

A tét az emberiség
túlélése

ANNA BELLS
AKIK ÉLETBEN
MARADTAK

enigma

ANNA BELLS

Akik életben maradtak

Copyright © Kulcsárné Dr. Gédra Luca, 2022

Kiadja az Enigma Books Ltd.

Felelős kiadó
az Enigma Books Ltd. ügyvezető igazgatója

A borítót az Enigma Art tervezte.
Olvasószerkesztő és korrektúra: Mező Krisztina
Műszaki szerkesztő Abari Gusztáv

Nyomtatta és kötötte
a Nextdesign Kft., Debrecen, 2022.

ISBN 978-615-5888-09-0

*„A gyászoló a kezdet kezdetétől ösztönösen
menekülni akar onnan, ahol a dolog történt -
de ha enged ennek az ösztönnek, az a legtöbb
esetben rendkívül károsnak bizonyul, mert
föltrebb kétes értékű luxus az, ha az ember
lemond a megváltozott valósággal való
szembenézésről.”*

(Stephen King: Állattemető)

*„Tudod vinnélek magammal
De a bőröndbe nem férsz be
Ahogy játszol a hajaddal
Belül elraktam emlékbe”*

(JETLAG - Emlékbe)

A történet valamennyi
szereplője és helyszíne kitalált,
ezért mindennemű egyezésük
a valósággal csupán a véletlen
műve.

A kezdetek

Rumbapey Land egy aprócska, de annál befolyásosabb ország volt a Földön, melyet minden itt élő a világ középpontjának gondolt, és nem is tévedtek ebben nagyot, hiszen az Egyenlítőtől nem sokkal északabbra feküdt. Az ország nyugati felében épült fel évszázadokkal ezelőtt Cindewalle Viliágé, mely egy pici, háromezer főt számláló település volt. Gyönyörű, hegyvidékes tájon terült el, a város határában egy hangulatos tó is gazdagította természeti kincsekben a helységet. Az itt élő emberek imádták ezt a várost, mindenki ismert mindenkit, és nagyon szerették egymást. Órákon keresztül tudtak a boltokban beszélgetni. Ha valaki bajba jutott, rögtön a segítségére siettek a szomszédai, ismerősei. Itt mindenki biztonságban érezte magát. Erős, ragaszkodó közösség volt.

Az én családom is ebben a városban élt, egy szűk, kanyargós utcában, a város szélén. Az otthonunk meglehetősen nagy, ötszobás ház volt. Az udvarról nyílt egy bejárat a különálló pincébe, valamint volt még két garázs és egy nagy műhely is. A ház mögött pedig hatalmas kert terült el egy völgyben, melyet dombok vettek körül. A ház és a birtok mellett egy patak csordogált, melynek hangja mindig megnyugtatóan hatott rám.

A férjem, Chris Key, a közeli Modorany Cityben egy műszaki áruházban dolgozik, mint eladó. Ugyan a végzettsége villanyszerelő, de nem ebben a szakmában helyezkedett el.

Én, Chanel, gyógyszerész végzettséggel rendelkezem, de jelenleg két gyermekünket nevelem otthon, és azt tervezem, hogy másfél év

múlva visszamegyek dolgozni a helyi patikába.

- Chris, Chris! Christine felállt! - kiáltottam boldog izgalomban a férjemnek, amikor főzés közben bementem a gyerekszobába, és megpillantottam, hogy kisebbik lányom már a talpán áll a kiságyban.

- Mindjárt megyek, csak még egy tengelyt beállítok a gokarton - szólt vissza Chris a műhelyből, ahol éppen elmélyült a szerelésben.

- Lejebb kell tennünk a kiságy matracát, nehogy kiessen fejfel előre. Nem hiszem el, hogy még ilyenkor is fontosabb a gokart! - morogtam az orrom alatt.

- Itt vagyok - érkezett Chris nyakig piszkosan. - Christine, te nagyon ügyes kislány vagy!

- Bizony, holnapután lesz fél éves, és már most kész akrobata. Charlotte, légy szíves, hagyd azt a macskát! - szóltam rá mindeközben nagyobbik gyermekemre.

Az egyik macskánk nyílegyenesen rontott ki a kisajtón keresztül, a lányom elől menekülve.

- Anya, Sheba nem akar a babám lenni! - panaszkodott Charlotte, aki két hónap múlva fogja elkezdni az óvodát. - Anya, mikor jön hozzánk látogatóba Brigitte néni? Úgy szeretem!

- Drága kislányom, Brigitte néni rengeteget dolgozik, mellette tanul is. De megpróbálom rávenni, hogy jövő héten nézzen be hozzánk, mert nekem is hiányzik már.

- De jó! Ha jön, megmutatom neki az új vonatómat! - ujjongott és különlegesen ragyogó kék szemében mérhetetlen boldogság tükröződött, édes barna loknijai pedig csak úgy hullámozottak a pofija körül.

Christine már a járólapon mászott, csak úgy tette egymás elé húsos kis kezecskéit, öröm volt nézni az igyekezetét és a kitartását. Chris nekilátott a legalsó szintre tenni a kiságy matracát. Christine

teljesen különbözött Charlotte-tól, ő az apjára hasonlított, egyenes szálú barna hajával és zöld szemével.

- Mi az ebéd? - kérdezte munka közben Chris.

- Charlotte húslevest és pizzát kért.

- Az nekem is jó lesz. - Nagyon koncentrált, jóképű arcán ráncok jelentek meg, miközben betekerte az utolsó csavart a helyére.

Chris gyorsan belapátolta az ebédet. Általában nem sok időt szánt az étkezésekre, mert sajnálta azt a pár percet is, amit nem a szerelésre fordított.

Nem sokkal később írtam Brigitte-nek, hogy látni szeretnénk. Field barátnőm rögtön válaszolt és megígérte, hogy jövő héten kedden meglátogat bennünket. Charlotte örömmel nyugtázta, hogy már csak négyet kell aludni addig.

Chris közben már visszatért az új gokart összeállításához. Imádott újat alkotni. Számára ez jelentette a kikapcsolódást és a pihenést.

Charlotte tovább nyaggatta a négy macska egyikét, most éppen Félix volt soron, hogy utazzon az udvaron fel-alá a babakocsiban. Türelmes macska lévén, ritkán durrant el az agya, de olyankor osztotta a pofonokat, és mindegy volt, hogy ember vagy állat kapja. Ő volt a legidősebb a macska falkában, már a hatodik évét taposta. Gyönyörű, hatalmas, sárga szeme volt, a szőre pedig vörös-fehér. Vagyis inkább kese volt a vörös rész a bundáján. Az asszony, akitől annak idején elhoztam, csak rózsaszín kismacskának hívta.

Félix a kilenc életéből már jó párat elvesztett örült életmódja miatt, hiszen alig múlt egy éves, amikor szokásos sétájáról egy golyóval az oldalában jött haza. Szélsébesen rohantam vele az állatorvoshoz, aki a röntgen vizsgálat alapján megállapította, hogy a golyó a macska egyik oldalán ment be, és a másik oldalon a bőr alatt akadt el. Szóval végigment az egész macskán, akinek akkora

mázlija volt, hogy egyetlen szervét sem érintette a lövedék, csak az izmain ment keresztül. A műtét során, melynek folyamán eltávolították az idegen golyót, két saját golyójától is megszabadították, ezáltal a további kóborlások szépen lassan abba is maradtak.

Titkon ő volt a kedvencem, persze ezt sosem kötöttem volna senki orrára, a négylábúak körében pedig főleg nem hangoztattam.

Este Chris egy Silver Brock sör társaságában leült és bekapcsolta a televíziót, ezért szokás szerint egyedül fürdettem meg a lányokat.

Charlotte hamar elaludt, de lefekvés előtt még elmondott egy-két mondókát a nagyapjának, aki szintén velünk élt a házban, egy teljesen elszeparált rész volt az ő különálló birodalma.

Frank Granger az én édesapám, egy mindig mosolygós ember, azon ritka nagyapák közé tartozott, aki egész álló nap le tudta foglalni az unokáit. Nagyon hálás voltam neki, hogy ha el kellett mennem valahová, ő mindig vállalta a gyerekek felügyeletét.

Apa pontosan a tizennyolcadik születésnapomon özvegyült meg. Borzalmas nap volt ez a családuk életében. Édesanyám elég régóta szenvedett egy gyógyíthatatlan betegségben, de senkinek sem árulta el, hogy mekkora a baj, ami bizony jóval nagyobb volt, mint ahogyan azt mi apámmal naiv fejjel gondoltuk. A születésnapi buli reggelén hirtelen rosszul lett, és a kórházban aznap este életét vesztette. Frank és én, a hirtelen felnőtté váló kislány egyedül maradtunk, ezért személyes feladatom lett a háztartás vezetése.

Christine-t még sokáig kellett ringatnom, mire sikerült elaltatnom.

- Már megint a túlnépesedés a téma... - Chris éppen kedvenc hírcsatornáját nézte, amikor megérkeztem a nappaliba.

- Nem alaptalanul foglalkoztatja az embereket...

- Akkor valami szabályozást kellene bevezetni, nem csak nyomni a süket dumát állandóan - dűnnyögte türelmetlenül a férjem, és kikapcsolta a készüléket.

Engem kifejezetten érdekelt volna mindez, de így, hogy már nem hallhattam a műsort, inkább folytattam az utamat a konyhába.

- Marge, gyere enni! - szólítottam a hiperaktív öt éves törpetacskónkat.

A virsli testű kis jószág kurta lábain rohant, és rágás nélkül falta be a főtt csirkecomb, amit felcsipkedve, szigorúan csont nélkül tálaltam neki. Egy-két falat leesett azért Tigger, Félix, Rónáid és Sheba cicának is, akik folyton körbeudvaroltak engem, amint meghallották, hogy nyílik a hűtőajtó, és előkerülnek a Marge részére készített ínycsiklandozó falatok.

Rónáid, ahogy vacsora után mindig, befészkelte magát Charlotte ágyába.

- Megyek aludni, holnap korán kelek. - Chris végérvényesen felállt a készülék előtt.

A műszaki áruházban, ahol dolgozik, a rengeteg pakolás mellett a vevőket is el kell látnia tanácsokkal, ami majdnem annyira fárasztó, mint a polcok feltöltése, csak ez nem testileg, hanem szellemileg viselte meg.

Én is siettettem, hogy minél hamarabb vízszintesbe kerülhessek, mert Christine három-négy óránként kelt éjszaka, és mindig követelte az ennivalót. Természetesen a ma éjjel sem volt ez alól kivétel.

Reggel hat órakor megszólalt Chris telefonján az ébresztő. Rögtön kipattantam az ágyból, pedig éjszaka már két alkalommal keltett engem Christine. A férjem zsörtölődött, hogy nincs kedve felkelni, és a sok nehézfejű vevővel foglalkozni. Minden napra jutott minimum egy vásárló, aki Chris tűrőképességének a határait feszegette.

- Nyugt még harminc év, és nyugdíjas leszel! - buzdítottam őt fintorogva.

- Hát ez igazán megnyugtató, biztass még ilyenekkel! - vágott vissza, aki sokszor volt morgós kedvében reggelente.

Aztán végül sikeresen összekapta magát, és indult Modorany Citybe

Az ébredést követően elláttam a családot, az állatokat is beleértve, feltettem egy kis sminket, mert szerettem kihangsúlyozni kék szememet, és megbeszéltem Aurorával, az egyik barátnőmmel telefonon, hogy hétfő délután összehozunk egy találkozót a gyerekeknek. Aurora óvónőként dolgozott, de jelenleg otthon neveli Christine-nel egykorú kislányát, Rosalie-t.

Huszonévesen elvégzett egy egyetemi kurzust és a gyámügynél helyezkedett el. Pár év alatt annyi szörnyűséget látott, ráadásul szíve szerint az összes kis elesett gyermeket örökbe fogadta volna, hogy inkább elvégezte az óvónői képzést és egy óvodában vállalt állást.

Amíg a gyermekeim egymást szórakoztatták, leültem a számítógép elé elolvasni a híreket. Persze rögtön belebotlottam az egyik főcímbe, hogy a Föld népessége már majdnem elérte a nyolcmilliárdot, és hogy egyre több országban be akarják vezetni a

születésszabályozást. Mint mindig, most is elgondolkodtam ezen a témán, amely mindig is érzékenyen érintett, hiszen a két gyermekünk születése között megfogant magzat sajnos hamar úgy döntött, hogy mégsem akar testet öltetni. Lehet, hogy ha ő megszületett volna, és időközben bevezetik a szülésekre vonatkozó korlátozásokat, nem lenne Christine. Összerázkódtam erre a gondolatra, gyorsan kikapcsoltam a számítógépet, és inkább nekifogtam ebédet főzni.

Mire Chris hazaért, sajttal megpakolt lasagne várta. Gyorsan befalta az ételt, és már ment is a műhelyébe.

A délután nagy részében játszottunk a gyerekekkel, majd egy hirtelen ötlettől vezérelve felhívtam Tatjánát, akivel még az egyetemen kötöttünk életre szóló barátságot. Az egyetem befejezése óta pedig nem múlt el nap, hogy az interneten keresztül, vagy telefonon ne beszélünk volna.

A hétvége hamar elrepült, hiszen az óriási birtokon ilyenkor áprilisban a kertészkedés ideje zajlik. Természetesen mindenki kivette részét a munkából. Frank nagypapa és Chris felásták a veteményesnek szánt kertrészt, én kigyomláltam és elgereblyéztem a területét, majd jöhetett Charlotte, aki az első magok elvetésében segédkezett.

A gyümölcsfák is virágba borultak már. A családuk reménykedett, hogy minél több termés lesz majd rajtuk, hiszen a gyümölcsöt nyersen és befőzve is imádtuk.

Hétfőn Charlotte-ot elkapta a húsvét ünnepének szelleme, és kidekorálta tojásokkal az egész házat. Közösén készítettünk egy

gyönyörű tojásfát is aranyeső ágakból, erre is rengeteg dísz került.

Délután pedig végre-valahára megérkezett Aurora az aprócska Rosalie-val. Virágmintás, testhez simuló ruhája kihangsúlyozta teltkarcsú alakját. Nagyon értett az öltözködéshez, mindig tudta, mi az, ami még kellően ízléses, de nem annyira kihívó. Gyermekkori barátnőm szintén itt lakott a kisvárosban. Kislánya pedig csak három hónappal volt idősebb Christine-nél.

Mialatt a három gyermek játszott, Aurorával belevetettük magunkat a beszélgetésbe. Mivel mindketten otthon voltunk a gyerekekkel, evégett ritkán éltünk szociális életet. A boltban és a játszótéren tudtunk csak információkhoz jutni, melyeket azért minimum kéthetente kicseréltünk egymással. A kisvárosban nem maradt semmi titokban. Órákat tudtunk beszélgetni, a gyerekek mindig hamarabb elunták a játékot, és általában ők szakították meg a pletykapartit.

Este, miután a vendégeink elmentek, a lányok hamar kidőltek.

Chris még ekkor is a műhelyben matatott, hiszen szokása szerint munka után hazatérve a délután többi részét ott töltötte. Majd késő este beesett a házba, lezuhanyozott és beülve kedvenc bézs színű, kényelmes fotelijébe, megnézte a híreket. Jómagam, nem messze a kanapén ülve egy izgalmas krimi olvastam éppen, de fél füllel hallgattam a televíziót, és aggasztott, hogy ennyire napirenden van már a mi országunkban is a túlnépesedés témája.

Néhány perc után inkább becsuktam a könyvet, mivel már nem tudtam teljes mértékben az olvasásra koncentrálni. Helyette inkább a tévére fókuszáltam, mert engem is egyre jobban érdekelt, hogy valóban mára már szinte minden országban nőtt a népesség. Amikor én születtem, akkor még erősen csökkent a szám a mi országunkban, pár évtized alatt viszont fordult a kocka. Igazából tényleg akkora mértékű volt a globális népességszaporulat, hogy a

nyersanyagkészletek megnövekedett felhasználása azt eredményezte, hogy néhányból bizony már csak pár évre elegendő maradt. Tisztában voltam vele, hogy valamilyen módon meg kell állítani, hogy ilyen meredeken nőjön az emberek száma a világban a fenntartható élet miatt.

A szokásos esti etetésnél Tigger, a négyéves fiatal, életerős cicánk nem evett, de engem akkor, abban a pillanatban ez nem igazán aggasztott. Egy macska oly sok mindennel jól lakhat nap közben egy farmon, ráadásul akadt itt még bőven élőlény, akivel foglalkozni kellett.

Másnap reggel, miután jól lakattam a családot, behűtöttem a félédes rozét, amit a pincében őrizgettem különleges alkalmakra. Nagyon ritkán ittam alkoholt, de ha Brigitte barátnőm jött hozzánk látogatóba, olyankor mindig legurítottunk egy-két pohárral a beszélgetés mellé. Ez már szinte hagyomány volt nálunk.

Délután Marge hangos ugatással jelezte, hogy valaki áll a kapu előtt.

- Sziasztok! - harsogta a mindig jókedvű Brigitte, a manöken alkatú égimeszelő. Ezt a nőt olyan tökéletesre hozták össze annak idején a szülei, hogy tinédzser korától kezdve minden férfi álma volt, ráadásul ragyogó zöld szemét hatalmas fekete szempillák övezték, és már a nézésétől a lábai előtt heverték a másik nem képviselői.

- Szia, Brigitte néni! - ugrott volna a nyakába Charlotte, de Brigitte még lehajolva is magas volt...

A kislánykám azonnal előszedte és megmutatta új játékait, majd elvonult egyedül játszani, mivel Christine délutáni sziesztán volt.

Elővettem a hűtőből a rozét és leültünk a konyhaasztalhoz traccsolni. Brigitte-tel csecsemőkorunk óta elválaszthatatlan barátok voltunk, szinte már szavak nélkül megértettük egymást. Mivel állandóan járt-kelt a városban, mindig a legfrissebb információkat tudta szolgáltatni.

- Hát hallod, olyat mesélt nekem Tiffany, hogy elájulsz! - kezdett a sztorizásba.

- Halljam! - kerekedett ki rögtön a szemem, és még jobban kinyitottam a fülem, amennyire csak tudtam.

- Van az a Paul, aki tudod, állandóan csajozik a társa mellett. Az egyik nő éppen nála volt, amikor váratlanul hazament a felesége. Ne tudd meg, mi történt! Az asszonynak a látványtól elborult az agya, fogta, kirángatta az ágyból a meztelen nőt, és kivágta a ház elé. Bement, elővette a kis szekrényből a fegyvert és a férjét meg egyszerűen lelőtte. Azt sem tudtam, hogy ezeknek lehet otthon fegyverük! Nem jellemző az itt lakókra. De így a hapsikám már nem fog többé csajózni...

- Jesszus! Nem gondoltam volna a feleségéről, hogy képes ilyesmire. Mindig nyugodt, kiegyensúlyozott nőnek ismertem. - Nem tudtam leplezni mérhetetlen megdöbbenésemet.

- Pont ez a poén. Látod... még az ilyenek is be tudnak kattanni. Most persze a pszichiátrián kezelik, de szerintem utána börtön vár rá. - Brigitte a füle mögé igazította fekete haját, miközben kényelmesebb pozícióba helyezkedett.

- Annyira durva, hogy ilyesmi megtörténhet nálunk! - ámuldoztam tovább.

- Én is azt hittem, hogy ilyen csak filmekben létezik.

- Látod, sajnos nem... - zártam le a témát, hiszen így is eléggé ledöbbsentett ez az egész, és nagyot kortyoltam a finom, hideg rozéból. - Ez most szó szerint vérré vált bennem! Tényleg, mi újság veled és Daniellel?

- Semmi. Daniel egy seggfej. Még nem raktam ki a szűrét, de csupán idő kérdése. Már az agyamra megy a viselkedésével. A munka és a tanulás mellett kevés időm jut rá, és ez nem tetszik neki.

- Hát, ha az is baj, hogy többet akar veled lenni... Szerencsétlen, akkor idővel lapát lesz neki, téged ismerve... - állapítottam meg, hallva ezeket az információkat és egy kis sajnálatot éreztem az adonisz férfi iránt, aki véleményem szerint nem csak jól nézett ki, hanem belsőleg is egy áloppasinak tartottam.

Időközben felébredt Christine, és a figyelmem innentől kezdve megoszlott barátnőm és két lányom között. Sötétedéskor Brigitte már szedelődzködött, hiszen még szeretett volna egy kevés időt tanulással tölteni, amikor eszébe jutott valami, ami nagyon foglalkoztatta.

- Képzeld, nem tudom, mennyi alapja van ennek az egésznek, de azt olvastam egy tudományos cikkben, hogy a Távol-Keleten egyre többen halnak meg, és a halál oka valamilyen légzőszervi megbetegedés - kezdett bele, de magyarázat közben már vette is fel a cipőjét.

- A légszennyezés miatt lehet. Egyre több az asztmás és más légúti betegséggel küzdő ember, legalábbis a szakmai fórumokban ezekről szoktam olvasni mostanában. - Az ajtófélfának dőltem és közben azon gondolkoztam, hogy egyre kevesebb időt töltök a szakmámhoz kapcsolódó friss írások tanulmányozásával.

- Nem tudom, de az azért aggodalommal tölt el, hogy már több mint félmillióan haltak meg egy hónap alatt, ráadásul csecsemőktől idősekig minden korosztályból, és mintha ez az egész vándorolna

nyugati irányba. Legutoljára akkor váltott ki külföldi esemény belőlem ilyen aggodalmat, amikor először választották meg Amerikában a jelenlegi elnököt.

- Emlékszem, amiatt is magad alatt voltál, pedig az is messze történt tőlünk, minket nem nagyon érintett, ahogy ez a halálozási dolog sem - nyugtáztam.

- Nem tudnál utána nézni? Te, mint gyógyszerész, jobban hozzá tudsz férni ezekhez az információkhoz.

- Ó, Brigitte, tudod, hogy rengeteg a dolgom itthon, nem nagyon van időm ilyenekre, de megpróbálhatom.

- Köszönöm, aranyat érsz! - nyomott csókot az arcomra, és közben már fel is kapta a cipőjét, valamint vékony, átmeneti kabátját. - Megyek is, még tanulnom kell!

- Lesz valamikor olyan évünk, amikor végre nem így búcsúzol? - nevettem el magam, és kikísértem.

Másnap, amint időm engedte, fel is hívtam Tatjana Robertst. Jelenleg nem dolgozott, mert az egy éves kisfiát, Johnt nevelte otthon. A régi szép időkben egyetemi csoporttársam volt és persze azóta is nagyon jó barátságot ápoltunk. Ő egy igazi anya típus, aki már a tanulmányi évek alatt is alig várta, hogy végre ne az iskolapadot koptassa, hanem gyerekeket vállalhasson, szám szerint hatot akart, eggyel sem kevesebbet.

Először csak a hétköznapiok kisebb-nagyobb teendőiről beszélgettünk, majd megkérdeztem, tud-e ajánlani valakit, aki bele tudná ásni magát az új, keletről terjedő betegség témájába.

- Persze! - vágta rá rögtön. - Miért nem keresed fel Gábor Peabodyt, aki minden évben évfolyamelső volt az egyetemen? Emlékszel rá, ugye?!

- Peabodyra? Persze, hogy emlékszem! Tudsz róla valamit? Mit csinál most?

- Legutoljára még itt, Fordale Cityben a gyógyszergyár kutatólaboratóriumában dolgozott. Mondanám, hogy felhívom, de te mindig jobb kapcsolatban voltál vele, mint én.

- Igen, én mentem mindig segítséget kérni tőle, ha nem értettünk valamit, hogy aztán teljesen hülyének érezhessem magam, mikor a fejemre olvasta, hogy az ilyen „alapvető” dolgokat sem tudom. Jólesett a kioktatása, tényleg.

Ezen jót nevettünk, beszélgettünk még egy rövid ideig, majd elköszöntünk egymástól, mert hallottam, hogy a kis John már nyűgösködik a háttérben.

Tatjana egyébként Fordale Cityben él, ahogyan Peabody is. Az ország legnagyobb városa hatalmas egyetemmel rendelkezik, ide jártunk annak idején mindannyian egy évfolyamra.

Másnap kora délelőtt a közösségi oldalon írtam egy üzenetet a zseni férfinék. Pár perc múlva jött is a válasz, hogy este át tudjuk beszélni alaposan, pontosan mire is vagyok kíváncsi.

Izgalommal telve vártam az estét, de az idő ilyenkor mindig érzékelhetően lassabban telt a megszokottnál. Nagyon szerettem az egyetemi évek alatt a kutatómunkát, hiszen egy rákellenes gyógyszer kifejlesztésén dolgoztam az egyik legnevesebb professzorral, ám a szívem hazahúzott a szülővárosomba.

Százötven kilométer volt a két település között, de az egyetemi képzés alatt nem telt el egyetlen hónap sem, hogy legalább egyszer haza ne utaztam volna az édesapámat meglátogatni, és persze Christ, aki akkor még csak a barátom volt. Mivel a környékünkön nem volt gyógyszergyár, sem kutatólaboratórium, emiatt felhagytam a kutatás reményével, és boldogan vállaltam a gyógyszerértári feladatokat, habár a patikában ledolgozott évek alatt sem tudtam teljesen megszokni az ismeretlenekkel való napi szintű érintkezést.

Este nyolckor megszólalt a telefonom, de alig bírtam benyomni a zöld gombot, olyan izgatott voltam.

- Szia, Peabody! - köszöntöttem a férfit.

Gábor Peabody azon kevés emberek közé tartozott, aki jobban szerette, ha a vezetéknevén szólítják. Természetesen ez a tulajdonsága is csak különc viselkedését támasztotta alá.

- Szia, Chanel! Hogy vagy?

- Köszönöm, jól. Veled mi újság? - kérdeztem, és közben próbáltam leplezni a hangomban rejlő feszültséget.

- Régóta nem beszéltünk. Mennyi idő is telt el a diplomaosztó óta? Tíz év?

- Bizony!

- Szóval, jól vagy!

- Igen, férj, két kislány... Te pedig... megnéztem a neten, és láttam, hogy feltaláltál ezt- Azt - zavaromat nevetéssel próbáltam leplezni.

- Hát, igen... Alkottam egy olyan hosszú hatású inzulin analógot, amit havonta egyszer kell használnia a betegeknek, és egy hónapig normális lesz a vércukorszintjük - mondta Peabody levegővétél nélkül, aki mindig is tisztában volt felülmúlhatatlan szellemi képességével, és büszke is volt rá.

- Azt mondd, egy hónap alatt csak egy alkalommal kell megszűrniük magukat a cukorbetegeknek?

- Igen! Hát nem csodálatos? Meg persze bármikor ellenőrizhetik a vércukorszintjüket, de annak az értéke természetesen mindig a normális tartományban marad.

- Gondolom, akkor rendesen meggazdagodtál. - Mindent elkövettem, hogy megpróbáljam izgatottságomat és csodálatomat elfedni, de nem sikerült. Ilyenkor - mikor valamilyen izgalmas témáról telefonálok -, folyamatos késztetést érzek, hogy rajzolgassak egy papírra, mostanra éppen már legalább a huszadik szívecskét kanyarítottam oda.

- A laboratóriumban rettentően büszkéek rám a munkatársaim, és a gyógyszergyárunk nagy részben ráállt eme inzulin analógnak a készítésére. Az egész világot mi látjuk el, szóval nem panaszkodom, jól megy a sorom. Ráadásul már én irányítom az egész folyamatot.

- Már az egyetemi évek alatt sejtettem, hogy belőled még Nobel-díjas is lehet - reagáltam a hírekre.

Eszembe jutott legelső közös informatika óránk, amikor még azt sem tudtam, Peabody kicsoda, és pont mellettem ült, amikor a fiatalember kitalált egy olyan kódsort, ami kinyitotta a CD olvasó ajtaját, és önelégült arccal mutatta nekem új találmányát.

- Hát igen, már ott is volt elég sok ötletem, és még most is napi szinten pattannak ki újabbak a fejemből. Jelenleg például olyan hosszabb hatású asztmakezelési gyógyszeren dolgozom, amit csak 2-3 hetente kellene inhalálni, és nem lennének fulladásos panaszai a betegeknek.

- Erről jut eszembe... - haraptam rá rögtön a témára - gondolom, hallottál már a sorozatos halálesetekről, amik tőlünk keletre történnek. Fulladás... Mindenkinek elváltozást találtak a tüdejében,

amit valami ismeretlen anyag okoz, legalábbis a cikkekben, amit az interneten találtam, ezt írják.

- Igen, igen! Olvastam róla, és már megkerestem néhány ottani kollégát, de eddig nem kaptam választ.

- Megtennéd, hogy amit csak tudsz, kiderítesz róla? Neked meglennének hozzá a kellő források, rengeteg tudományos tényeken alapuló íráshoz hozzá tudsz férni.

- Hogyne, mindent megteszek, hiszen a kutatásaimban is szükségem lehet ezekre az ismeretekre. De fogalmam sincs, mikor jelentkeznek a hírekkel. Téged miért érdekel ennyire?

- Jó kérdés. Munkahelyi ártalom... vagy, mert szeretném biztosítani a gyerekeim egészségét. Mindenesetre, köszönöm előre, hogy informálsz, ha sikerül kiderítened valamit! Addig is sok sikert és kitartást kívánok a munkádhoz!

- Köszönöm, majd jelentkezem a hírekkel! Jó éjszakát!

- Neked is jó éjt! - mondtam, és letettem a telefont. - Mindig fura alak volt, de a stílusa semmit sem változott az évek során - dűnnyögtem, már csak úgy magamnak.

Egy picit emésztettem még a beszélgetést a kényelmes kanapén üldögélve, majd megettettem az állatsereget, de Tigger, a macskák közötti vezéregyéniség, megint nem akart vacsorázni, már kezdett beesni a horpasza. Feküdt a macskabútor legalsó részén, és csak tágra nyitott szemekkel bámult rám.

Reggel Frank nagypapa paprikás hangulatban fogadott, mikor a szobából álmosan kitámolyogtam.

- Ez a macska itt fog éhen pusztulni! Napok óta semmit nem eszik, nézd már milyen vékony!

- Tudom, apa, nem húzom tovább az időt. - Azzal befogtam a 6,5 kilós macskát, betuszkoltam a jóval kisebb macskákra tervezett hordozóba, és elindultam autóval Mórany Citybe Gondoltam, végre itt egy kis énidő és be is raktam a lejátszóba a Sky-Lagfit: Minden változik című albumát.

Tigger méltatlankodó nyivákolásától nem hallottam a zenét, pedig a gyerekek mellett ritkán jutott időm, hogy csak úgy leüljek és végighallgassak a kedvenc lemezeimből egyet-egyet. Most sem sikerült.

Mikor megérkeztünk, leparkoltam közvetlenül a klinika előtt, és aggódva szálltam ki az autóból. Éppen nem volt várakozó beteg, rögtön szólítottak minket. Felvették a cicám adatait, majd elmondtam a tüneteket és a doktornő megvizsgálta. Láza nem volt Tiggernek, tapintásra sem talált rajta semmi szokatlant, az ínye viszont csúnyán be volt gyulladva. Kapott egy három komponensből álló injekciót.

A doktornő elmondta, mivel a macskák sokáig rejtegetik betegségüket, még csak a sötétben tapogatóznak. Lehet veseprobléma, lehet az időszakos macskanátha, melyet többféle vírus okozhat, de akár a legrosszabb: olyan gyógyíthatatlan bajok, mint a macska leukózis, immunhiányos betegség vagy fertőző hashártyagyulladás. Ha a tünetek visszatérnek, vérképet kell csinálni.

Négy éves, nagyon jó kondícióban lévő ivartalanított kandúrról volt szó, akire mindig úgy gondoltam, velünk lesz legalább még vagy tizenöt évig. Most viszont kellően beültette a doktornő a bogarat a fülembe: mi van, ha a búcsú sokkal korábban jön el?

Igazából szívem szerint sírva fakadtam volna, mert elég nehezen viseltem el az ilyen szituációkat. Anya halálával egy eléggé érzékeny, sebezhető nővé formálódtam.

Teltek a napok, Peabody sem jelentkezett, pedig nagyon vártam már a telefonhívását. Közben Brigitte újabb aggasztó adatokkal bombázott, ezért Tatjánával is egyre gyakrabban beszéltem a rejtélyes keleti betegségről. Mindannyiunkat egyre jobban kezdett foglalkoztatni ez a téma, hiszen gyors iramban nőttek a halálozások. A szabadidőm nagy részét én is azzal töltöttem, hogy olvastam az interneten a hiteles, tudományos cikkeket és eléggé furcsálltam, hogy igazán konkrét tényeket egyik sem közölt, inkább ködösítések voltak, úgy tűnt, mintha foglalkoznának is a témával meg nem is, ugyanakkor a halálozások meredeken nőttek, ez viszont megmászhatatlan, nyers adat volt.

Két hét telt el, de Tigger még mindig nem volt jól, emiatt telefonon időpontot kértem a vérvételre, de egyetlen porcikám sem kívánta ezt a procedúrát.

Este száműztük a garázsba, ahol csak vizet ihatott, mert éhgyomorral kellett vinni reggel a vérvételre.

Hajnaltól hiába próbálkoztam, egyetlen falatot sem tudtam elfogyasztani reggeli gyanánt, ezáltal szolidaritást vállaltam a macskával, és én is üres gyomorral mentem.

Korán elindultunk, hogy beérjünk nyolcra a klinikára. Először próbálták nyugtató nélkül levenni a vért, de mivel a hatalmas macska nem volt túlzottan együttműködő, ezért végül a bódítás mellett döntöttek.

Fél óra múlva kaptam vissza az állatot, de nekem ez az idő legalább fél napnak tűnt, és biztos voltam benne, hogy szereztem egy-két ősz szálát sötétbarna hajamba. Szegény Tigger nagyon szívbe markoló látványt nyújtott.

Míg a kiértékelésre váraкоztam, leírhatatlan, mit éltem át, és már eléggé rosszul voltam attól, hogy nem reggeliztem.

Egy óra múlva meg is lett az eredmény: a vesefunkciót mérő értékek az egekben. A doktornő szerint ilyen fiatalon, más tünetek nélkül ez csak krónikus veseelégtelenség lehet, méghozzá amit a macskáknál előforduló öröklődő policisztás vesebetegség okoz, és amilyen rossz állapotban most van, a cica fel fogja adni hamarosan a küzdelmet, mert az értékei annyira rosszak.

Kapott azért egy gyógyszert és gyógytápokat, amik kímélik a veséket. Nem szépítem, a gyermeknevelésre járó, amúgy is csekélyke bevételtem negyedét ott hagytam a klinikán, de ez igazából nem érdekelt.

A hazafelé tartó úton bármennyire is igyekeztem visszafogni magam, legördült az arcomon egy-két könnycsepp.

Otthon mindenki megsiratta a fiatal jószágot.

Kora délután észrevettem, hogy vérzik és gennyedzik a mellkasa. Rögvest autóba pattantam apával. A doktornő megállapította, hogy ez egy hatalmas tályog. Lefertőtlenítette, majd adott egy hosszú hatású antibiotikumot tartalmazó injekciót. Óvatosan megkérdeztem, lehetséges-e, hogy a tályog volt hamarabb, és az okozta a rossz veseműködést? A doktornő kijelentette, ez lehetetlen, a tályog maximum egy héttel korábban keletkezhetett azáltal, hogy felakadt valami szöges drótban a macska, vagy egy másik macska megmarta, és a körmén lévő baktériumok okozták a tályogot. De az is lehetséges, hogy a rossz veseműködés miatt a szervezetben felszaporodott ammónia miatt alakult ki. Elfogadtam a

tényeket, de örültem, hogy még nyertünk pár napot, hetet a cicának. Nagyon boldog lett Charlotte is, eddig sem igazán értette, hova hurcolom el tőle folyamatosan Tiggert. Őrült módon kirángatta a hordozóból, és meglepődve mondta:

- Tigger bibis!

- Bizony Charlotte, most ez a cica beteg, ne játssz vele! - Gyorsan kivettem a kezéből a macskát, akinek készítettem egy nyugodt sarokban puha fekhelyet és köré raktam minden földi jót, amit csak megkívánhatott.

Amint kikerült börtönéből, Tigger úgy nekilátott falatozni, ahogyan hetek óta nem láttuk.

Mikor a gyerekek elaludtak, rákerestem az interneten erre a betegségre is. Órákat töltöttem azzal, hogy felfedjem a tényeket, mert egyszerűen nem hagyott nyugodni ez az egész história. Végül találtam egy nagyon érdekes cikket, melyben arról volt szó, hogy a tályogok sokszor adnak le „áttéteket” a véráram útján, és természetesen leggyakrabban a vesébe.

Azonnal felcsillant bennem a remény... lehet, hogy a doktornő felcserélte az ok-okozatot, és hamarabb volt a tályog, mint a veseprobléma? Nehezen tudtam hinni az ilyen internetes cikkeknek, de most kapaszkodót kerestem és úgy éreztem, meg is találtam. Hiszen amint megszabadult ettől a feszülő fájdalomtól Tigger, újra jó étvágya lett...

A beszélgetésünk óta eltelt három hét, de Peabody nem jelentkezett.

Mikor Tatjana rákérdezett, miket tudtam meg, elmondtam neki, hogy az égvilágon semmit, de nem merem zavarni Peabodyt. Őt is napról napra jobban kezdte érdekelni a téma, és minden szabadidejét arra áldozta, hogy a tudományos cikkeket bújta. Számára is aggasztóak voltak a publikációk, mivel hirtelen, minden előjel nélkül kialakuló, nagyon gyorsan lefolyó, akut betegségnek írták le és rettentően agresszívnek. A barátnőm már az egyetemi évek alatt is mindig mondta, hogy ő egyetlen dologtól retteg, mégpedig attól, hogy valaki mesterségesen kitalál egy vírust, baktériumot vagy bármilyen anyagot, amit majd rázúdítva az emberiségre, akadályozza meg a túlnépesedést. Most ő a saját megérzéseire hagyatkozva rögtön erre gondolt, és számára burkoltan ugyan, de a cikkek is ezt támasztják alá. Persze csak alap információkhoz jutott hozzá, sokkal közelebb kerülnénk már a kiváltó ok feltárásához, ha Peabody is hírekkel szolgálna. Azt pedig különösen érdekes ténynek találta, hogy minden egyes tudományos írást más és más ember közölt. Nem értette, miért nincsen több cikke egyik tudósnek sem.

Közben Brigitte jött ismét látogatóba. Rettentően sok volt a munkája, emellett a hétvégi egyetemi órákon is helyt kellett állnia továbbra is.

Nem irigyeltem egy pillanatig sem, nekem bőven elég volt az az egy egyetemi diploma, amihez öt év kemény tanulás árán jutottam. Brigitte ezzel szemben már a második diplomájáért tanult, most a közgazdász végzettsége mellé biológus diplomát is szeretett volna szerezni.

Egy-egy ilyen találkozás rengetegszer csapott át nosztalgiázásba. Sajnos ilyenkor gyorsabban telt az idő, mint általában szokott. Brigitte megígérte, hogy következő héten is eljön hozzánk. Most nem került szóba a rejtélyes betegség, és számomra sokkal

nyugodtabban ért véget így a nap, hogy láttam, Brigitte is ki tudja kapcsolni ezt a témát az agyában.

Veszély fenyegeti az emberiséget?

Eközben Tigger szépen gyógyult, egyre többet evett és kezdte visszanyerni versenysúlyát. Titkon reméltem, hogy a cica veseelégtelensége csak átmeneti, heveny megbetegedés volt a tályog miatt, nem pedig krónikus baj.

Egyik este megszólalt a telefonom. Ránéztem a kijelzőre, és rögtön hevesebben kezdett dobogni a szívem, amint megláttam, hogy Peabody az.

- Szia, Chanel! Híreim vannak!

- Szia, Peabody! Ez szuper! Hallgatlak! - huppantam le a fotelba.

- Eddig több mint nyolcmillió ember halt meg az új tüdőbetegségben, úgy, hogy legtöbbjük légzőrendszerének ezelőtt sosem volt baja. Tehát zömük nem volt asztmás, nem szenvedett COPD- ban sem, illetve van egy nagyon érdekes tény is, mégpedig az, hogy egyikük sem dohányzott. A halottak között minden korosztály képviselteti magát, pár hetes újszülöttről kezdve száz éven felüli idős emberig. Felettébb érdekesnek tartom ezt, engem is egyre jobban elkezdett foglalkoztatni a téma. Mozgósítottam pár emberemet, hogy ha tudnak, szerezzenek minden korosztályú elhunyt tüdejéből szövetmintát.

- És természetesen tudtál szerezni... - mondtam reménykedve, miközben egyik hajtincsemet csavargattam az ujjam köré izgalomban.

- Még nincsenek a birtokomban, de a srácok úton vannak, hogy beszerezzék. - Lelkesedést véltem felfedezni a hangjában.

- Peabody, ez fantasztikus!

- Jaj, Chanel, tudod, ha engem valami érdekelni kezd, akkor addig úgysem nyugszom, amíg töviről hegyire fel nem tárom az esetet, és az összes miért és hogyan kérdésre meg nem kapom a választ.

- Igen, ismerlek...

- Szóval, amint itt lesznek a minták, jelentkezni fogok! - szakított félbe.

- Izgatottan várom!

- Jó éjt! - köszönt el, és már le is tette a telefont.

Nehezen ocsúdtam fel, mivel ezeket az információkat nem volt könnyű megemésztennem, de amint tudtam, rögtön megosztottam a fejleményeket mindkét barátnőmmel.

Tatjana egy percig sem csodálkozott Peabodyn, hogy mikre nem képes az ügy feltárása érdekében, Brigitte pedig örült, hogy mást is annyira érdekel a téma, mint őt. Egyik barátnőm sem mutatta, hogy különösebben izgatná őket a tény, hogy már nyolcmillió halottja van ennek a titokzatos betegségnek, engem viszont különösképpen nyomasztott ez a magas szám.

Mindeközben Chris annyi időt próbált a hobbijának szentelni, amennyit csak tudott.

- Na, Charlotte, készen van a negyedik gokart is. Gyere, próbáljuk ki! - Felkapta izmos karjába nagyobbik lányunkat és már vitte is száguldozni.

Chris fanatikus gokartmániában szenvedett, és a hatalmas, valamikor még gyönyörű zöld kert nagy részét gokartpályává alakította. Édesapámmal félholtra váltunk, amikor először

megláttuk a feltúrt kertet. A kialakított körön belül ugyan megmaradt a veteményeskertem egy része, amit szabadidőmben művelhettem, de az összhatás így is siralmasan festett.

Charlotte bepattant édesapja ölébe, erősen megkapaszkodott a kormányban, és már indultak is. Rótták a köröket, kislányom csak visítózott örömeiben, rettentően élvezte a száguldást. Kedves látvány volt, ahogy önfeledten szórakozott, én mégis aggódtam a testi épségéért.

Sokszor eszembe jutott a gondolat és tartottam is tőle, hogy felnőttként autóversenyző lesz belőle, mert akkor egyetlen nyugodt pillanatom sem lenne, folyamatosan izgulhatnék a lányomért.

Mindig kellően csúnyán néztem a férjemre, ha a gyerekekkel ült a járműbe, és egyáltalán, ha csak úgy szóba került a hobbija.

- Most mi van? Legalább nem kell nyírni a fűvet azon a részen - magyarázott ilyenkor Chris.

- Vettünk volna inkább még vagy hat nyulat, vagy két kecskét, akkor sem kellene nyírni a fűvet! - vonultattam fel a számomra sokkal kedvesebb lehetőségeket.

- Persze. Téged ismerve, ha csak egy tuját is megrágnának, máris a fazékba kerülnének!

- Az kizárt, én nem eszem meg a saját állataimat. Ráadásul azt a tuját nem sajnálod, amit akkor ütöttél ki, amikor a gokarttal nem bírtad bevenni a kanyart?

- Az már amúgy is el volt száradva - kontrázott rá Chris és láttam rajta, hogy már kezd dühös lenni.

- Persze, én is azt mondanám - dünnyögtem, és ennél a pontnál mindig visszavonulót fújtam, hogy még véletlenül se mérgesedjen el a vita.

Egymás agyának húzása napi rutinunkhoz tartozott. Chris tizenöt év együttélés után is nehezen fogadta el, hogy rajongásig imádom

az állatokat, míg jómagam képtelen voltam megérteni, hogy bír napokat, heteket eltölteni ilyen gépek eszkábálásával.

Mondjuk azt természetesen én is aláírom, hogy Charlotte háromévesen fiúkat meghazudtolóan tudott és szeretett gokartozni, főleg, ha az apja ölében ülhetett és ő húzhatta a gázkart. Rengeteg videót készítettem a lányomról, hogy majd idősebb korában megnézhesse, már kislánként is mennyire menő volt.

A vitánk után még sokáig száguldozott Chris egyedül a kertben. Charlotte kellően elfáradt, be is jött velem a házba, és hamar el is aludt a kispárnáját szorongatva.

Christine viszont szokásához híven még sokáig fenn volt, és éjszaka is sokat nyűgösködött.

- Szerintem jöhet a foga - mondtam a harmadik ébredés után az éjszaka közepén Chrisnek. - Bár Charlotte-nál észre sem vettük, mikor fogzott, azt is csendben csinálta. Mennyire különböző ez a két gyerek!

- Igen, Charlotte kétéves koráig a hangját sem hallatta, de most napközben bepótolja, hiszen állandóan be nem áll a szája. Christine meg első perctől kezdve mindenért ordít.

- Már teljesen lemondta arról, hogy legyen egy fiad is? - kérdeztem, holott nagyon jól tudtam, érzékeny témát érintek, hiszen Chris mindig is jobban vágyott egy fiúra, mint két eleven kislányra.

- Persze! Nem kell nekem több gyerek! Azt akarod, hogy három-négy évig megint ne aludjak? - válaszolta, majd befordult a fal felé és már durmolt is tovább.

Christine pedig még órákig szórakoztatott engem, mert természetesen most is én éjszakáztam vele.

- Charlotte, ez az első napod az óvodában! Gyere, ébredj már fel!
- keltegettem nagyobbik lányomat.

Charlotte nehezen tudott csak ilyen korán kibújni az ágyból.

Már hetek óta beszélgettem vele az óvodáról, próbáltam felkészíteni mindenre, de ő még az odáig tartó húsz perces séta alatt is végig faggatott, hogy milyen, mit kell ott csinálni, kik vannak ott. Én pedig nyugodtan válaszolgattam a végeláthatatlan kérdésekre.

Mikor bementünk, Charlotte azonnal megtalálta helyét a többi gyerek között, és észre sem vette, mikor könnyeimet törölgetve otthagytam. Nagyon jól tudtam, ez az egész procedura engem sokkal jobban megvisel, mint őt.

Hazafelé menet beugrottam a boltba, hogy megvegyem az aznapi ebéd hozzávalóit. A szupermarketben összefutottam Brigitte-tel, aki éppen a kozmetikai termékek között válogatott.

- Megtudtál valami újat? - tudakolta rögtön, és visszatette a polcra a méregdrága szempillaspirált, amit eddig nézegetett.

- Nem, Peabody azóta nem hívott, de már biztosan megszerezte a szövetmintákat.

- Ez annyira izgalmas! Szívesen lennék a helyében.

- Gondolom, hiszen neked az ilyen pörgős életvitel való, bizonyára jól megérténétek egymást - mosolyogtam huncut módon barátnőmre.

- Lehet, hogy jól tudnánk együtt dolgozni, de a személyleírása alapján nem az esetem - nevetett Brigitte.

Jólesett volna még beszélgetni, de engem szólítottak az otthoni kötelességek, Brigitte-et pedig a szolárium és a műkörmös, ezért hamar elbúcsúztunk egymástól.

Délre készen is lett a hagymás-rostélyos sertésszelet, majd délután elmentem az óvodába Charlotte-ért. Egész nap aggódtam, hogyan fog majd beilleszkedni. Frusztrálva léptem az épületbe, de a lányom már a folyosón felöltözve várt rám mosolyogva, hátán az apró hátizsákjával. Rögtön egymás nyakába borultunk.

- Milyen volt az első napod, édesem? - tudakoltam, és hatalmas pusztit nyomtam eperillatú hajára.

- Nagyon-nagyon jó! - örvendezett Charlotte, aki mindig is szerette más gyerekekkel tölteni az időt.

- Ennek felettébb örülök. - Esett le a kő a szívemről.

Egész héten kitartott Charlotte lelkesedése, már a korai kelés sem esett neheze, hiszen tudta, hogy mehet a sok pici barátjához. Én sokkal nehezebben dolgoztam fel ezt az új élethelyzetet, hiszen rettentően hiányzott napközben a cserfes kislányom.

Hétvégén a kertben tevékenykedtünk, már szépen kibújt a petrezselyemzöld, a retek, a borsó és a sárgarépa is. Charlotte nem győzte csodálni, hogy az apró magokból pár hét alatt milyen érdekes növények fejlődtek ki. Ráadásul itt volt az ideje, hogy elültessük az uborkát, a Halloween-tököt, a sütőtököt, a céklát, a cukkinit, a kukoricát és a paradicsom palántákat is.

Majd meg is locsoltuk az egész kertet. Nagyon kedves látványt nyújtott Charlotte, ahogyan kitartóan cipelte a kannát az ágyásokig és alaposan megöntöztözt mindent. Az eper is szépen hozta az édes termést, amit Charlotte le is szüretelt, amint talált egy-egy megérett, piros szemet.

Hétfőn reggel a boltban megint összefutottam Brigitte-tel.

- Na, van valami fejlemény? Már tűkön ülök! Nagyon aggasztóak a számok. Már több mint húszmillió a halott.

- Még semmi hír, de hidd el, ha lesz valami új információ, te leszel az első, akinek szólni fogok. Peabody mindig mondja, hogy rengeteg a munkája, alig van ideje bármi másra, szóval legyünk türelmesek - válaszoltam neki, miközben betettem a kosárba az árut, ami éppen a kezemben volt.

- Köszí, de tényleg azonnal hívj! Jut eszembe, Charlotte-nak, hogy tetszik az óvoda?

- Nagyon szereti, hamar sikerült beilleszkednie és felvennie ezt az új ritmust az életében. Kellemes csalódás neki és nekem is ez az egész, mondjuk, én nehezen viselem, hogy nincs már egész nap mellettem, ő pedig örül, hogy végre vele egykorú gyerekekkel lehet. Sokkal nehezebbre számítottam.

- Gondolom, hogy így van. Keress majd feltétlenül! - figyelmeztetett még egyszer Brigitte. - Puszi!

Megölelt, cuppanós puszit nyomott az arcomra és beállt a sorba a kasszához. Összeszedtem a hiányzó termékeket, ami az aznapi ebédhez még szükséges volt, és siettem én is haza.

Este éppen a vacsorát készítettem elő, amikor megcsörrent a telefonom. Félbehagytam mindent, odaszaladtam a kissekrényhez, amire hazaérve dobtam a készüléket. Peabody telefonált. Izgatottan vettem fel.

- Szia, Peabody! - köszöntöttem a zsenit.

- Szia, Chanel!

- Rettentően vártam már, hogy felhívj. Mesélj, mit sikerült kiderítened?

Közben szokásomhoz híven tollat ragadtam és apró mintákat kezdtem rajzolni feszültségevezetés gyanánt arra a papírra, ami éppen kezem ügyébe akadt.

- Három különböző életkorú ember mintáját tudták megszerezni az embereim. Alaposan megvizsgáltam mindet, és érthetetlenül állok a dolog előtt.

- Ne csigázz már, kérlek! - A szó szoros értelmében ájulásközelet állapotba kerültem.

- Az a helyzet, hogy ilyennel még sosem találkoztam. A tüdő légzőszervében egy ismeretlen, átlátszó, zselés anyagot találtam. Mintha lerakódott volna oda ez a valami.

- De hogy tudott bejutni oda ez a zselés anyag?

- Na, ez az, amire nem sikerült rájönnöm. Ilyen nagy akármit képtelenség belélegezni. Az meg lehetetlen, hogy ott képződjön ilyesmi. Ráadásul három teljesen különböző emberben, akik egymástól teljesen különböző helyeken laktak. Egy tizenegy éves kisfiú, valamint egy férfi és egy nő, akik harmincnyolc, illetve hetvenhét évesek voltak. Állítólag egyiküknek sem volt diagnosztizált légzőszervi betegsége, és nem is dohányoztak.

- Akkor ez azt jelenti, hogy konkrétan megfullasztotta őket ez az anyag belülről? - kérdeztem falfehér arccal.

- Nagyon valószínű, hogy pontosan ez történt.

- Atya Isten, ebbe belegondolni is borzalmas! Ha alaposan analizálok az anyagot, rá tudsz jönni, hogy mi az?

- Nagyon remélem. Rengeteg a munkám, és csak a szabadidőmben tudom tovább vizsgálni.

- De azért, ha tudsz, próbálj meg igyekezni, mert egyre több a halott. Ma mondta Brigitte, hogy a legfrissebb adatok szerint már húszmillió.

- Tisztában vagyok vele! - Peabody hangsúlyából rögtön kiéreztem, hogy ne nézzem már egy pillanatig se hülyének őt.

- Köszönöm az eddigi fáradozásodat.

- Örömmel csinálom. Bárcsak minimum ötven órából állna egy nap!

- Az nagyon jó lenne! Vagy feltalálhatnál valami időnyerőt - kezdtem volna bele az álmodozásba, de Peabody, szokásához híven félbeszakított.

- Az a feladat inkább rád vár, Chanel.

- Milyen megtisztelő! - nevetettem, hiszen ilyen találmányt sosem lennék képes megalkotni, és bontottam a vonalat.

Amint letettem a telefont, azonnal megírtam üzenetben Brigitte-nek, hogy híreim vannak Peabodytól. Egy perc sem telt el, ismét csörgött a telefonom. Brigitte volt az, azonnal tudni akart mindent. Áadtam hát az információt.

- Gondolod, hogy valaki ezzel a módszerrel akarja ritkítani a népességet? - tette fel azt a kérdést, amiről ő maga szentül meg volt győződve, Tatjánához hasonlóan.

- Jaj, Brigitte, ne gyárts már rögtön összeesküvés-elméleteket! Még nagyon messze vagyunk attól, hogy bármi ilyesmire gondoljunk. Lehet, hogy magától alakult ki ez az anyag, és nem kitalálta valaki.

- Nem is tudom, melyik variáció lenne a rosszabb.

- Most viszont várhatunk továbbra is, amíg Peabody alaposan meg nem vizsgálja – próbáltam nyugtatni barátnőmet, hiszen éreztem a hangján, hogy nagyon frusztrált.

- Mást nem tehetünk. Jövőhéten beugrók majd hozzátok valamelyik nap.

- Oké! Szólj előtte, hogy időben behűthessem a fröccsöt. - Ebben a helyzetben már az alkohol gondolata is nyugtatólag hatott rám.

- Jól van, puszi! Most már tényleg megyek, rengeteg még a tennivalóm.

- Vigyázz magadra, Brigitte! Tényleg, mi újság Daniellel?

- Én mindig vigyázok, tudod! Ne is kérdezd. Már végleg vége - kedvtelenedett el, és éreztem a hangján, hogy érzékenyen érinti a téma.

- Nagyon sajnálom! Pedig nekem szimpatikus volt.

- Ez van. Nem illettünk össze sajnos. Na, még egyszer puszi! - köszönt el végleg drága barátnőm.

Az este folyamán nem tudtam másra gondolni, csak arra, amit Peabody mondott. A gyerekek fürdetésénél és altatásánál is csakatestem volt jelen, a gondolataim messze cikáztak. Az új információk birtokában csak nagyon nehezen tudtam álomba szenderülni. Keveset aludtam, és akkor is rémálmok gyötörtek. Azt álmodtam, hogy az embereknek karanténba kellett vonulniuk, még a házukat sem hagyhatták el, ha nem akartak meghalni. Aki mégis kimozdulni kényszerült, hogy esetleg élelmet szerezzen, azt az utcán pár méter megtétele után fosztogató bandák megtámadták, elvették mindenét, amiye csak volt, és agyonverték. Nekem is el kellett valamiért hagyni az otthonomat, és pont akkor riadtam fel, amikor ez a banda megtámadott és nekem is menekülnöm kellett előlük.

- Húha, de jó, hogy csak álom volt! - nyugodtam meg valamelyest, amikor reggel kinyitottam a szemem és láttam, hogy minden a legnagyobb rendben. Majd rögtön bevillant a tegnapi esti beszélgetés Peabodyval. A nyomasztó érzés ismét úrrá lett rajtam. Valami nem stimmel most a világban. Nem tudtam szabadulni a témától, hiába próbáltam másra koncentrálni. Berágta magát az agyamba, hogy valami veszély fenyegeti az emberiséget.

Úton az óvoda felé Charlotte végig szóval tartott, ennek köszönhetően teljes mértékben elterelődött a figyelmem, és valamelyest enyhült bennem a nyomás.

Otthon Christine produkálta magát szokás szerint, hogy mindenhová megkapaszkodva álló helyzetbe tornázta fel kis testét, és pár bizonytalan lépés után eldőlt, ezzel egy nyugodt pillanatot sem hagyva nekem. Belül rettegtem, nehogy beüsse a fejét, mert akkor rohanhatok vele a kórházba. Ráadásul ebédet is kellett készítenem, ennek köszönhetően nagyon gyorsan eltelt az idő. Az étel megalkotása közben minden egyes kavarási után benéztem a nappaliba, hogy szemmel tarthassam örökmozgó csecsemőmet. A mai menü paradicsomos húsgombóc volt, Chris kedvence. A férjem mindig elégedett volt a főztőmmel, ámbár hiába evett aránylag sokat, nem hízott. Magas termetéhez a vékony, ízlésesen izmos testalkata nagyon passzolt, és reméltem, ezt a tulajdonságot mindkét gyermekünk örökölte tőle.

Irány a moziba be!

Másnapra megszerveztem egy közös mozit Aurorával, hogy együtt tölthessük a születésnapját.

Megkértem édesapámat, most ő menjen el Charlotte-ért az óvodába, és pár órán keresztül vigyázzon majd két unokájára délután, amíg kikapcsolódunk a barátnőmmel. Chris estig dolgozott, ezért ő nem tudta vállalni a gyermekek felügyeletét, de apukám, mint mindig, most is nagyon szívesen rábólintott.

Aurora is megfűzte édesanyját, hogy vigyázzon Rosalie-ra. Délután felvett engem autóval, és mentünk is be Modorany Citybe mivel ott volt a legközelebb mozi.

Gyermekkori kedvenc regényünk hősei újra összeálltak egy film erejéig, hogy a tizenkilenc évvel később játszódó történetet is megvalósítsák. Mivel még volt egy kevés idő a film kezdetéig, ellátogattunk néhány ruha- és cipőboltba. Aurorának kitűnő érzéke volt ahhoz, hogy megállapítsa, kinek milyen ruhák állnak jól. Segített is nekem pár felsőt és egy nadrágot választani, mert sok mindenhez volt érzékem, de a ruhaválasztáshoz egyáltalán nem.

Régebben, mikor még fiatalabbak voltunk, elmentünk néha kikapcsolódni kedvenc együttesünk, a Sky-Lagfit nevű zenekar koncertjeire. Mindig emlegettük, hogy az első ilyen koncertünk előtt milyen izgatottan válogattuk a ruhákat, amit végül csak a koncert kedvéért vettünk meg. Ráadásul magas sarkúban mentünk a rendezvényre, ami tíz perc álldogálás után már nem tűnt valami fényes ötletnek. Megfogadtuk, ilyen helyre ezentúl csak kényelmes

cipőben megyünk, és akkor minden bizonnyal jobban fogjuk élvezni az egészséget.

A Sky-Lagfit nevű együttes három tagból állt, de sajnos pár éve már feloszlottak, és mindenki élte a saját életét. Néha-néha váltottam velük egy- egy levelet, kinek hogyan is megy a sora. Legritkábban Gilderoy Millerrel beszéltem, aki énekes és gitáros volt a bandában, mert a férfi a mai napig nagyon pörgős életet él, és ritkán tud időt szakítani arra, hogy üzenetet írjon a közösségi oldalon keresztül. Neville Beán, a dobos, már családot alapított, nála főleg a gyermekek voltak a levelezés fő témái.

Mindketten sármosak, magasak, jóvágásúak voltak, és míg Gilderoy vállig érő hosszú fekete hajjal rendelkezett, ezzel szemben Neville mindig tökéletesen beállított szőke frizurájával hódított.

Viszont nagy, közös kedvencünk Aurorával a basszusgitáros, Gerald Wasowski, aki a másik két tag teljes ellentéte volt. Őt mindig is izgalmas személyiségnek tartottam, mert pékként dolgozott, de mellette zenészként vált híressé. Vele sajnos megszakadt a kapcsolat, hiába szimpatizáltunk egymással az élő koncerteken, és kerestük egymást legalább egy puszi és pár szó erejéig. Annyit tudtam róla, hogy régóta van egy szemtelenül fiatal barátnője. Aurorán kívül Brigitte és Tatjana is szerette ezt az együttest, ebből adódóan szerencsére sosem mentem egyedül koncertre, valamelyik barátnőm mindig elkísért.

Aurorával megvettünk egy-egy nagy adag pattogatott kukoricát, valamint egy-egy nagy pohár kólát és nyugodtan fogyasztottuk el mozizás közben. Megállapítottuk, hogy azóta nem néztünk végig együttlő helyünkben egyetlen filmet sem, amióta szülőkké váltunk és enni sem tudtunk ilyen komótosan.

A film elnyerte tetszésünket, végigizgultuk ugyanúgy, mint fiatal korunkban az összes megelőző részt. De könyvben mégiscsak

jobban tetszett a történet.

Természetesen a mozi hatására eszembe jutott az az emlékem, amikor tinédzserként először olvastam a sorozatot, annyira izgultam, hogy olvasás közben egyszer csak azt vettem észre, hogy szép nagy cseppekben hullik az orrom vére a könyv lapjaira. Teljesen átéltem a történetet, talán túlzásba is vittem egy kicsit, ha ily módon reagált rá a szervezetem.

Égész hazafelé tartó úton a filmet elemeztük. Önfeledten szórakoztunk, mintha megint tinik lettünk volna. Nekem már iszonyatosan hiányzott ez az érzés.

Közben apukám teljesen jól elboldogult a két gyerekkel, és várta az élménybeszámolómat.

Azonban este megint elkezdett kattogni az agyam az ismeretlen, halált okozó anyagon. Gondolkoztam és mérlegeltem, hogy talán legjobb lenne elmenni Peabodyhoz - aki százötven kilométerre lakott tőlem -, és együtt felderíteni, mi is ez az egész. Aztán mégis lenyugodtam és rájöttem, hogy inkább megvárom a hívását, hiszen, ha segítséget akart volna kérni, azt úgyis megtette volna. Különben sem szerette, ha mások a segítségnek titulált hátráltatásukkal járulnak hozzá az ő zseniális felfedezéseihez, legalábbis minden közreműködést általában ilyen módon élt meg már az egyetememen is.

Eltelt megint egy hónap, már javában tombolt a nyár, szépen lassan mindenkiben leülepedett a téma, mindenki egyre kevesebbet gondolt rá, de ettől függetlenül a gyilkos kór továbbra is terjedt és mindenki felettébb érdekesnek találta, hogy senki sem közöl erről semmilyen újabb információt, csak azokat, amiket már eddig is

tudtunk, hogy a kiváltó ok teljesen ismeretlen és gyors lefolyású, minden esetben fulladásos halállal végződő állapotot okoz.

Chris szinte minden nap kiment a kertbe a pályára Charlotte-tal gokartozni, én pedig Christine-nek segítettem, mert a kicsi végleg eldöntötte, hogy elindul a saját lábán. Elég sok lépést meg tudott már tenni anélkül, hogy elesett volna. Mivel már ő is egyre több időt töltött a kertben szabadon, babakocsi nélkül, nagy kedvence lett Bob, egy belga lógófülű óriásnyúl, aki éltes korúnak számított az ő hét évével.

Én hoztam, a biztos haláltól mentve meg őt, mivel később az összes testvére egy étterem serpenyőjében végezte. Jól tudtam ezt, ezért is vállaltam el a gondozását és az ételmezését, ami azért valljuk be, nem volt olcsó mulatság. Bob kellően hálás is volt ezért, szeretett minket, és jó viszonyban volt a többi állattal is.

Sok nyuszt tartottam eddigi életem során, és bizony volt közöttük pár támadósabb fajta, aki nem tűrt meg senkit maga mellett. Velük nem volt egyszerű dolgom, de egy-két harctól eltekintve sosem történt nagyobb baj.

Bob hálája jeléül minden évben szó nélkül tűrte a Húsvéti Nyúl szerepét is, ilyenkor rózsaszín szalagot kapott a nyakába, és reggelre „teletojta” a kertet csokitojásokkal és csokinyulakkal, a gyerekek nagy-nagy örömére.

Többnyire eseménytelenül teltek a napok, míg végre egyik este Peabody jelentkezett.

- Chanel, ha hiszed, ha nem, nem jutok dűlőre ezzel az anyaggal! Fogalmam sincs, mi ez. Addig gondolkodtam a problémán, hogy az

embereim közül elküldtem párat azokra a helyekre, ahol a halálesetek történtek. Mellesleg a halálozási adatok alapján megfigyeltem, hogy a betegség szépen lassan halad nyugati irányba. Erre szeretnék rájönni, hogyan terjed - hadarta gyorsan a telefonba, levegővétel nélkül.

- Nem félsz, hogy az embereidnek is baja esik? - aggódtam, hiszen nem kis kockázatot vállaltak ezzel.

- Minden háborúnak vannak vesztesei... - Peabody mindig is jobban hasonlított egy őrült tudóshoz, mint normális emberhez, burkoltan fejezve ki azt, hogy minden kockázatot vállalni kell a siker érdekében. Egyébként tudtam róla nagyon jól, hogy saját magát is bármikor feláldozná egy kutatás sikeréért.

- Hát ez azért elég durva. Remélem, hogy élve megússzák, és nem lesznek betegek. Mikor érnek haza? - próbáltam pozitívan nézni az eseményeket.

- Még körülbelül két hét. Eddigi jelentéseikben van egy-két érdekes dolog, de nem akarom elmondani addig, amíg nem áll össze teljes egészé a fejemben.

- Rendben, köszönöm, hogy jelentkeztl! - búcsúztam el tőle, mivel már hallottam a hangján, hogy türelmetlen, minél előbb menne vissza végezni a feladatait.

- Minden jól! - mondta, majd bontotta a vonalat.

Egy kicsit rosszulesett, hogy titkolózik, és nem avat be a részletekbe, de el kellett fogadnom a helyzetet.

Másnap megosztottam Brigitte-tel azt a keveset, amit Peabody legutóbb közölt velem.

- Nem vagyunk előrébb... ez borzalmas! Meddig kell még rettegnünk, hogy végre valami kiderüljön? - morgott, és láttam az arcán a félelemmel vegyült idegességet és tenni akarást.

- Örülünk, hogy egyáltalán van, aki komolyan veszi ezt az egészet, és foglalkozik a témával - nyugtattam meg, hiszen ennél többet nem tudtam tenni ebben a pillanatban. - Ha nem lenne Peabody, most forronghatnál magadban, és még ennyi információnk sem lenne.

- Esküszöm, ha nem kellene egyetemre járnom, otthagynám a munkahelyem a fenébe és mennék inkább a laboratóriumba segíteni neki.

- Hidd el, úgysem hagyná, hogy belekontárkodj a munkájába. Ő mindig egyedül oldotta meg a problémákat. Ráadásul senkiből sem nézi ki, hogy értene a dologhoz. Nem ismered, az a szerencséd! - nevetettem el magam, mivel már én sem bírtam tovább a feszült hangulatot. - Ezt nem rossz szándékkal mondom, de nagyon nehéz természete van. Tudja magáról, hogy okos, és ezt sosem rejtette véka alá. Szereti fitogtatni a tudását.

- Azért remélem, találkozom vele valamikor. Mindig kedveltem az ilyen fura alakokat. Nem hiába a kedvenc színészem Jim Carrey. - Brigitte rögtön elpirult picit piától szerelme említésekor.

- Na, jó, azért ne hasonlítsd össze a kettőt. Arra ne számíts, hogy Peabody valaha is olyan vicces figura lesz, mint Jim Carrey. Ahhoz hatalmas csodának kellene történnie, hogy értse a viccet, ahhoz meg még hatalmasabbnak, hogy ő maga lőjön el egy-két poént.

- Mindegy, furának fura, az a lényeg. Nem szeretem az átlagos embereket, szóval őt biztosan kedvelném - jelentette ki Brigitte, aki maga sem volt egy hétköznapi jelenség.

Igazán jólesett volna még tovább beszélgetni, de mindkettőnknek dolgunk volt, ezért hamar elbúcsúztunk. Hazafelé menet

természetesen emésztettem magam a rejtélyes betegségen és aggódtam Peabody embereiért. Valamiért rossz érzésem volt velük kapcsolatban és belül tudtam, hogy ennek az egésznek nem lesz jó vége. Mivel tenni nem tudtam semmit, ezért próbáltam minél hamarabb hazaérni, ahol a rengeteg házimunka végre elterelhette a figyelmemet.

Három hét múlva a telefonom sokáig csörgött. Nem hallottam, mert bent hagytam töltőn az éjjeliszekrényen, én pedig éppen kint voltam a gyerekekkel az udvaron. Mikor bementem, csak akkor láttam meg a kijelzőn a nem fogadott hívást.

- Persze, hogy olyankor hív, amikor nem vagyok itt! - zsörtölődtem szinte már remegve, és azonnal visszahívtam Peabodyt.

- Szia, Chanel! Híreim vannak! De jobb, ha előbb leülsz - vágott rögtön bele a mester.

- Úristen! Mit tudtál meg? - Tényleg úgy éreztem, hogy ettől a kijelentéstől kollabálni fogok, ezért le is roskadtam a kanapéra és gyorsan felpolcoltam a lábamat, nehogy elájuljak.

- A halottak száma már negyvenhat millió fölött van. Öt hónapja kezdődött, tőlünk hatezer kilométerre, keletre. Majd ahogy alaposan megvizsgáltam a haláleseteket, osztottam-szoroztam, és arra a következtetésre jutottam, hogy ez a betegség naponta körülbelül tíz kilométert halad nyugatra.

- Várjál, számolok... - próbáltam követni a gondolatmenetet.

- Ez azt jelenti, hogy kicsit több mint egy év múlva hozzánk is elér, mivel ugye már öt hónap eltelt, ezért hozzávetőlegesen ezerötyszáz kilométert közeledett felénk - sietett a válasszal Peabody.

- Atyám a kereszten! Ezt nem mondod komolyan! Az baromira rövid idő.

- De még más is van. Az embereim észrevették egy pici, drónhoz hasonló repülő járművet, ami kísérteties módon éppen tíz kilométert halad nyugat felé naponta, és mintha szórna valamit a levegőbe. Ráadásul észak-dél irányban szinte milliméterre pontosan egy vonalban halad több ilyen jármű is. Igazából laikus embernek nem tűnik fel, mert azon a meleg, szúnyoglepte vidéken szinte mindennapos az ilyen drónok légi mozgása, mivel az ellenük használt permetet így szórják szét. Csak mivel az embereimnek jó szemük van az ilyesmihez, rögtön feltűnt nekik, hogy ez a drón nem aeroszolt szítál a levegőbe, hanem nagy valószínűséggel olyan apró szemcseméretű port, amit szabad szemmel nem is látnak az emberek.

- Azt állítod, hogy valaki direkt mérgezi az embereket ezzel az anyaggal? - hüledeztem, és közben próbáltam legyezni magam egy újsággal, mert szó szerint rosszul voltam.

- Nagyon valószínűnek tartom.

- De akkor miért nem hal meg mindenki, akit már elért? - tettem fel azt a kérdést, ami talán a legeslegjobban foglalkoztatott.

- Ez is még egy megválaszolatlan kérdés sajnos. De a jó hír az, hogy sikerült mintát hozniuk az embereimnek az anyagból, amit elvileg kiszórt a szerkezet. Vagyis még csak gondolom, mert kinézetre természetesen üres üvegeknek tűnnek. Valaki nagyon profin állíthatta elő, mert szabad szemmel tényleg nem lehet látni az ismeretlen anyag részecskéit.

- Mikor vizsgálod meg?

- Mivel nagyon izgatja a fantáziámat, ezért a napokban elkezdem az analízist.

- Rendben, remélem, hogy minél hamarabb sikerül kiderítened valamit. Alig várom, hogy jelentkezz! Sok sikert... - búcsúztam volna el, de Peabody a szavamba vágott.

- A legfontosabbat még nem mondtam. Azok a tudósok, akik eddig bármilyen cikket közöltek erről a mizériáról, mind meghaltak egytől egyig. Tehát bárki, aki belekezd az anyag vizsgálatába, és ne adj isten, ezt még írásban is közli, azzal kísérteties módon történik valami.

- Azt hiszem, ez már kezd valóban rémálommá válni. Tehát aki kitalálta ezt a gyilkos anyagot, az figyelj, ki próbálja megvizsgálni, és rögtön el is teszi valamilyen úton-módon láb alól az illetőt?

- Nekem ez a teóriám, de remélem, hogy tévedek. Véleményem szerint ezért nincsen még egyetlenegy igazán alapos tudományos cikk sem erről a betegségről, mert hiába foglalkoznak vele, senki nem jut a végére, mert meghal.

- Most már komolyan mondom, hogy nagyon vigyázz magadra és próbáld meg teljesen titokban végezni a kísérleteidet!

- Tudod, hogy vigyázok! Ha bármi újat megtudok, akkor pedig értesíteni foglak. Ahogy eddig.

Mint minden ilyen esetben, amikor előrelépés volt az ügyben, nyomban hívtam telefonon két beavatott barátnőmet.

Csoportos beszélgetést indítottunk hármasban a közösségi oldalon keresztül. Elmeséltem mindent, és mikor az információáradat végére értem, Tatjana annyira rosszul lett, hogy el kellett szaladnia kiadni magából a vacsoráját. Brigitte pedig így reagált:

- Erre el kell szívnom egy cigarettát! Pedig már nem is bagóزم...

Mindenkit nagyon felkavart ez az egész. Ha valóban úgy van, ahogy Peabody állítja, nagy valószínűséggel legkésőbb másfél év múlva már koporsóban fogunk pihenni, örökre. Ebbe egyikünk sem

akart belenyugodni, mindhármunknak valami megoldáson járt az esze, amivel megmenthetnénk az életünket, és persze minél több embertársunkét is. Sajnos ilyen rövid idő alatt nagyon nehéz lenne ellenszert találni, ráadásul még azt sem tudjuk, pontosan mivel is állunk szemben, ezért titokban abban reménykedtünk, hogy Peabodynak kipattan valami frappáns megoldás az agyából.

Égész éjszaka csak forgolódtam, nem tudtam aludni egy szemhunyasnyit sem.

A nyomasztó hangulat úrrá lett a mindennapokon. Rengeteget veszekedtünk Chrisszel. Édesapám is egyre türelmetlenebb volt az unokaival, pedig ő pont a gyerekek irányában mutatott végtelen türelméről volt híres.

Hogy valamennyire oldjuk a feszültséget, Chris szabadságot vett ki, bár a főnöke nem szívesen engedte el sosem, és elterveztünk egy kirándulást az ország legnagyobb állatkertjébe. Charlotte nagyon feldobódott a hírtől, hogy nemsokára láthatja élőben kedvenc állatait, a medvét és az oroszlánt.

Másnap korán indultunk, hogy minél hamarabb megérkezzünk. A reggeli kapkodásban véletlenül otthon felejtettük Charlotte kispárnáját, amit mindenhová magával vitt, még otthon a kertbe is. Reméltük, minél később veszi észre a párna hiányát. Sajnos nem volt szerencsénk, a kétórás út legelején már kitört a hisztéria, amely átragadt Christine-re is, pedig ő nagy valószínűséggel végigaludta volna az utat. Próbáltunk sietni, és ha Chrisen múlik, akkor hamar oda is érünk, mert nagyon jól és sportosan vezetett, de meg kellett állnunk Charlotte miatt.

Mikor beértünk a nagyvárosba, Charlotte-ot már teljesen elnyelte a hisztiszörny, nem akart a lábán sétálni, ezért ölben vittük be a boltba, ahol az eladó rettentően furán nézett, hogy egy bizonyos mintájú ágyneműt keresünk, aminek kinézetét a lehető legpontosabban leírtam neki. A kedves hölgy talált is hamar egy hasonlót, meg is mutatta Charlotte-nak, de ő csak megrázta fejét, hogy ez bizony nem az. Végül a leghátsó sorban, jól megbújva, előbukkant a hőn áhított minta. Charlotte kedve száznolcvan fokok fordulatot vett, és rögtön madarat lehetett vele fogatni. Mivel csak szettben árúsították ezeket, nem volt más választásunk, meg kellett vennünk az egész ágyneműgarnitúrát, persze egy kisebb vagyonért. De legalább Charlotte lenyugodott, és végre tudott az úticélra fókuszálni, és ez most mindennél többet jelentett nekünk.

Mivel a váratlan akadályok miatt későn értünk oda, ezért az állatkertnél már rengetegen voltak és alig találtunk parkolóhelyet, pedig még csak reggel kilenc óra volt.

Christine-t babakocsiban toltuk, Charlotte-nak pedig béreltünk egy húzható kiskocsit. Mivel édesapám is velünk tartott, segítségképpen valamelyik gyereket mindig ő tolta vagy húzta.

Már ilyen korán is rettentő hőség volt ebben a hónapban, emiatt a magunkkal hozott üdítők hamar elfogytak, a helyszínen pedig vehettük az utánpótlást arany áron. Charlotte teljesen rákapott a kólára, de ez az egy nap kivételes volt és megengedtük neki, hogy annyit igyon belőle, amennyit megkíván. Mivel eléggé kifárasztotta a sírógörcs, nem élvezte annyira a kirándulást, mint ahogy vártuk, de ettől függetlenül jól érezte magát mindenki egész nap. Charlotte már a legtöbb állatot felismerte és szépen kimondta a nevüket. Természetesen hatalmas élmény volt elsétálni az oroszlán előtt, aki a kis Christine-t valamilyen apró prédának tekintette, ahogyan a babakocsi mellett sétált és mindenáron rá akart rontani. Az

állatsimogatóban viszont a kislány rettentően félt a kecskéktől, ezért ki is kellett hoznom onnan, nem úgy Charlotte-ot, aki viszont élvezte a mekegő négylábúak társaságát és nem győzte etetni őket finom csemegéivel.

Lassan sétáltunk tovább, szinte lépésenként haladtunk, mert a lányok mindig találtak valami érdekes csodálnivalót. És végre-
valahára, az egyik sarkon befordulva megpillantottuk a két hatalmas barnamedvét. Charlotte szó szerint tátott szájjal bámulta őket, és az egyikük, szinte kötelességének érezve, hogy produkciót mutasson be nagyobbik lányomnak, felmászott a fára, három méter magasra. Még én is elámultam ezen, mivel előben sosem láttam ilyesmit és ledöbbsentett a gyorsaság, hogy egy szempillantás alatt fent volt a fa csúcsánál. Ekkor tudatosodott bennem, hogy semmi esélyem nem lenne egy ilyen állattal szemben, hiszen hihetetlenül gyorsan fut, de még gyorsabban mászik fára.

Megebédeltünk, majd Charlotte kért egy fagylaltot, amelyből több jutott a ruhájára, mint a gyomrába, hiszen olyan lassan ette.

Hiába utaztunk ennyit, a különleges állatok, gondolk itt az elefántra, tigrisre és hasonlókra (a medve és az oroszlán kivételével), nem keltették fel annyira Charlotte érdeklődését, mint az állatsimogatóban a nyulak, annak ellenére, hogy otthon is volt belőlük egy. Hamar elrepült az idő, és indulni kellett haza. A gyerekeket annyira leszívta a kirándulás, hogy egész úton aludtak. Végre csend volt és nyugalom, ami minden felnőttre ráfért már, akik a kocsiban tartózkodtak.

Otthon szerettem volna még elolvasni pár cikkét az új betegségről, de kivételesen győzött a fáradtság, ezért inkább elmentem zuhanyozni, majd a mai élményeken gondolkodva merültem álomba.

Charlotte-nak reggel ismét óvodába kellett mennie. Sietve elvittem autóval, és amint hazaértem, bekapcsoltam a laptopomat, és felkerestem azt az oldalt az interneten, ahol a legtöbb tudományos cikket közük. Nagyon nehezen találtam a témáról szóló írásokat, és azokban sem volt sok információ, inkább csak általános adatok, amikről már előtte is tájékozódtam. Hamar eluntam a sötétben tapogatózást, és inkább kimentem Christine-nel a kertbe. Ráadtam a kis itthoni szandálját, amiben igazán aranyosan totyogott. Én gyomláltam, majd időközben a gyermek kellően elfáradva bemászott a babakocsiba és el is bóbiskolt. Jött segíteni az összes házi kedvenc, köztük Tigger is, aki már nagyon jól nézett ki, és éppen a szomszédban töltötte az időt, amikor meglátott engem a kertben tevékenykedni. Hangos nyávogással vágott át a patakon, és csatlakozott a bandához.

Délután, mikor Charlotte-tal hazaértünk az óvodából, csörgött a telefonom. Peabody volt az.

- Chanel! Megvan! Megtaláltam az anyagot a levegő mintában! - vágott bele mondandójába köszönés nélkül.

- Ez szuper! És mit tudsz róla? - csillant fel a szemem rögtön a hírtől.

- Teljesen ismeretlen, sosem találkoztam vele eddigi kutatómunkáim során. Sok szervetlen és szerves anyaggal is próbáltam reakcióba léptetni, de semmi. Teljesen inert anyag.

- Akkor csak az élő szövetekben reakcióképes?

- Igen, erre gondoltam én is, hogy csak ott kapcsolódhat valamihez, ami aktiválja. Szerzek minél több tüdőszövet mintát, és

elkezdem majd hozzájuk adagolni, hátha sikerül valami reakciót kiváltani. Ha nem, akkor nem ez az anyag okozza a halálozásokat.

- Mennyi idő, mire szerzel szövetmintákat?

- Legalább két hét. - Peabody hangjában éreztem a csüggedtséget.

- Most akkor megint sok időt veszítünk.

- Nem tudok mit tenni - szólt vissza, talán egy kicsit erélyesebben a kelleténél.

- Tudom, tudom, ne haragudj, csak már teljesen depressziós vagyok ettől a folyamatos szorongástól. Persze nem csak én, hanem mindenki, aki tud a dologról. - Jobbnak láttam kimutatni őszinte érzelmeimet, hátha ebből is látja, hogy ugyanannyira érdekel ez a téma engem, mint őt.

- Megértelek, és megpróbálok sietni, amennyire csak tudok.

- Rendben, minden jót neked! - köszöntem el tőle.

Szerencsétlennek éreztem magam, már teljesen lelkibeteg voltam, hiszen a tehetetlenség kezdett felőrölni. Nappal folyamatosan ezen a témán kattogott az agyam, éjszaka pedig mindenféle rémálom gyötört. Nem volt egyetlen olyan éjjelem sem, hogy a tudatalattim ne lett volna résen, és ne festett volna elém mindenféle szörnyűséget.

Egyik éjszaka azt álmodtam, hogy menekülnünk kellett, ha életben akartunk maradni, és mivel a Földet már beborította a gyilkos szer, ezért el kellett utaznunk egy másik bolygóra, ahová nem vihettem magammal a kiskedvenceimet.

- Micsoda képtelenség! - mormogtam magamban, amikor felébredve még teljesen az álom hatása alatt álltam. Élénken láttam magam előtt a jelenetet, ahogy elbúcsúozok Tiggertől, érzékelem a szívbe markoló kétségbeesést a szemében, és nem tehetek semmit.

Sírva hagyom magára, mivel nem tudhatom, hogyan alakul további sorsa. Neki és a többieknek.

Ötletnek nem is lenne rossz, de... Lehetetlen lenne elköltözni... Mit vinnénk magunkkal? Mivel tudnánk elutazni? Egyáltalán hova mennénk? Ilyen, és ehhez hasonló kérdések sorakoztak a fejemben. Hiszen lehet, hogy tényleg ez lesz majd egyszer a megoldás az emberiség fenntartására, de ez az egész még annyira kiforratlan ügy, hogy évtizedek, évszázadok kellenek hozzá, hogy meg lehessen valósítani.

Az első találkozó

Nem telt el egészen két hét, amikor Peabody izgatottan felhívott. A köztes idő számomra eseménytelenül, bár eléggé feszengve telt el.

- Chanel, személyesen kell beszélünk! Nagyobb a baj, mint gondoltam - vágott bele most is a mondandójába köszönés helyett. Hangja izgalommal és feszültséggel volt teli, ami egyáltalán nem jellemző rá.

- Ne mondd már... - fehéredtem el rögtön a hír hallatán.

- Sajnos mondom. Akiiket beavattál a témába, jó lenne, ha ott lenne a találkozón. Meg tudod szervezni?

- Természetesen szólok mindenkinek, aki érintett. Hol találkozzunk?

- Mondjuk nálad? Ezen a héten pénteken jó lenne?

- Persze, nekem jó, és remélem, hogy a többieknek is. Igazából csak Brigitte és Tatjana tudnak erről a dologról - világosítottam fel.

- Próbáld meg akkor rávenni őket, hogy pénteken délután menjenek el hozzád. Én is érkezem majd, amint tudok.

- Rendben! Rettentően izgulok, hogy mit akarsz velünk közölni! Nem szeretnél esetleg elárulni egy kevéske részletet?

- Nem! - Erélyes hangjától összerezzenem. - Addig még tökéletesítem a kísérletek eredményeit, és majd azokat is felvázolom nektek. Próbáld meg nyugodt maradni és nem aggódni.

- Jó, várlak majd pénteken - köszöntem el, de már most az ájulás kerülgetett.

Felhívtam először Brigitte-et, aki éppen tizenkét órás műszakot nyomott le a szállodában, és a telefont felvéve rendesen hallatszott a fáradtság a hangján.

- Brigitte, péntekre Peabody rendkívüli találkozót akar összehívni, és örülne, hogy ha a témába beavatottak is jelen lennének - közöltem vele a tényeket, próbálva leplezni az izgalmat a hangomban.

- Mondd már, hogy mi van! Tűkön ülök! Mit tudtál meg? - éledt fel egy pillanat alatt barátnőm.

- Nem mondott semmit, pont ez a lényeg, hogy személyesen akarja elmondani, mert valami nagy gáz van.

- Az kemény! Mindenképpen szabadabbá teszem magam akkorra. - Éreztem a mondatából, hogy csalódott.

- Remek! Akkor pénteken találkozunk. Puszi addig is! - köszöntem el gyorsan, és benyomva a piros gombot, máris kerestem Tatjana számát az előzmények között.

Ugyan minden órában váltottunk üzenetet a Facebookon, most mégis szerettem volna ezt telefonon, minél hamarabb megbeszélni vele.

- Szia, Tatjana! Képzeld, nemrég hívott Peabody, és szeretné, hogy találkozzunk vele, Brigitte, te és én, szóval mindenki, aki beavatott a témában. Eljön hozzánk pénteken délután, ti esetleg ide tudnátok utazni?

- Edward nem tudom, hogy van beosztva a hét többi napján a klinikán. Elég sokat dolgozik, tudod, hogy emberhiány van aneszteziológus szakorvosból. De ha más nem, akkor arra a pár órára mindenképpen elugrunk hozzátok, bár a legjobb lenne, ha egy-két napot ott tudnánk tölteni. Ráadásul a lányok is biztosan örülnének, ha játszhatnának Johnnal - lelkesedett Tatjana.

Edwarddal másfél éve voltak házasságok, John pedig szerelmük egyetlen gyümölcse.

- Nagyon jó lenne, ha több időre is el tudnátok jönni! Beszélj meg a férjeddal, aztán szólj vissza minél hamarabb. - Hangomból remény és boldogság áradt, ugyanis már több, mint két éve nem találkoztunk személyesen.

- Oké, úgy lesz! Addig is vigyázzatok magatokra, és nemsokára látjuk egymást! - köszönt el Tatjana, és hallottam, ahogy a háttérben máris szólt Edwardnak, hogy megbeszélje vele a részleteket.

Másnap megtudtam, hogy Edward csütörtöktől vasárnapig szabadságot vesz ki, ezért hamarabb jönnek majd egy nappal, és tudunk végre egy jót személyesen is beszélgetni. Ráadásul Edward és Chris is nagyon kedvelték egymást, egyezett az érdeklődési körük, órákat tudtak a fűnyírókról, gokartokról társalogni.

Engem a hét többi napján már teljesen lekötött az, hogy a találkozóra készüljek. Peabodyval tíz éve nem találkoztam. Most is elcsodálkoztam, hogy tudott így elrepülni az idő. Sütöttem-főztem, takarítottam, rendbe szedtem a házat, már amennyire tudtam a két csöppségtől, akik pár óra alatt ugyanolyan felfordulást képesek produkálni, mint amilyen a rendrakás előtt volt.

Csütörtökre elkészültem minden finomsággal. Nagyon szerettem a konyhában tevékenykedni, és ízletes ételeket tudtam készíteni, hiszen az évek során kellően rutinos lettem. Ráadásul szerettem újabb recepteket kipróbálni, édesapám nagy bánatára, akinek minden héten megghiúsult a diétája a jobbnál jobb falatok miatt. Sajnos én is olyan fajta voltam, hogy minden falat, amit pluszban

vittem be, rögtön meglátszott rajtam, ezért egész életemben oda kellett figyelnem, hogy a mostani, számomra elfogadhatóan karcsú alakomat meg tudjam őrizni.

Csütörtök délután végre megérkezett Tatjana a családjával.

Kedves barátnőm, mint mindig, most is nagyon csinos volt, divatos, kék színű, hosszú ujjú felsőt, és hozzá illő ceruzaszoknyát viselt. A lábán magas sarkú cipő, mely sikeresen ellensúlyozta apró termetét.

Most láttuk életünkben először Johnt, aki rögtön a szívünkbe lopta magát. Édes, mosolygós csöppség volt.

- Teljesen olyan, mint te vagy - mondtam rögtön Tatjánának, amint megláttam a kisfiút. - Bár most, hogy alaposabban megnézem, az apukáját is felfedezem benne - nyugtattam meg Edwardot.

Jót nevettünk ezen, és a kisfiú sem tudta megállni, hogy ne kacagjon a felnőttekkel.

- Gyere csak Charlotte, nézd meg ezt a gyönyörű legényt - szóltam nagyobbik lányomnak. Charlotte-nak nagyon szimpatikus volt John, és Christine-nek is elnyerte a tetszését, aki csak egy kicsit volt fiatalabb a kisfiútól.

A gyerekek hamar megtalálták a közös nevezőt, és szépen eljátszottak egymással. Eléjük tettem a játék szintetizátort, a két kicsi pedig felváltva játszott rajta a dallamokat, Charlotte pedig szokásához híven táncra perdült, amint muzsikaszót hallott.

Mivel mi, felnőttek már farkaséhesek voltak, ezért le is ültünk a késői ebédhez.

- Meséljetek valamit - mondtam, miközben tálaltam az ételt.

- Ezer éve erre vártam már, hogy kicsit elterelődjenek a gondolataim a kórházi eseményekről - villanyozódott fel rögtön

Edward, akinek megígérte Chris, hogy ebéd után megmutatja a gokartokat.

Mindenkinek nagyon ízlett az étel, nem győzték dicsérni a főztömet. Az ilyesmi mindig nagyon megsimogatta a lelkemet és önbizalomnövelőként hatott rám. Mikor már pakoltam be a mosogatóba, a férfiak úgy gondolták, meg is lépnek, hogy még véletlenül se maradjon rájuk a mosogatás.

- Menjünk is ki, szívjunk el egy cigarettát - mondta gyorsan Chris.

- Edward, nagyon remélem, te nem fogsz rágyújtani! - korholta le Tatjana, aki világleletében rettentően utálta ezt a káros szenvedélyt.

Sajnos a családjában volt egy olyan távolabbi rokona, aki a dohányzás miatt kialakult betegség áldozatává vált, ezért is viselte nagyon a szívén, hogy Edward néha rágyújtott.

- Egy szál belefér... - válaszolta, és már el is tűnt Chrisszel az udvaron.

- Jaj Tatjana, szerintem nagy a baj! - kezdtem bele, amint a férfiak hallótávolságon kívülre kerültek.

- Ne mondd már! - sápadt el rögtön, és leült az egyik székre.

- Peabody rájött valamire, amit nem akart telefonon elmondani nekem. Az az utolsó információ, hogy szerzett annyi tüdőszövet mintát, amennyit csak tudott, hogy majd kísérletezhessen rajtuk. Valamint megvizsgálta az anyagot, hogy milyen egyéb anyagokkal léphet kölcsönhatásba, mert eddigi vizsgálatai során szervetlen anyaggal egyáltalán nem lépett kölcsönhatásba, és a szerves anyagokkal sem, amikkel megpróbálta reakcióba hozni. Ráadásul szerinte ezt valaki szándékosan fejlesztette ki, hogy megtizedelje a népességet.

- Látod, erről beszéltem! - pattant fel a székről, és mint egy szónok, kézzel-lábbal magyarázott hangosan, göndör barna haja csak úgy hullámozott az arca körül. - Tudtam! Annyira tudtam! És

szerinted, aki kifejlesztette, az az illető, készített valami ellenszert is hozzá? Mert szerintem elkerülhetetlen, hogy ő ne lélegezze be.

- Nyilván azt is feltalálta, vagy már eleve adott volt az ellenszere, de még én sem tudok semmit. Majd holnap okosabbak leszünk, ha Peabody elénk tárja a tényeket.

- Szerintem aludni sem fogok tudni, már olyan stresszben vagyok ettől az egésztől. - Barátnőm visszaroskadt a székre, mert való igaz, hogy nem kezelte jól az ilyen helyzeteket.

- Van egy üveg borom, igyuk meg, és biztosan jobban alszunk majd mindketten - ajánlottam fel, mert éreztem, hogy nekem most igencsak jólesne egy ilyenfajta folyékony nyugtató.

- Benne vagyok! - nevetett Tatjana, mert eszébe jutottak az egyetemi évek, hogy a közös bulikon mennyi üveggel elfogyasztottunk.

Beszélgettünk, iszogattunk, közben néztük a lurkókat, hogy milyen jól eljátszanak hármásban.

Férjeink csak sötétedés után vonultak be a házba. Edward nem győzött ámulni, hogy Chris mennyi mindent épített, és milyen remek ötletei vannak. Nagyon egy húron pendültek. Igazából örültem neki, mert Chrisnek kevés barátja volt. Sajnáltam, hogy nem lakunk közelebb egymáshoz, hiszen akkor gyakrabban lehetek volna ilyen találkozóink, és elmélyülhetett volna jelenlegi felszínes barátságuk.

Elaltattuk a gyerekeket, majd még beszélgettünk pár órát. Tatjánával óvatosan próbáltuk pedzegetni a témát a férfiaknak, hogy mire is számítsanak a holnapi megbeszélésen, de konkrétan nem táltuk nekik az összeesküvés-elméletünket.

Reggel meglehetősen korán, izgatottan ébredtünk, hogy mi is vár ránk a megbeszélés során.

A délelőtt hamar elrepült, hiszen mire mindenki jóllakott és megmosdott, már tizenegy óra lett. Kitaláltuk, hogy mivel egész napos kirándulást nem tudunk szervezni, ezért szívesen teszünk legalább egy rövid sétát a gyönyörű tóparton. Neki is indultunk az egyórás gyalogtúrának. A két kisebb gyerek babakocsiban utazott, míg Charlotte bevállalta, hogy saját lábán teszi meg az utat.

Csodálatos idő volt, hétágra sütött a nap. A tóparton lévő étterembe betértünk egy jégkrémre, hiszen kellően kimelegedtünk a hosszú sétában. Nagyon finom illatok terjengtek odabent, de mivel otthon várt minket az általam készített ebéd, ezért ellenálltunk a különleges fogásoknak. A jégkrém valóban nagyon jó, hűsítő hatással volt mindenkire, és fel is frissített minket. Láttunk egy aranyos kacsacsaládot, ahol az anyuka nagy odafigyeléssel terelgette be kicsinyeit a vízbe. Sokáig néztük a horgászokat is, hogyan küzdenek a fogásokkal. Főleg Charlotte érdeklődött ez iránt, és elárasztotta a horgászokat mindenféle kérdéssel. Majd, amikor láttuk, hogy a kérdéseknek sosem lesz vége, és a horgászok inkább már a kapásaikra figyelnének, elindultunk haza.

Hamar elérkezett a tizennégy óra. Brigitte pont időben toppant be, Peabody viszont késett, de fél óra múlva ő is befutott.

Mindenféle rágsálnivalót és üdítőt készítettem ki a vendégeknek. A megbeszélés ideje alatt édesapám vigyázott a gyerekekre.

Peabody berontott, és szinte köszönés és bevezető nélkül mondta, hogy mindenki üljön le. A tudós alacsony, görbe hátú, korához képest sokkal fiatalabb arcú férfi volt, kócos barna hajjal.

- Örülök, hogy mindenki el tudott jönni, aki érintett a témában - vágott bele rögtön, körbe- futtatva értelmet sugárzó zöld szemét az össze- gyúlteken. - Mint azt tudjátok, Chanel hívta fel a figyelmem a

rejtélyes halálesetekre. És ha valami engem érdekelni kezd, akkor tudjátok, hogy addig nem nyugszom, amíg a végére nem járok, és nem marad egyetlen megválaszolatlan kérdés sem. Kezdem az elején, hogy mindenki tisztában legyen a helyzettel. Körülbelül fél évvel ezelőtt jelent meg az első publikáció, hogy Pekingben és környékén több százan haltak meg, csecsemők, gyerekek, fiatalok, idősök, betegek és látszólag egészséges emberek egyaránt. Az ok pedig egy ismeretlen légúti betegség. A boncolások alkalmával kivétel nélkül egy ismeretlen, zselés anyagot találtak a halottak tüdejében, ami konkrétan belülről megfojtotta őket. Akadályozta a légzőrendszer működését, és nem tudott megvalósulni a légcsere, tehát az oxigéndús vért nem tudták továbbítani a szervezet felé, és a szén-dioxiddal dúsított vért sem tudták elvonni a szervezettől. Szereztem néhány elhunyt ember tüdejéből szövetmintát, és megvizsgáltam a zselés anyagot. Lehetetlen, hogy ez ilyen formában jusson be az alsó légutakba, tehát ott kellett valamiből képződnie, kialakulnia. Elnézéseketek kérem különben, hogy rendezetlenül zúdítom rátok az információkat, de annyi sok minden van jelenleg a fejemben, hogy próbálok minél több mindent, minél gyorsabban közölni - szabadkozott, pedig ő nem szokott ilyesmit csinálni. - Arra is rájöttem, hogy nyugati irányban halad a betegség, körülbelül tíz kilométert terjed egy nap alatt. Felmerül a kérdés, hogy tud pontosan ennyit előremozdulni egyszerre. Természetesen erre is rájöttem. A felderítő embereim vették észre, hogy észak-dél irányban egyforma távolságra drónok repülnek, és valamilyen anyagot permeteznek. Ebből a levegőből is szereztek mintát, amit analizáltam. Nagyon apró, tíz mikrométeres szemcséket találtam benne. Bármilyen szervetlen anyaggal próbáltam reakcióba léptetni, inertként viselkedett ez a szabad szemmel nem látható por. Sikertelenül szereztem olyan emberek tüdejéből is szövetmintát, akik nem

légúti betegségben haltak meg, tehát a légzőszervük amennyire csak lehetett, egészséges volt. És itt lett érdekes az egész történet. Amint a léghólyagocskákba fecskendeztem az anyagot, pár óra múlva elkezdett zselé-
sni. Néhány napon belül az egész szövetmintában kialakult a kocsonyás anyag. Itt függesztettem fel a vizsgálatot, mert ennyi most éppen elég információ ahhoz, hogy tudjuk, nagy bajban vagyunk. Rengeteg idő megvizsgálni azt, hogy mi miatt lesz reakcióképes ez az anyag a tüdőben, és az ellenszerét feltalálni sajnos akár évekbe is telhet.

- Hozzánk kevesebb, mint másfél év múlva fog ideérni, ha minden úgy megy, mint eddig - fakadtam ki a hírek hallatán.

- Igen, pontosan. Tehát legkésőbb jövő ősszel jut el ide. Mivel a terjedését megfékezni lehetetlen, mert bárki próbálja eltéríteni, vagy bármilyen más módon befolyásolni a titkos drónok működését, eltűnik a föld színéről. Ezért gondolkodtam, osztottam-szoroztam, és a következőt találtam ki. A munkahelyemen a jelenlegi kutatómunkámat már fel is függesztettem. Ugyanis az előző találmányom, a hosszú hatású inzulin analóg miatt rettentő módon meggazdagodtam, emiatt kitaláltam, hogy abból a pénzből nem egy szigetet veszek, mint ahogy azt elterveztem, hanem el kell költöznöm egy másik bolygóra, ahol minimális létszámú emberrel megépítek egy laboratóriumot, és kifejlesztjük az ellenszert, hogy valamikor visszatérhessünk a Földre.

- Állj, állj, állj! Ettől az egész képtelenségtől szétrobban a fejem! Mi ez, valami átverés? Hol a kamera? - üvöltötte Brigitte, és olyan hevesen állt fel a székről, hogy fel is döntötte.

- Légy szíves, nyugodj le, és hadd mondjam el, amit akartam! - szólt rá Peabody, miközben lazán bedobott a szájába egy apró perecet.

Chris, Edward és én szótlanul ültünk, Tatjana arca pedig kísértetiesen elkezdett szürkülni.

- Szóval, ha benne vagytok, ti mind jöhettek velem - mondta ráadás közben.

- És a gyerekek? -kérdezte rögtön Tatjana.

- Ők is.

- Melyik bolygóra gondoltál? - vágott a szavába Brigitte, hiszen jelen állás szerint minden, elméletileg lakható bolygó elérhetetlen távolságban volt.

- Tavalyelőtt fedezték fel a Földhöz legközelebb eső Zoritef bolygót, nem nagyon verték nagydobra ezt, mivel a NASA teljesen ki akarja sajátítani magának az expedíciót és a kutatást. Jelenleg sem áll szándékukban kiengedni a kezeik közül, ezért gyanítom, hogy lesz velük egy-két hosszas tárgyalásom. És itt vannak még a Kormány emberei, akik biztosan harcolni fognak azért, hogy jöhessenek velünk. Egyébként ezt a bolygót ezidáig egy kisméretű fekete lyuk takarta, és kiderült a kutatásokból, hogy a Föld miniatűr változatának tekinthető. Mivel már alaposan feltérképezték az egészet, rengeteg adat áll rendelkezésünkre róla. Atmoszférája valamivel jobb, mint a Földé, mert oxigéndúsabb a levegő. A széndioxid tartalma minimális, hiszen ugye nincs semmi, ami termelje ezt a gázt. Gravitációs képessége nagyon hasonló a Földéhez, ráadásul vizet is lehet nyerni rajta. Nincsenek évszakok, állandó hőmérséklete 20-25 fok között mozog. A bolygó körül uralkodó légnyomás is pont megfelelő ahhoz, hogy emberek huzamosabb időt eltölthessenek rajta. Már tervezik, hogy páran elmennek oda és kipróbálják, lehetne-e ott rendes életteret kialakítani. De nekünk erre most nincs időnk. Vagy megyünk, vagy nem. Itt és most el kell döntenünk. A bolygó 4,6 millió kilométerre helyezkedik el a Földtől, és a Jetan2055 űrhajó, ami a rendelkezésünkre állna, az egyik

legmodernebb űrrepülő-találmány itt, a Földön; egy hét alatt el tudna minket vinni oda, mivel 29000 km/h-s sebességgel képes repülni. Persze először az embereim tennének pár fordulót, elvinnék a legszükségesebb dolgokat, a kiválasztott szakemberekkel megépítenék a legminimálisabb felszereltségű házakat és a szükséges épületeket, valamint vinnének tartós élelmiszert. Elméletileg termesztésre is alkalmas a talaj, tehát ha minden jól megy, gabonaföldet is létesíthetnénk, és kenyérfélét is elő tudnánk állítani. Arra gondoltam, hogy körülbelül száz főt vinnénk el oda, köztük mindenféle szakmájú, tudású embert. Ezen gondolkozatok el, legyetek szívesek, hogy pontosan kiket is vigyünk magunkkal. És a lehető legnagyobb titokban tartsátok az egészet!

- De hát ez borzalmas, hiszen akit nem viszünk magunkkal, annak a halálos ítéletét írjuk alá! - háborgott Brigitte, és izgatottan fészkelődött a széken, amit időközben felállított és visszaült rá.

- De még mindig jobb, hogy legalább annak a száz embernek talán meg tudjuk menteni az életét, mintha annyinak sem, nem igaz?

- vágott vissza Peabody erélyesen gesztikulálva.

- Arra is válaszolj már, kérlek, hogy aki kitalálta ezt az egészet, nyilván nem halt meg, és sokan mások sem, ezt mivel magyarázod? - Brigitte próbált nyugodtságot csempészni a hangjába, vajmi kevés sikerrel.

- Minden bizonnyal neki megvan az ellenszere, amit sosem fog kiszivároztatni. Gondolom, szűk körben rendelkezésre bocsátotta az ismerőseinek, barátainak. Ezért kell magunknak előállítani, mert hiába, hogy létezik, számunkra elérhetetlen, ahogy a többi embernek is. És mindezt a legnagyobb titokban kell csinálnunk, hiszen, ha kiszivárogná, hogy mire készülünk, akkor minket is azonnal eltennének láb alól! Úgyhogy legyetek szívesek tényleg gondolkodni azon, kik azok a megbízható emberek, akiket

elvihetnénk magunkkal. Ha minden jól megy, körülbelül fél év múlva birtokba is vehetjük a bolygót. Addig pedig készülünk fel a lehető legalaposabban az utazásra. Két hét múlva megint találkozunk, akkor átbeszéljük, ki mire jutott. Arra az összejövetelre már velem tart majd Nyikolaj Volodimirovics, aki a világ egyik legnagyobb tudású asztronautája, és elmond majd nekünk mindent, amit az űrutazásról tudnunk kell, és elkezdi a kiképzésünket, hogy a lehető legjobban akklimatizálódjunk az űrrepüléshez és az űrhajóban uralkodó körülményekhez. Most pedig megyek haza, intézem én is, amit csak tudok. - Elvett még pár szem rágcárnivalót, megivott egy pohár kólát, aztán elhagyta a házat.

- Jézus a kereszten! Ébresszetek fel, mert ez egy rémálom! - óbégatott Brigitte.

- Azért ez a Peabody nem semmi. Ő mindig a helyzet magaslatán áll maximálisan. Ilyen rövid idő alatt milyen profi tervet talált ki, és milyen gyorsan felvette a kapcsolatot ezzel az űrkutatóval is. - Tatjana csodálkozással teli ámulattal beszélt róla, képtelen volt leplezni elismerését.

A többiek meg sem tudtak szólalni. Percekig ültünk némán, és csak néztünk ki a fejükből, majd végül én törtem meg a csendet:

- Hát... nekem teljesen más terveim voltak a következő pár évre. Charlotte most kezdte az óvodát... természetem a kerti zöldségeket, amiket lassan szüretelni lehetne...

- Ne haragudjatok, én most hazamegyek! - állt fel Brigitte, és remegve elindult a bejárati ajtó felé.

- Azért holnap tiszta fejjel ülünk össze még egyszer! - kiáltottam utána, de Brigitte három nagy lépéssel már kint járt.

Egész este sokk hatása alatt voltunk, nem tudtunk beszélgetni, Tatjánáék visszavonultak a vendégszobába, Chrisszel mi is bementünk a hálósobánkba.

- Ezer kérdés van a fejemben - mondta rögtön Chris, amint kényelmesen elhelyezkedett az ágyon.

- Hát nekem is, elhiheted! - vágtam vissza kicsit ingerültebben, mint kellett volna. Éreztem, hogy elő akar jönni belőlem a kis gonosz törpe, aki folyamatosan arra ösztönzött, hogy vesszek össze vele.

- De ez most tényleg igaz? Nem csak túlreagálja a dolgokat Peabody?

- Nem hiszem, miért tenné?! - csattantam fel. - Mindig is megfontoltan kezelt mindent, alaposan utána olvasott a dolgoknak, mielőtt bármiről bármit kijelentett volna. Hamis információt én még nem hallottam a szájából.

- Remélem, igazad van, hiszen te ismered. - Chris nyugodt hangjától még idegesebb lettem.

Pár másodperc pihenőt tartottam, mielőtt válaszoltam volna, és elúztem a kis törpét.

- Azért én sem ismerem annyira, csak, amit az egyetemi évek alatt megtudtam róla, mikor néha a tanulmányi dolgok mellett egy-két személyes kérdést is feltettem neki. De száz százalékig bízom benne.

- Na, jól van, próbáljunk meg aludni. - A férjem már fordult is be a szokásos magzatpózba.

Én viszont megint nem bírtam elaludni, és mire álomba szenderültem volna, Christine felébredt, és követelte az éjszakai ennivalóját.

Másnap délután beállított Brigitte. Jól tudtam, hogy amint megemésztí a hallottakat és összeszedi a gondolatait, jelentkezni fog. Még Tatjánáék is itt voltak, hiszen csak holnapra tervezték a hazautazást. A mai napon kirándulni szerettünk volna, de ez meghiúsult a tegnapi hírek okozta megrázkódtatás miatt.

- Teljesen lenyugodtam, és egyre tisztábban látom a helyzetet - jelentette ki Brigitte, és lazán ledobta magát a kanapéra.

- Örülj neki, én nem. - Hoztam be üdítőt és nassolni valót, majd helyet foglaltam mellette.

- Szóval szedjük össze nagyjából, hogy kiket érdemes magunkkal vinni. Peabody nem mondta, hogy az ő részéről hány emberrel számoljunk. Szükségünk van építészekre és kőművesekre. Nekem vannak ismerőseim, szólok nekik. Kellenek az ellenszeren dolgozók, ezek leszünk mi. Jól jönnének pékek, akik ellátnak minket friss élelemmel. Chanel, te tudnál szólni annak a srácnak a Sky-Lagfit együttesből, aki a civil életben pékséget üzemeltet? Tudod, akivel régebben szimpatizáltatok...

Chrisnek erre a kijelentésre kétszeresére guvadt a szeme, és félő volt, hogy azonnal kiesik.

- Geraldra gondolsz? Régóta nem beszéltem vele, de akkor felkeresem őt. Mondjuk, benne biztosan megbíznék, generációk óta ez a szakmája a családjának - válaszoltam gyorsan, és Chris arcát látva reméltem, hogy azonnal témát váltunk.

- Edward, gondolom, hogy hasznát vennénk pár orvos kollégádnak, és pár ápolónak is - folytatta Brigitte.

- Mindenképpen előterjesztem pár kollégának ezt a képtelenséget, amibe kerültünk. - Mélybarna szemében hitetlenség tükröződött, láttam rajta, hogy ő sem hiszi még el ezt az egészet

- Chris, te értesz a dolgok javításához, szereléséhez, ráadásul villanyszerelő a szakmád. Akit tudsz, hogy hasonlóan a

segítségünkre lenne, szólj neki.

- Rendben! - válaszolta, és látszott rajta, hogy már számára is kellemesebb téma felé evezünk a beszélgetésben.

- Közben persze mindenki gondolkodjon, hogy ki lenne még hasznunkra. Most pedig megyek, és lelkiileg tovább készítem magam arra, hogy fél év múlva gyökerestől megváltozik az életem - köszönt el Brigitte, és el is indult. Csodáltam ezért a jelenlegi higgadt, összeszedett állapotáért, hiszen jómagam távol álltam bármilyen ilyesmitől.

- Mi is lassan indulunk, hamarabb hazamennénk egy nappal, ha nem lenne gond. Holnap még otthon mi is átbeszélünk mindent kettesben Edwarddal, és kitaláljuk, kik legyenek azok a munkatársai, akiknek felajánlja a lehetőséget, hogy velünk tartsanak.

- Rendben, persze, menjetek csak. Nekünk is alaposan ki kell tárgyalnunk mindent.

Érzékeny búcsút vettünk egymástól, és megbeszéltük, hogy két hét múlva ismét eljönnek a Peabody által kért újabb találkozóra.

Közben Chrisnek már támadt is egy jó ötlete. Volt egy nagyon kedves barátja, Thomas Ward, aki szintén hasonló érdeklődési körrel rendelkezett, mint ő, és ugyanúgy villanyszerelő a szakmája.

Mindent meg tudott javítani, és szeretett barkácsolni is, többek között emiatt is voltak nagyon jó barátságban Chrisszel, mert mindig egymás segítségére siettek, ha egyikőjük elakadt az éppen aktuális projekt megvalósításában. Hasznos tippekkel, tanácsokkal látták el ilyenkor egymást. Thomas egy nagyon magas, rettentően vékony férfi volt, és egyáltalán nem vetette meg az italt, pont emiatt nem szerettem, ha a férjem vele töltötte az időt, mert akkor biztos voltam benne, hogy valamilyen alkohol tartalmú ital is csatlakozik hozzájuk.

Chris úgy döntött, neki mindenképpen szólni fog, mert azzal csak nyerhetünk, ha Thomas is velünk tart.

Én rögtön Aurorát javasoltam, hogy ha magunkkal visszük a gyerekeket, ő, mint óvónő, napközben foglalkozhatna velük, a férje Bili pedig a vízműveknél dolgozik, ezért mindkettőjüknek hasznát tudnánk venni a másik bolygón. Milyen lehetetlenül is hangzik, hogy másik bolygó... gondoltam magamban.

Másnap Chris fel is hívta ezermester barátját, és felvázolta neki a helyzetet.

Thomas természetesen először jót kacagott az egészen, hiszen alkohalmámoros állapotában még viccesebbnek fogott fel mindent. Egyszerűen nem tudta elhinni, hogy ilyen lehetséges. Majd mikor Chris nem nevetett vele, kezdte felfogni, talán igazat beszélt eddig. Thomas azt mondta végül, hogy rá számíthat, és mivel neki nincs családja, eljön szívesen erre a kalandos útra.

Mindeközben én is írtam Aurorának egy üzenetet a Facebookon, hogy szeretnék vele találkozni és személyesen elmondani neki valamit. Meg is beszéltünk másnapra egy baráti tanácskozást, mert én ezt a helyzetet nem tudtam volna csak olyan lazán, telefonon keresztül felvázolni, mint Chris. Ő legtöbbször spontán volt, én viszont sokkal megfontoltabb, és még ebben az esetben sem tudtam, hogyan fogom majd tálni barátnőmnnek, pedig mi aztán tényleg fesztelenül tudtuk kitárgyalni az összes létező témát, de ez most rendesen megfogott.

Másnap délelőtt Aurora eljött hozzánk Rosalie-val. Szőke hajú barátnőmnnek gyengéje volt a csokis nápolyi, ennek apropóján azzal

vártam őt. Reggel vettem egy nagy vödörrel, hogy még véletlenül se fogjon el a társalgásunk alatt.

Beszélgettünk mindenről, ami velünk történt a legutóbbi találkozásunk óta, majd a társalgást szépen lassan eltereltem abba az irányba, ami miatt ténylegesen elhívtam őt. Felvázoltam a történetet töviről hegyire a lehető legpontosabban. Mikor befejeztem, Aurora szóhoz sem tudott jutni, barna szemét kikerekedve meresztette rám, és igazából nem is vártam más reakciót.

- Jajj Chanel, azért ma még sincs bolondok napja! Tudod, hogy értem én a tréfát, de ez még annak is rossz. Mindig is kellő mennyiségű fantáziával rendelkezél... - mosolygott rám kedvesen. Őt egy olyan embernek ismertem meg, akiben sosem volt semmi rossz szándék, és a végtelenségig jó volt mindenkivel.

- Ez sajnos halálosan komoly. Hidd el, hogy ilyesmivel nem viccelnék. Szóval az a lényeg, hogy körülbelül fél év múlva el kellene költöznünk a Zoritef bolygóra, ahol addigra Peabody kialakíttatja a minimális életteret és a laboratóriumot, hogy legalább addig ott éljünk, amíg kifejlesztjük az ellenszert. Szükségünk lenne rád, mint óvónőre, hiszen vagyunk páran, akik gyerekekkel együtt megyünk majd.

- Ha ez tényleg valóságos, akkor természetesen elmegyek, hiszen menteni kell a családom bőrét. Rosalie és Bili is jöhet, ugye?

- Pont ezt szerettem volna mondani, hogy a férjedre is számítanánk. A bolygón a felszín alatt rengeteg víz rejtőzik, ennél fogva kutakat kellene létesíteni, ráadásul, ha esetleg Peabodynak lenne kapacitása a vízvezetékeket is kiépíttetni, akkor abban is a segítségünkre lehetne. Természetesen minimális létszámú embert hozhatna a munkatársai közül Bili is.

- Rendben, elmondom neki is a lehetőséget, remélem nem fog hülyének nézni. Meg szólok neki arról is, hogy gondolkodjon, kiket lenne érdemes magával hoznia - közölte Aurora két kocka nápolyi elfogyasztása között.

- Nagyon jó. Két hét múlva jön Peabody a következő megbeszélésre, addigra döntsétek el, mennyien is jönnének pontosan rajtatok kívül, ráadásul vele tart majd az egyik leghíresebb asztronauta, és elkezdi a felkészítésünket az útra.

- Még mindig képtelenségnek tartom ezt az egészet. - Barátnőm ismét a nápolyis vödör fölé hajolt, és jobbnak látta inkább folytatni a csemegézést.

- Nyugodj meg, én is! - Mosolyogni próbáltam, hogy valamivel oldjam ezt a feszült helyzetet.

- Megyek is, mert mire hazajön Bili, kenyeret szeretnék sütni.

- Majd azért írv egy üzenetet, ha beszéltél vele. Szeretném tudni, mit reagál minderre.

- Mindenképpen! - Aurora felállt, ráadta Rosalie-ra sportcipőjét, és elindultak haza. Sokáig néztem őket, ahogyan távolodnak, és az járt a fejemben, milyen jó is ezeknek a pici emberkének, hogy ők még önfeledten élhetik az életüket, és nem fognak fel szinte semmit ebből a nyomorúságos helyzetből.

Este elalvás előtt Chris már nem bírta magában tartani a tucatnyi kérdését, és jobb híján engem bombázott velük.

- Az áramellátást, hogy gondolta Peabody? Vagy mivel fogunk világítani? Egyáltalán van ott olyan, hogy nappal és éjszaka? Itt hagyott minket rengeteg megválaszolatlan kérdéssel, és elviharzott.

Nem tiszta ez az ürge - mérgelődött, és idegesen tördelte az ujjait. Ez volt sok rossz szokása közül az egyik, ami leginkább irritált engem.

- Az tény, hogy kicsit őrült, de ez betudható annak, hogy ennyire okos. Őt ilyennek kell elfogadnunk. Örüljünk, hogy segít nekünk. De a kérdéseidre visszatérve, ezeket majd tedd fel neki a legközelebbi találkozón, mert én sem tudom rájuk a választ. Jut eszembe, Tatjana ma telefonált, hogy Edward délelőtt összeült azokkal a kollégáival, akiket úgy gondolt, hogy eljönnének velünk. Mindenki rábólintott szerencsére.

- Ez jó hír. Most aludjunk, mert holnap megint kelhetek korán és mehetek dolgozni - köszönt el egy apró szájra-puszival. Nekem nagyon hiányoztak a régi, szerelmes éjszakák, de mint minden kapcsolatban idővel, a miénkben is már csupán az egymás iránti szeretet dominált.

Még sokáig őrlődtem, hogy a régóta feledésbe merült Geraldot hogyan keressem fel. Rengeteg emlék jutott eszembe arról, milyen közel álltunk évekkel ezelőtt egymáshoz, de mostanra annyira idegen lett számomra. Egyszerűen nem tudtam, hogyan kezdeményezhetnék beszélgetést vele. Láttam sokszor Facebookon a közös képeit a fiatal barátnőjével, és néha azért egy ici-pici féltékenységet éreztem, amit ugyan rögtön el is hessegettem, hiszen nem illik egy házas, két gyermeket nevelő nőnek más férfiakkal foglalkoznia, még ha csak plátói módon is.

Majd fogtam magam, és írtam neki egy üzenetet. A profilképén önfeledten mosolygott a párjával, és nem tagadom, hogy engem mélyen belül zavart ez a látvány, és ez ellen az érzés ellen nem tudtam mit tenni.

Rögtön jött is a válasz, hogy természetesen tudunk telefonon beszélni. Izgatottan megadtam a telefonszámomat, Gerald is

elküldte az övét, és mivel már késő este volt, megígérte, hogy másnap reggel keresni fog.

Chris korán elment dolgozni, én pedig kapkodva vittem el Charlotte-ot az óvodába, majd otthon ültem a telefonom mellett és vártam, hogy végre megszólaljon. Mikor felharsant a csengőhangom és megláttam a kijelzőn Gerald nevét, rögtön leizzadtam. Ebben a pillanatban olyan voltam, mint egy magatehetetlen, szerelmes tinédzser, aki képtelen uralni az érzéseit, pedig távol állt tőlem, hogy bármilyen gyengédebb érzelmet is tápláljak iránta. Pusztán szimpatikus volt nekem... de nagyon.

- Szia, Gerald! - próbáltam vígan, könnyeden köszönni neki.

- Szia, Chanel! Ezer éve nem beszéltünk! - hallottam a hangján az örömet, a lelkesedést, ami mindig jellemző volt rá, és a végtelen kíváncsiságot is. Nagyon furcsa, ugyanakkor jó érzés volt ismét élőszóban beszélni vele, még akkor is, ha ez csupán telefonon keresztül történt.

- Sajnos nem. Két gyerek mellett semmire nem jut időm.

- Gondolom, hogy teljesen kitöltik az életed minden percét. Miért szerettél volna velem megbeszélni? - igyekezett a tárgyra térni, gondolom, hogy sietett, mert biztosan várták a teendői. Emellett éreztem a hangján, hogy ő is ugyanannyira feszeng, mint én.

Megpróbáltam neki is a lehető legrészletesebben felvázolni a helyzetet, elmondtam, milyen nagy fába vágtuk a fejszénket. Gerald viszont nem döbbsent meg annyira, mint vártam.

- Természetesen veletek megyek! - Szinte semmi félelem nem érződött a hangján, csak merő lelkesedés. - Meghívok még pár embert, akik művelnék a földet, és akik a malomban dolgoznának. Pár nap múlva, ha összeáll a végleges csapat, felhívlak és pontosítom a létszámot.

- Nagyon szépen köszönöm a rugalmasságod! Várom a hívásod!
- ámulattal telve búcsúztam el tőle, hiszen nem is sejtettem, hogy ennyire összeszedetten, nyugodtan fogja kezelni ezt a helyzetet.

Velem most szó szerint madarat lehetett fogatni a lelkem mélyén, hogy végre megint beszélhettem Geraldal. Hiányzott a régi, fiatalos életem, amikor önfeledten szórakozhattam, és nagyon sajnáltam, hogy kedvenc együttesem feloszlott, pedig biztosan a mai napig elmennék néhány fellépésre, ha az összesre nem is tudnék már a gyerekek miatt. Vidáman, énekelve végeztem el a napi teendőimet, nagyon jólesett, hogy a nyomasztó gondolataimat egy picit feledtetni tudta velem Gerald. Igazából a mai napig nem tudnám leírni, pontosan milyen érzelmeket tápláltam iránta, de szimpatikus volt, ezt még magamnak is beismertem.

Délután, mikor hazaértünk Charlotte-tal az óvodából, nekiláttunk együtt kertészkedni, és amit tudtunk, beszüreteltünk.

Este felhívott Aurora, hogy megbeszélte a férjével, és végül két vízműves kollégáját hozná magával Bili. Természetesen azt mondtam, rendben van, és örültem, hogy ilyen hamar sikerült tisztázniuk Auroráéknak is a részleteket, bár azt elújságolta, hogy Bili nehezen akarta elhinni és eléggé meg kellett erőltetnie magát, hogy bebizonyítsa, igazat beszél.

Másnap még folytattam a betakarítást, ameddig csak az erőmből futotta, aztán elkezdtem elrakni télire a lecsót, készítettem lekvárokat és befőtteket, szó szerint éjjel-nappal dolgoztam, de édesapám is segített nekem, amiben csak tudott. Ezért nagyon hálás voltam neki.

Következő napon végre telefonált Gerald. Két földművest és két molnárt sikerült rávennie, hogy legyenek majd a segítségére, valamint a bátyja is megígérte, hogy velünk tart, aki szintén pék volt.

A többi napon továbbra is serényen dolgoztam, végeztem tovább a szüretelést. A gyerekek és apa is mind kivették a részüket a munkából, viszont Chris inkább gokartozott, amennyit csak tudott. Igazából már meg sem lepődtem, hogy nem segít semmiben, de mint annyi éven keresztül, most is nagyon rosszulesett nekem ez a passzív hozzáállása.

Charlotte-nak mindig nehéz volt a döntés, hogy kertészkedjen, vagy inkább szórakozzon édesapjával a gokarton, de általában a szórakozást választotta, amiért egyáltalán nem néztem rá rossz szemmel, hiszen még gyerek volt.

Az utazás megszervezése

Szinte észre sem vettem, és eljött az újabb találkozó napja.

Brigitte, Tatjana, Edward, Chris és én vártuk Peabodyt, hogy megérkezzen. Most is késve ugyan, de befutott végül Nyikolaj Volodimirovics társaságában. Beviharzott a házba, a hosszú őszes hajú úrkutató alig bírta tartani vele a tempót, pedig legalább két fejjel magasabb volt nála. Peabody neki is kezdett mondókájának, amint mindenki helyet foglalt.

- Kezdem egy rossz hírrel. Két emberem, akik a levegőmintát hozták, pár nappal ezelőtt elhunytak - vágott a közepébe szenvtelenül. - Rettentően sajnálom őket, de nincs időnk ezen rágódni. Mindenki mondja el, mit tudott elintézni! Elfelejtettem szólni róla, de pár korlátozást fel kellett állítanom. Volodimirovicson kívül nem jöhetnek negyvenöt év felettiék, illetve csak teljesen egészséges emberek tarthatnak velünk. Aki folyamatosan gyógyszert szed, annak nem tudjuk több évre biztosítani az ellátását, mert még előre ugye nem tudhatjuk, hány évig fog tartani az ellenszer feltalálása. Ha egyáltalán lesz ellenszer. Ja, és egy család maximum két gyereket hozhat magával.

- Ne már! Nem gondolod komolyan, hogy itt hagyom egyedül az édesapámat! - fakadtam rögtön sírva a rendelkezés hallatán. Nagyon érzékeny voltam mostanában, egy ilyen hír pedig egyenesen mellbe vágott, és nem bírtam tovább elviselni magamon a nyomást, ami könny formájában próbált meg távozni belőlem.

- Nem vihetjük sajnos, ezt meg kell értened. Ha jól tudom, sokféle gyógyszert szed, és ez is kizáró tényező az életkorán kívül.

- Mondd már el légy szíves, hogy te hány embert szerveztél be! - szólt közbe Brigitte, mert ez a kérdés őt valamiért különösképpen érdekelte.

- Nekem megvan a saját munkás gárdám, őket vinni kell magammal, jelenleg huszonhármán vannak. Közülük fogják páran az első néhány fordulóban elszállítani az épületekhez szükséges alapanyagokat, berendezési tárgyakat, napelemeket.

- Tényleg, van ott egyáltalán éjjel-nappal váltakozás? És akkor jól sejtem, hogy az áramtermelés napelemekkel fog megvalósulni? - tehette fel végre Chris az őt foglalkoztató kérdéseket.

- Természetesen ugyanúgy váltakoznak az éjjelek és a nappalok, mint itt a Földön. És igen, jól gondoltad, a napelem lesz most a legegyszerűbb megoldás. Visszatérve a tárgyra, legyen szíves mindenki elmondani, hány emberre számíthatunk és milyen posztra? Kezdd te, Brigitte! - fordult rögtön a barátnőmhöz, és le sem tagadhatta volna, hogy még őt is levette a lábáról, pedig Peabodyt sosem érdekelte a másik nem.

Brigitte felállt és kihúzta magát, hogy még hitelesebben tudja előadni mondandóját.

- Szóltam két építésznek és egy tíz főből álló kőműves társaságnak. Ők vállalják az épületek megtervezését és felépítését.

- Rendben, akkor velük fel is veszem a megbeszélés után a kapcsolatot, és ha minden jól megy, az utazásra való felkészülési órák befejezése után el is indulhatunk az első útra felmérni a terepet és megkezdeni a munkát.

- Nekem hat kollégát sikerült rábeszélnem, hogy tartson velünk - vette át a szót Edward. - Két pszichológust, akik szintén tartának az indulás előtt egy rövid felkészítést az út, valamint a Zoritef

bolygón való tartózkodás megkönnyítése céljából; egy gyermekorvost, két háziorvost, és egy pulmonológust. A tüdőgyógyász kolléga a kutatásban is tud majd segíteni, ha esetleg szükség lesz rá. Emellett három ápoló is velünk tartana.

- Nagyon szerettem volna feltenni a kérdést, de a szűk családból is lehetne vinni pár embert? Nekem az öcsém Arnold, rendőr, emellett biztonsági őr is, tehát én személy szerint sokkal nagyobb biztonságban érezném magam, ha ő is jöhetne - vetette fel az ötletet Tatjana.

- Egyedül jönne? - kérdezte Peabody.

- Igen, egyedül, még nem alapított családot.

- Akkor semmi akadály.

- Én rávettem Thomast, aki hozzám hasonlóan a villanyszereléshez és javítási munkákhoz ért, hogy tartson velünk. Előtte nincsen akadály, mindent meg tud szerelni. - Chris szeretettel és büszkeséggel nyilatkozott legjobb barátjáról.

- Én pedig beszéltem Aurorával, aki, mint óvónő eljönne, és a munkaidő alatt vigyázna a gyerekekre. Ő hozná a férjét, Bilit, aki vízvezetékszerelő és tudná hozni magával két kollégáját a vízlelő helyek felkutatásához és a víz bevezetéséhez. Meg persze jönne a kislányuk is, Rosalie - folytattam a sort -, emellett értekeztem Geraldal, aki két földművest és két molnárt szervezett be, valamint még a bátyját, aki szintén pék és a családi vállalkozásukban dolgozik Geraldal karöltve.

- Ha már a rokonság is szóba került az elején, szeretném elhívni a nővéremet és a családját - folyt bele újra a beszélgetésbe a férjem.

- Ellie nagyon szereti a gyerekeket, ugyan nem óvónő a szakmája, de Aurorának biztosan a segítségére lenne a kiskorúak felügyeletében. A férje, Nick pedig ezermester. De nekik három

gyermekük van. Akkor most egyet itthon kell hagyniuk? Ez nonszensz!

- Pedig ilyen korlátozásokat kellett felállítani. Rengeteg munka, pénz és idő ennyi embernek megteremteni a semmiből mindent, ráadásul ilyen rövid idő alatt. A gyerekeknek, valljuk be, nem sok hasznát vesszük ott. Inkább örüljete, hogy ennyit is engedélyezek - mondta apatikusan Peabody, akinek sosem számított a család, csak a tudomány és a tudás.

Mindenki teljesen elhúlt ettől a kijelentéstől, én kicsit tartottam tőle, hogy kitör valamilyen vita, de szerencsére senki sem szólalt fel, csak ültünk némán, bár a többiek arckifejezése egytől-egyig mind rettentően kifejező volt, a tekintetek megdöbbenést és teljes hitetlenséget tükröztek, amint gyorsan körbefuttattam a szememet a jelenlévőkön.

- Végképp nem értem, hogyan hozhatott ilyen kikötést. Egyetlen normális ember sem állítana egy édesanyát ilyen válaszut elé. Ebből is látszik, hogy neki nincs gyermeke, akkor biztosan másképpen látná a helyzetet és engedékenyebb lenne - súgtam Chrisnek, de azért titkon nagyon megkönnyebbültem, hogy engem nem állított az élet ilyen döntés és választás elé. Igazából nem is kellene döntenem, mert ha bármelyik lányomat itthon kellene hagynom, akkor én sem mennék, és ebben száz százalékig biztos voltam. Annyira feszült és nyomasztó volt a hangulat, hogy megpróbáltam kicsit más mederbe terelni a beszélgetést. - Még lenne egy kérdésem, Peabody. Állatoknál kialakul ez a betegség?

- Eddig nem hallottam róla, vagy csak nem foglalkoztak vele a kutatók. Természetesen ezt is vizsgálnánk majd a Zoritef bolygón.

- Ez azt jelenti, hogy állatokat is vihetünk magunkkal? - csillant fel a szemem, mert élt a remény, hogy ha már édesapámat itthon kell hagynom, akkor legalább a kedvenceimet vihetem magammal.

Tudom, hogy ez így kicsit furán hangzik, de az én szívemben mindenkinek hatalmas hely jutott, és sosem tettem különbséget ember és állat között.

- Persze! De csak és kizárólag kísérleti céllal. - Maximális szenvtelenség érződött ki a tudós hangjából.

- Nem, nem, nem! Szó sem lehet róla! Akkor inkább szerezz halott állatokból is szövetmintát, ha tudsz, én vállalom rajtuk a kísérletezést, de élő állaton biztos, hogy nem! - válaszoltam hevesen. - És akkor hobbiállatokat sem vihetünk?

- Dehogy! Hova gondolsz? Bőven elég lesz, ha magunknak elő tudjuk teremteni az élelmet!

- De mi lesz itt a Földön a kis kedvencekkel, ha az összes, vagy legalábbis a legtöbb gazda meghal?

- Mi lenne? Aki keres élelmet, az talál. Már ha nem csak házban tartott állatról van szó. Gondolj arra, ha minél hamarabb feltalálnánk az ellenszert, annál több ember életét tudnánk majd megmenteni. Szóval sürget az idő, ezért szeretném minél hamarabb átrakni a kutató-laboratóriumomat a másik bolygóra. Vagyis jobban mondva egy újat építeni ott. Megpróbálok a legtöbbet használt eszközökből, műszerekből szerezni egy ugyanolyan garnitúrát, és azt elvinni, a mostanit pedig itt meghagyni, hogy ha visszatérünk, ott tudjam folytatni a munkát, ahol felfüggesztettem. Remélem, megmarad ugyanolyan állapotában, mint amiben majd itt fogom hagyni. Ha minden jól megy, két hónap múlva a felkészítő órák után az első szállítmánnyal elindulnánk. Én is elmennék, felmérném a terepet, aztán hazajönnék. Szóval ekkor már jönniük kellene velünk az építészeknek, kőműveseknek, legalább egy vízművesnek és egy villanyszerelőnek, aki legyen, mondjuk Thomas. Meg a földművesek és molnárok szintén jó lenne, ha már ekkor eljönnének. Egy-két hónapra elegendő élelmet viszünk magunkkal, ami ezen emberek

szükségleteit fedezi, aztán remélem, mire elfogy az élelmiszer, már a bolygón is beindul a búzatermesztés, és ott is elő tudjuk állítani a kenyeret és egyéb péksüteményeket. Erről jut eszembe, szólj már Chanel ennek a pékgyereknek, hogy rengeteg kakaót hozzon, mert nekem nem múlhat el nap, hogy ne ennék meg egy kakaós csigát! Kell ahhoz, hogy kellően forogjanak a fogaskerek az agyamban. - Peabody mindezt szinte levegővétel nélkül, egy szuszra mondta. Néha nagyon bele tudta élni magát a mondandójába, és olyankor rengeteg információt közölt egyszerre.

- Az a pékgyerek pár évvel azért idősebb téled, csak úgy szólok! - nevetettem el magam, majd komolyan folytattam. - De rendben, mindenképpen felvilágosítom a tényekről!

- Jaj, Chanel, emlékszel, az egyetemen is minden nap kakaós csiga volt Peabody reggelije - súgta Tatjana a fülembe.

- Persze, hogy emlékszem. Egy időben én is mennyit ettem az előadások és szemináriumok előtt, mert azt hittem, abban rejlik ennek a túlzott okosságnak a titka. De sajnos rájöttünk, hogy nem - kuncogtam a jó emléket felelevenítve.

- De akkor haszonállatokat sem vihetünk? Hogy fogunk húst enni? Én hús nélkül nem tudom elképzelni az életemet. Mondjuk, megölni sem tudnám őket, de biztos lenne, aki vállalná a levágásukat - gondolkodott hangosan Tatjana.

- Pár évet igazán kibírunk hús nélkül - válaszolta rögtön Peabody.

- Ahhoz megint elég sok emberre lenne szükségünk, akik gondoznák és ellátnák ezeket az állatokat.

- Ráadásul én biztosan nem bírnám végignézni, ahogy leölik őket. Enni pedig végképp nem ennék belőlük. - Nekem ez mindig gyenge pontom volt, ha egyszer láttam élőként egy állatot, akkor azt nem lettem volna képes elfogyasztani.

- De ha kihal az emberiség, mire mi vissza tudunk jönni, akkor ezek a haszonállatok is meghalnak, hiszen nem lesz, aki itassa és élelmezze őket - folytatta tovább érvelését Tatjana.

- Az eddig bepermetezett területeken sem halt meg mindenki. Erre is rá kell majd jönnünk, hogy mi az a tényező, ami miatt van, aki túléli. - Peabody arcán máris láttam a lelkesedést, hogy azonnal belevetné magát a kutatásba. - Mellesleg nem éri meg kockáztatni, hogy itt maradunk és megvárjuk, hogy túléljük-e, vagy sem. Ha már egyszer van ez a lehetőségünk, hogy megússzuk, akkor szerintem éljünk vele.

- Természetesen megyünk, ezt már megbeszéltük. És reméljük, mire vissza tudunk jönni, még lesz élet a Földön. - Brigitte izgatottan fészkelődött a székén.

- Ez a beszéd! Most viszont adjuk át a szót kedves vendégünknek. Bemutatom nektek Nyikolaj Volodimirovicsot, a világ egyik leghíresebb és legnagyobb tudású űrkutatóját. Mivel nem beszéli a nyelvünket, ezért tolmácsgép fogja fordítani az elhangzott mondatait.

Volodimirovics felállt, köszöntötte a jelenlévőket, és elmondta, hogy az űrutazáshoz mindenképpen alapos felkészülés szükséges és kötelező ezeken az órákon való részvétel mindazoknak, akik el akarnak majd menni a Zoritef bolygóra. Az első órát három nap múlva tudják megtartani Fordale Cityben ahol az ország egyetlen űrrepülőtere is fekszik. Mindenki jelenlétére feltétlenül számít, hiszen az alapos felkészülés az ára annak, hogy az utazás zökkenőmentes legyen. Emellett a NASA-nak és a Kormánynak együttes kikötése, hogy minden utazni kívánó személyt leellenőrizzenek. Ezeket a vizsgálatokat maga a NASA végzi majd. Mindenkit egyesével be fognak hívni és kérnek egy átfogó életrajzot, fényképet készítenek, ujjlenyomatot vesznek és

természetesen a rendőrséggel összedolgozva mindenkit leellenőriznek a rendőrségi adattárban. Ha valakinek nem makulátlan az előélete, azt bizony vissza is utasíthatják. Valamint természetesen titoktartási szerződést is alá kell írnia mindenkinek, és aki megszegi, az nagyon megütheti a bokáját. Ezt már az első felkészítőn mindenkinek szignóznia kell majd.

Erre senki sem számított. Láttam Chris arcán, hogy valami nagyon nem tetszik neki, mert elkezdett vörösödni a feje. Ő tipikusan az az ember volt, aki utálta, ha lenyomozzák. Én csak kétszer próbáltam meg életemben úgy kémkedni utána, hogy nem tudott róla, de mindkétszer rájött és alaposan be is olvasott nekem érte. Számára a magánszféra az magánszféra, és kész. Ezzel az ellenőrzéssel tudtam jól, hogy megsértik az egoját és lehet, hogy bele sem megy ilyesmibe.

Mikor Volodimirovics befejezte mondandóját, Peabody vette át rögtön a szót.

- Most már tényleg indulok, szóljatok mindenkinek, akiket javasoltatok, hogy akkor szombaton, az első órán jelenjenek meg Fordale Cityben. Ja, és ne említsétek senki másnak a beavatottakon kívül, hogy mit tervezünk, mert eleve megsértenétek vele a titoktartási szerződést, amit még alá sem írtunk, ráadásul pánik törne ki, viszont erre nincs szükségünk! Sőt, ha az emberek rájönnek, mi folyik itt a Földön, akkor összeomlik a gazdaság, mindenki menteni akarja a bőrét, ahogy tudja, egymást fogják eltiporni, öldösködni. Jobb lenne ebből kimaradni, és a normális értelmiségieket magunkkal vinni. Ezért is kértelek titeket, hogy szedjétek össze a keménymagot, és ez olyan emberekből álljon, akikben száz százalékgig megbíztok. Készüljetek, és ha kérdésetek van, hívjatok bátran! - Ezekkel a szavakkal zárta le a beszédét, és viharzott el Peabody, Volodimiroviccsel a sarkában.

- Hogy ez az ember mindig rohan! - Brigitte dühös volt és gyanítottam, hogy ő még szívesen feltett volna pár kérdést.

- Az egyetemen is ezt csinálta már - nevettünk össze Tatjánával a kedves emlékek miatt.

Mi még összeültünk egy picit beszélgetni a barátnőimmal, Chris és Edward is elvonultak egy külön szobába, hogy néhány mondatot váltsanak egymással.

A gyerekek a megbeszélés alatt megint édesapámmal voltak, aki mindenféle jó játékkal szórakoztatta őket, és a kis lurkók kellően el is fáradtak ebben.

Chris közben megbeszélte egy találkozót a nővérével, Ellie Adamsszel.

Ő is Cindewalle Village-ben lakott a családjával, de a városnak teljesen a másik végén. Gyalog indultunk neki a bő egyórás útnak a két gyerekkel. Nagyon kellemes séta volt, én kifejezetten élveztem, hogy végre nem rohanunk, hanem ráérősen, kellemesen töltjük el együtt az időt.

Nick Adams szakács volt Modorany Cityben Világéletében szeretett tanulni, de a szülei nem engedték, hogy egyetemre menjen, és kamatoztathassa nem kevés tudását. Még mindketten fiatal felnőttek voltak, amikor a munkahelyén megismerte Ellie-t, akivel rögtön megtalálták a közös hangot.

Ellie felszolgálóként dolgozott az étteremben, de jelenleg két kisebb gyermeküket nevelte otthon. Összesen három gyermekük született szerelemmel fűtött kapcsolatuk alatt, a tíz éves Amy, aki már iskolába járt, valamint a négyéves Danny és a kétéves Sylvester.

Mikor végre megérkeztünk, a gyerekeket rögtön szabadon engedték a hatalmas, mindenféle játékot tartalmazó gyerekszobában, mi felnőttek pedig leültünk beszélgetni a tágas nappaliban.

Ellie kedvességét és figyelmességét hangsúlyozva több, általa készített édes és sós süteményt kínált nekünk. Otthonosan mozgott a konyhában, meglehetősen házias természete volt.

Chris nagyon nehezen tudta elmondani, mire készülünk. Láttam a szenvedést az arcán, és hogy minden mondatot kínkeservesen küzd ki a száján. Sajnáltam is érte, de érdemben segíteni nem tudtam rajta ebben a helyzetben, mert mégsem lett volna jó, ha az én számból hallja Ellie ezeket a híreket. Mikor az egész történet végére ért, Ellie és Nick, ahogy az várható volt, teljesen ledöbbsent, nem tudták felfogni ezt az egészet.

Persze kitért Chris arra a részletre is, ha úgy döntenek, hogy velünk tartanak a Zoritef bolygóra, akkor egy gyermeket itthon kell majd hagyniuk. Tudtam, hogy ez volt az a mondat, ami a legeslegnehezebben hagyta el a száját.

- Mégis, hogy gondoltad, hogy elmenjünk veletek és itt hagyjunk egyet a gyermekeink közül? Ilyenre még gondolni is gyomorforgató! - Ellie teljesen kikelt magából, ő világegyetében az öccse ellentéte volt, nagyhangú, okoskodó, és mindig is követte az: „Ami a szívemen, az a számon” elvet. Dolgos, eres kezét ökölbe szorította.

- Gondolj arra, hogy ha nem jöttök velünk, akkor viszont a másik két gyermekednek sem adsz esélyt a túlélésre! - Chris eggyel magasabb hangon szólalt meg a megszokottnál.

Én csak csendben ültem, ilyen szituációkban nem akartam sosem beszállni a vitába, mert talán olyat mondtam volna, amit később magam is megbánok. Nem volt igazándiból bajom a férjem

nővérével, szerettem is a magam módján, mert Ellie-re mindig számíthattam, és ha segítséget kértem tőle, sosem mondott nemet, de nem különösebben tekintettem barátnőmnek, hiszen nagyon távol állt tőlem nyers, heves stílusa. Most viszont rettentően sajnáltam szegényt és vívódtam, hogy kifejezzem-e az együttérzésemet, de nem mertem sajnálkozni, mert azt sosem szerette, ha istápolják.

- Ez képtelenség! Inkább ne is mondatok volna semmit, komolyan! - forrongott tovább és arra jöttem rá, hogy én még ilyen paprikás hangulatban sosem láttam a sógornőmet.

- Hát, ha te így módon látod, akkor megüünk is!

Annyi eszed lehetne, hogy legalább belásd, ez az egyetlen esélyetek! Inkább örülj, hogy gondoltunk rátok és felajánlottuk a lehetőséget! Alig vihetünk pár embert magunkkal, én mégis kiharcoltam Peabodynál, hogy ti is jöhessetek, erre ezt kapom, igazán köszönöm! - Chris felháborodva indult az ajtó felé. Tudtam nagyon jól, hogy rettentően sajnálja a nővérét és próbálta megértetni vele, hogy csak a jó szándék vezérelt minket azzal, hogy meginvitáltuk őket az utazásra.

- Ellie, gondold át, kérlek... - próbálta menteni a menthetőt Nick.

- Nem! Szó sem lehet róla! - vágott a szavába emelt hangon, magából kikelve Ellie. Derékig érő hidrogénszőke haját a háta mögé csapva felállt, kiszaladt a konyhába, és hallottuk, amint fékezhetetlen idegességében elkezdi a konyhaszekrény ajtaját teljes erőből ki-be csapkodni.

Chris felkapta Christine-t, én is kézen fogtam Charlotte-ot, és elindultunk haza. Mi szerencsére sosem csaptunk ekkora cirkuszt, ezért a lányoknak is új volt a látvány, főleg Ellie, akit még hangosan beszélni sem hallottak ezelőtt soha. Még az utcára sem értünk ki, amikor tányércsörömpölést is hallottunk. *Ez szép!* - gondoltam

magamban. - *Szerintem Ellie az eddigi életében felgyülemlett összes feszültséget most adja ki egyszerre.*

Nick mindeközben utánunk szaladt, nem is csodáltam, hogy menekül a házból.

- Megpróbálok beszélni vele. Meddig kell döntenünk? - tette fel a kérdést.

- Pár hónap múlva indulunk, de holnapután már tartják az első felkészítő órát az úrutazásra. Igazából titeket már beleszámoltunk a keretbe, akiket magunkkal vihetünk, de minimálisra kell csökkenteni a létszámot, mert nehéz lesz ott megoldani az ellátást még ilyen kevés embernek is. Tényleg sajnálom Nick, de egyszerűen nincsen más megoldás.

- Akkor megpróbálok beszélni Ellie-vel, és szólok neked telefonon. - Nick hangjában végtelen szomorúság érződött.

- Rendben! Remélem, sikerül rábeszélned. Nagyon szeretem a nővéremet, még ha kicsit önfejű is, és nem szeretném, ha valami baja esne. Várom a hívásod! - kezét fogtak és most már végleg elindultunk haza. A két lányunk még sokáig integetett Nicknek, aki gondterhelt arccal állt a járdán, automatikusan visszaintegetve a lányoknak. Láttam rajta, hogy a gondolatai már messze járnak.

A hazafelé úton végig azt ecseteltem, mennyire sajnálom most Ellie-t. Ha engem állítottak volna ilyen döntés elé, én sem próbáltam volna meg reálisan gondolkodni. El nem tudtam volna képzelni, hogy arról döntsék, melyik gyermekemnek adnék esélyt a túlélésre. Ilyen szituációt nem bírtam még elképzelni sem.

Közben megint elkalandozott a gondolatom. Ha a második babánk, akivel elvetéltem, megszületik, bizony most nekem is döntenem kellene, melyik két gyermekemet válasszam. Elhessegettem ezt a gondolatot, és azzal biztattam magam, hogy ennek sajnos meg kellett történnie, akármennyire is fájdalmas

élmény volt. Minden okkal történik... Ráadásul Chris sem tudta kezelni annak idején ezt a helyzetet, és rákényszerített engem, hogy nem szabad beszélnem róla, mert akkor mindenki a mi tragédiánkról pletykálnodna, és csak sajnálnának minket. Emiatt egyedül kellett megbirkóznom ezzel a teherrel is, egyedül kellett feldolgoznom, nem tudtam kibeszélni magamból, és igaz, hogy már évekkel ezelőtt történt az eset, de még mindig nyomasztotta a lelkem.

Amint hazaértünk, Charlotte és Christine rögtön kiűzte ezeket a fájdalmas gondolatokat a fejemből azzal, hogy mennyire vicces látványt nyújtottak, amint önfeledten rohangáltak a kertben egyetlen kedves nyusziukkal, Bobbal. Közben Marge kutya is csatlakozott a bohém társasághoz, felváltva ugrálva a két lányra, Christine-t még el is lökte, aki jót kacagott ezen.

Felkészülés az űrutazásra

Eljött a szombat, az első felkészítő óra napja. Minden beavatott készülődött, hogy odaérjen délre Fordale Citybe Erre az alkalomra még csak minket, felnőtteket vártak.

Mi autóval érkeztünk, kicsit hamarabb, mint terveztük. Nem volt nagy forgalom az úton, pedig azt hittük, legalább egy dugóba belekeveredünk, de szerencsére nem így történt. Szinte végig csendben ültünk, nem nagyon volt mondanivalónk jelenleg egymás számára. Csodával határos módon Peabody már ott volt az egyetemi előadóteremben, aminek bérletét Tatjana intézte el, mert csak ilyen nagy helyen tudott ennyi ember összegyűlni.

Tudós barátunk elmondta, hogy ő az elmúlt három napban felvette telefonon minden érintettel a kapcsolatot, és Geraldon kívül mindenki eljön ma erre a felkészítő órára. A bátyja, George itt lesz, és így videochaten keresztül Gerald is részt tud venni a találkozón. Lelombozott engem ez a hír, mert nagyon szerettem volna már látni a férfit, így el is ment a kedvem ettől az egésztől.

Délben megjelent Nyikolaj Volodimirovics, két másik, tőle jóval fiatalabb asztronauta kíséretében.

- Ellie és Nick nem jött el - súgta a fülembe Chris. - Nem gondoltam volna, hogy ennyire semmibe veszik a mondandómat.

- Üdvözlöm azokat, akik megjelentek! - fordította a tolmácsgép Volodimirovics szavait. - Kérem, engedjék meg, hogy az alapoktól kezdjem az előadásomat, melyben két szakavatott kollégám lesz a segítségemre. Ők is velünk tartanak majd az útra, és megpróbálnak

segíteni önöknek minél jobban felkészülni az űrhajóval történő utazásra.

A másik két asztronauta felállt és meghajlással köszönt a jelenlévőknek.

- Mint azt gondolom, jól tudják, mi, asztronauták évekig, de legalábbis több hónapig készülünk az űrutazásra. Miután Gábor Peabody felkeresett és elmondta, milyen veszély fenyegeti az emberiséget, kötelességemnek éreztem segíteni a kiválasztottakat felkészülni és eljutni a Zoritef bolygóra a lehető legrövidebb időn belül. Nem mondom, hogy egyszerű engedélyt kérnünk a NASA-tól, de minden erőnkkel azon leszünk, hogy megkaphassuk. A tárgyalások folynak, hiszen nem akarják teljesen kiengedni a kezükből ezt az expedíciót, ezért nincsen egyszerű dolgunk. Húsz-harminc évvel ezelőtt még sokkal fejletlenebb volt az űrutazás, akkor valóban kellett hosszú-hosszú felkészülési idő, de a mai modern űrutazásnak és űrhajóknak köszönhetően már azt gondolom, elég, ha két hónapig intenzíven készítem fel önöket, hiszen, ha minden jól megy, nem kell hónapokat az űrben eltölteniük, csupán hozzávetőlegesen egy hetet. A rendelkezésünkre álló Jetan2055 űrhajó az egyik legnagyobb, ami embereket és tárgyakat egyaránt tud szállítani. Mérete körülbelül fele egy utasszállító repülőgépnak. A kialakításánál már a lehető legkisebb tömegre törekedtek, hogy minél kevesebb energiafelhasználással lehessen vele minél hosszabb utat megtenni. Az út során velünk tart hat, az űrhajó működéséhez leginkább értő szakember is, akik az esetleges meghibásodásokat fogják orvosolni. Személyemen kívül még négy asztronauta fogja vezetni felváltva az űrhajót, ebből ketten a jelenlévő kollégák lesznek, a másik kettővel pedig a következő felkészítő órán fognak találkozni. Először is tudniuk kell, hogy az űrrepülésnek több fázisa van. A legelső lépés, ami itt a

Földön, az űrrepülőtéren történik, az a kilövés. Egy hatalmas, függőleges speciális állvány bocsátja fel a levegőbe az űrhajót. Természetesen van üzemanyag töltési lehetőség is, továbbá egy irányító központ is található ezen a helyen, amely a műszerek ellenőrzésére szolgál. Továbbá megtalálható egy hatalmas kifutópálya, sokkal, de sokkal nagyobb, mint a hagyományos repülőtereken. Volt szerencsém az önök országában megnézni az űrrepülőteret, és meg kell, hogy mondjam, csak reménykedem, hogy elég nagy lesz a Jetan2055 fellövéséhez, hiszen ez az űrhajó jelenleg még a mi országunkban van. Mint azt gondolom tudják, Fordale City határában, a lakóhelyektől meglehetősen távol fekszik az űrrepülőtér, ugyanis az űrrakéták fellövése nagy hangrobbanással és sajnos robbanásveszéllyel is járhat. Ezek a tulajdonságok a Jetan2055 űrhajóra már kevésbé jellemzőek, de jobb a legnagyobb elővigyázatosságra törekedni a fellövéskor. Ez a modern űrrepülő kémiai hajtóművel rendelkezik, ennek a segítségével távolodik el a Földről és a sebességét a lehető legnagyobb mértékűre növelve keringési pályára áll a Föld körül. Ezen manőver során a függőleges állásból fokozatosan vízszintesbe megy át. A földfelszín közelében a pálya, amelyre az űrhajó áll, kezdetben zárt, ellipszis alakú, majd a Földtől eltávolodva kinyílik és parabola alakúra áll át az űrhajó. Hangsúlyozom, a másik bolygót kizárólag ilyen pályán lehet megközelíteni és elérni. Mivel a Jetan2055 átlagos sebessége 29000 km/h, ezért kevesebb idő is elég lenne a Zoritef bolygó eléréséhez, mint egy hét, ha nyílegyenesen tudna haladni az űrhajó, de mivel pályákra kell állnia, ezért az utat legalább hét napnak kell számolnunk. A Zoritef bolygóhoz közelítvén ismét ellipszis alakúra áll át az űrhajó, hiszen fokozatosan kezd érvényesülni a bolygón uralkodó légkör fékező hatása. Ilyenkor még a mozgó űrhajó hatalmas energiával

rendelkezik, melyet a landolás előtt le kell adnia. Ezeket a tapasztalt asztronautáink úgy oldják meg, hogy különféle manővereket végeznek a földet érés előtt, melyek az energia túlnyomó részét képesek lesznek majd szétsugározni. A leszálláskor fékezőrakéta segíti az űrhajó sebességének csökkenését és az űrhajó fokozatosan visszatér a vízszintes állásból a függőleges állásba. Ebből adódik, hogy a Zoritef bolygón is kell lennie egy űrrepülőtérnek, amit már pár kollégám sikeresen kiépített. Jómagam még nem jártam azon a bolygón, de az itt tartózkodó fiatal munkatársaimnak volt szerencsájuk hozzá, és tanúsítják, hogy valóban hasonló, mint a Föld. Szerintem pár éven belül elkezdtek volna a bolygókutatók a NASA jóváhagyásával a Zoritef beépítését, de most mi vesszük kezünkbe a dolgot, hála Peabody tettekrekszségének és gyorsaságának. - Volodimirovics csak beszélt és beszélt, rengeteg információt adott át nekünk. Késő délután fejezte csak be.

- Nem is szaporítom tovább a szót, a következő felkészítő egy hét múlva lesz ugyanitt, ugyanekkor, amelyen a mikrogravitációt vesszük górcső alá. Köszönöm a figyelmet! - hagyta el a pódiumot.

Még nem indulhattunk haza, mert minden jelenlévőnek alá kellett írnia a titoktartási szerződést. Aki nem jelent meg ezen a napon, annak az illetőnek külön be kellett fáradnia a beavatott Kormányhivatalba megtenni ezt a nyilatkozatot.

- Még egy pár mondat! - állt fel Peabody. - Sajnos most nem tudott eljönni, de remélem jövő héten tudtok majd találkozni a helyettesemmel, Michael Biggel, aki egyszer talán olyan nagy ember lesz, mint én. Rájöttem, hogy sajnos én sem vagyok örökéletű, és kell valaki, aki helyettesít, ha bármi nemkívánatos esemény történne velem. Nagy reményeket fűzök a személyéhez, a laboratóriumban bámulatosan dolgozik, csak még elég fiatal és ebből adódóan

jelenleg nincs meg a kellő rutinja. Ennyit szerettem volna mondani, mindenkinek kellemes hétvégét kívánok!

A jelenlévők szedelőzködni kezdtek, én pedig váltottam néhány szót Tatjánával, hiszen nagyon boldog voltam abból a szempontból, hogy mostanában ilyen sűrűn találkozhatok vele. A helyzet apropója természetesen nem volt egyáltalán örömmel teli, de próbáltam nézni a jó oldalát. Elég későn indultunk haza. Otthon a gyerekek már édesdeden aludtak, hála apának, aki türelmesen foglalkozott velük egész nap és kellően le is fárasztotta őket jobbnál jobb játékokkal és azzal, hogy a fél délutánt a kerti medencében töltötték, maximálisan kihasználva még az utolsó, meleg napok egyikét.

Egy csodálatos, szinte forró szeptemberi délutánon hazafelé menet az óvodából Charlotte megkívánta a jégkrémet, és rábeszélte, hogy menjünk be a szupermarketbe és vegyünk egyet.

A boltban vettem egy kiflit is Christine-nek, aki otthon várt minket édesapámmal. Szegény apa... hogy mondjam el neki, hogy nem jöhet velünk? Itt kell hagynom a pusztulásban...

Legszívesebben ott helyben sírva fakadtam volna a nyomasztó gondolatoktól, amikor a bolt előtt sétálva utánam kiáltott valaki. Hátrafordultam, és láttam, hogy régi barátnőm, Ingrid integet felém.

Ingrid egyidős volt velem, és születésétől fogva mozgás korlátozottként élte az életét. Nagyon kedveltem, iskolás korunktól fogva jó barátnők voltunk, de aztán felnőttként Ingridnek elcsavarta a fejét egy alkoholista nőfaló. Én már a legelső perctől kezdve sem kedveltem ezt a semmirekellő alakot, meg is szakítottam miatta

sajnos Ingriddel a kapcsolatot, mert bármikor mentem hozzájuk látogatóba, az alkoholgőztől bűzlő fazon mindig megkörnyékezett, nekem meg nem volt szükségem fölösleges viszályra, és jobbnak láttam nem generálni a feszültséget azzal, hogy hozzájuk megyek. Ráadásul, mivel Ingrid vakon szerette a férfit, hiába próbáltam a barátnőm szemét felnyitni a tényeket illetően, Ingrid sosem hallgatott rám, többek között emiatt is jobbnak láttam egy idő után inkább távol maradni tőlük. Pár hónap együttélés után Ingrid terhes lett, és Gwendolin születése után nem sokkal lelépett egy másik nővel az alkoholista pasas.

- Chanel! Várj meg kérlek! - gurult utánunk a kerekesszékkal.

- Szia, Ingrid! Hogy vagy? - köszöntöttem és próbáltam leplezni, hogy sietni szeretnék.

- Köszönöm jól! Nem akarlak terhelni a gondjaimmal és feltartani sem, de titkos forrásból hallottam, hogy az emberiséget veszély fenyegeti, és te is azon szerencsések között vagy, aki a Földet hátrahagyva el tudsz menekülni előle. Nem kérnélek ilyesmire, ha rólam lenne szó, de a kislányomat, Gwendolint nem vinnétek magatokkal? Tudom, hogy nekem esélyem sincs, hogy veletek mehessek, mit is kezdenétek egy ilyen szerencsétlen nyomorékkal, mint amilyen én vagyok, de a lányom életét mentsétek meg, kérlek! Nagyon okos, egy évesen már folyékonyan beszélt, kétévesen pedig már folyékonyan olvasott, szerintem biztosan sokra vinné az életben, ha megadatna neki a lehetőség, hogy túlélje ezt az egészet.

- Ó, Ingrid. Tudnod kell, hogy erről sajnos nem én döntök, de megpróbálok tenni valamit az ügy érdekében. Tudod, hogy szívem szerint én mindenkit magammal vinnék, köztük téged is, de egyedül nem dönthetek. Szólni fogok, ha úgy alakul, hogy magunkkal vihetnénk Gwendolint. - Egyszerűen annyira elámultam azon,

honnan tud Ingrid a tervünkről, hogy csak ilyen egyszerű, beleegyező válasza futotta részemről.

- Nagyon szépen köszönöm a közbenjárásod! Minden jót kívánok!

- Neked is, és vigyázz magadra! - búcsúztam el tőle a sokkhatás alatt, de még utána fordultam, mert nem hagyott nyugodni a gondolat. - Ingrid, áruld már el kérlek, honnan tudsz te erről az egésze-ről?

- Megígértem az illetőnek, hogy nem árulom el a kilétét - sütötte le a szemét, így próbálva kerülni a szemkontaktust.

- Ne csináld ezt, mert ha már ennyire nyilvános, hogy mire készülünk, féltő, hogy valaki majd ártani akar nekünk emiatt, és merényletet követ el ellenünk, vagy valami más úton keresztülhúzza a számításainkat... - kezdtem volna bele a prédikációmba, de a szavamba vágott.

- Ilyesmiről szó sincs. Az én titoktartásomra feltétlenül számíthattok, semmiképpen sem beszélnek másnak erről. Aurora szólt, mikor egyik reggel elvittem Gwendolint az óvodába. Félrehívott, és elmesélte, hogy mire készültök, de természetesen teljes diszkréciót kért tőlem. Azt mondta, nagyon a szíven viseli a lányom sorsát, és sajnálná, ha a tehetsége kárba veszne, ezért megkért, ha tudok, valamilyen úton vegyelek rá téged, hogy vigyétek magatokkal.

- Á, már minden világos - esett le egy darabka kő a szívemről, ha nem is könnyebbültem meg teljes mértékben. - Megteszem, ami tőlem telik.

Most viszont tényleg indulok haza, Christine már biztosan hiányol.

Elbúcsúztam Ingridtől és folytattuk az utat hazafelé. Útközben jutott eszembe, mennyire bunkó vagyok, hiszen meg sem

kérdeztem, hogy van. Habár mentségemre szóljon, annyira meglepődtem az egész szituációtól, hogy eszembe sem jutott erről faggatni.

- Na, még ez is - gondoltam magamban. - *Nincs elég nyomasztó dolog az életemben, még egy plusz stressz. Szegény kislány, igazán nem tehet semmiről. De most, hogy kérjek engedélyt erre Peabodytól, mikor megmondta, hogy semmi hasznukat nem vesszük majd ott? Ráadásul Ellie-nek is csak két gyermeket engedélyez, akkor miért pont egy idegen gyereket vihetnénk magunkkal pluszban? Bár az tény, hogy hallottam korán megmutatkozó zsenialitásáról. Érte tényleg kár lenne. De szegény Ingrid... ő mindig elnyomott volt, világ életében mindig háttérbe volt szorítva a betegsége miatt. Legalább a lányán megpróbálok segíteni* - döntöttem el végül, és lezártam az eszmecserét, amit saját magammal folytattam.

Otthon édesapám már türelmetlenül várt minket, mert minden nap elment az uszodába úszni egy órát, és a mai edzésről már így is késésben volt.

Christine nagyon örült a kiflinek, rögtön el is kezdte majszolni mind a négy fogával. Olyan tüneményes látványt nyújtott, egyszerűen nem győztem gyönyörködni benne.

- Apa, ha visszaértél, szeretnék veled beszélni - szóltam minden erőmet összeszedve, miközben készülődött.

- Rendben! Most viszont sietek, percekben belül oda kell érnem! Sziasztok! - rohant el, de azért hallottam, hogy az ajtón kilépve rágyújt egy cigarettára.

Este fáradtan ért haza. Mi ezalatt a lányokkal nagyon jól elszórakoztunk, tanultuk a verseket Charlotte-tal, és a házimunkát is próbáltam elvégezni, bár a mosogatással nem siettem, várva a csodát, hátha valaki megszán és megcsinálja helyettem.

Most már tényleg úgy gondoltam, tovább nem bírom magamban tartani, lassan megfojt az a nyomás, ami a szívemet terheli, és el kell mondanom neki Peabody döntését.

- Apa, tudod, hogy nagy veszély fenyegeti az emberiséget, és én mindent el is mondtam neked eddig azzal kapcsolatban, amit Peabody derített ki az ügyről. Viszont döntés született a legutóbbi megbeszélésen abban a témában, hogy kik költözhetnek el az új bolygóra. Sajnos negyvenöt év felettiek nem jöhetnek, ráadásul te folyamatosan gyógyszeres kezelés alatt állsz a betegségeid miatt, ami kizáró tényező, mert ennyi gyógyszert lehetetlenség magunkkal vinni, és ha bármi bajod lenne, nem tudnánk ott kellően ellátni. Rettentően sajnálom, egyszerűen nem tudom magam túltenni rajta. Ugye megbocsátasz nekünk? - özönlöttek belőlem a szavak és a könnyek egyszerre.

- Gondoltam, hogy nem sok hasznomat vennétek ott. El leszek én itthon, amíg vissza nem jöttök. Engem ne félts - próbált viccelődni, de látszott rajta, hogy rosszul esett neki, hogy nem tarthat velünk, és mintha egy kicsit neheztelt is volna rám azért, mert nem harcolok, hogy mégis más döntés szülessen az ügyben.

- Oh, apa, tudod, hogy nagyon szeretlek! - adtam egy puszit az arcára, és szorosan megöleltem, ezzel próbálva csillapítani a közöttünk lévő, érezhető feszültséget. - Mindenképpen sietünk majd az anyag felderítésével és az ellenszer kidolgozásával.

- Jól van, tudom, hogy erőtöket megfeszítve fogtok ott dolgozni - válaszolta, és a beszélgetést lezártak tekintve kiment a verandára elszívni egy cigarettát.

Hiába, hogy átesett már egy agyi- és egy szívinfarktuson, a kezdeti ijedelmet pár év után mindkét esetben félredobva újra rászokott.

Ismét elérkezett a szombat, az újabb felkészítő napja. Nyikolaj Volodimirovics ígéretéhez híven most másik két kollégájával érkezett. Ezen az előadáson nem tudtam részt venni, mert a gyerekek elkaptak egy elég komoly, magas lázzal járó betegséget, és ilyen állapotban nem mertem apára bízni a két apróság felügyeletét. Online videochaten viszont megpróbáltam otthonról követni az eseményeket. Kivételes alkalom volt ez, hiszen Gerald el tudott szabadulni az előadás idejére a pékségből, és ezért még jobban sajnáltam, hogy nem tudok ma elmenni Fordale Citybe hiszen titokban nagyon szerettem volna már újra személyesen is találkozni vele, és a férfi sem érzett ezzel kapcsolatban másként, ebben szinte biztos voltam.

Az előadást most felváltva tartotta a három úrkutató. A lehető legtöbb információt szolgáltatták a mikrogravitáció jelenségéről. Az a nagymértékű súlytalanság, ami a világűrben való tartózkodást jellemzi, a modern technikának köszönhetően ellensúlyozható mesterséges gravitáció keltésével, amit az úrhajó forgatásával oldanak meg. Ezért hangsúlyozták, hogy ezen előadáson elhangzott lehetséges mellékhatások mára már ritkán fordulnak elő, és főleg a több hónapig tartó utazás során alakulnak ki, de kötelességüknek érzik tájékoztatni a jelenlévőket minden lehetséges mellékhatásról. Ezek közé tartozik a testben a folyadékeloszlás megváltozása, mert a test alsóbb részeiből nagyobb mennyiségű folyadék áramlik a

csökkent gravitáció miatt az agyba. Ezt az állapotot a test folyadékvesztésének érzékeli, ezért a belső környezet, a homeosztázis fenntartására törekedvén a csontokból kalciumot von el, így a csonttömeg csökkenni fog, főleg azokban a csontokban, amelyek eredetileg is nagyobb terhelésnek vannak kitéve, például a láb csontjai és a gerinc. A több hónapig tartó űrutazáskor a havonta leépülő csontmennyiség elérheti az egy százalékot is. Ez a veszély a meglehetősen rövid út miatt szerencsére nem fenyegeti a jelenlévőket, de érdemes odafigyelni a táplálkozásra ameddig itthon tartózkodnak, és fizikai gyakorlatokat végezni. A vérben megnövekedett kalcium mennyisége miatt nagyobb az esély a vesekő kialakulására. Jellemző a vérnyomásesés az űrben tartózkodás idejére, ezért fokozottan figyeljenek majd ennek a jeleire. Az izmok is leépülhetnek, hiszen azok sincsenek igénybe véve az út során, ráadásul szinte minden ember veszít a súlyából az űrutazás alatt. Előfordulhat szédülés és a térérzékelés csökkenése vagy átmeneti elvesztése, valamint a szagok és ízek érzékelésének csökkenése. Ami viszont ezektől a mellékhatásoktól eltérően sokkal gyakoribb, és a mesterséges gravitáció keltése sem segíti a jelentkezésének esélyét, az az űrhöz való alkalmazkodás szindrómája. Ez a kilövés utáni 1-3 napig jelentkezhet és a leggyakoribb tünetei a levertség, izzadás, sápadtság, álmoság, fejfájás, szédülés, hányás, étvágytalanság.

Az előadás végén Volodimirovics is szót kért, és a következőket mondta:

- Ugyanakkor meg kell említenem, hogy nem csak az űrutazásra, hanem magára az új bolygón történő megváltozott életvitelre is fel kell készülnünk pszichésen, aminek megkönnyítése céljából két velünk tartó pszichológus fog majd két hét múlva előadást tartani. Addig is készítsék fel lelkeikben önmagukat és gyermekeiket is,

hogy mi vár ránk a közeljövőben. Beszélgessenek velük, mondják el nekik, hogyan zajlik majd az utazás. Jövő héten pedig várjuk őket is, hiszen addigra már elhozzuk ide a fordale-i űrállomásra a Jetan2055-öt, és azon a felkészítésen bemegyünk az űrhajó belsejébe, megnézünk mindent, és gyakoroljuk az ott tartózkodást.

A jelenlévők emésztették a hallottakat, váltottak még egymással néhány szót, majd mindenki útnak indult haza. Én különösen vártam Christ, hogy végre megérkezzen, mert nagyon nehéz volt a lányokkal, egész nap nyűgösek voltak.

Az egész hetünk szerencsére eseménytelenül telt el, hamar eljött a szombat és mindenki izgatottan érkezett Fordale Citybe ahol végre megpillanthattuk az űrhajót, és a fedélzetére is felmeheztünk.

Most megint Gerald volt az, aki nem tudott eljönni a felkészítő órára, és ismét elmaradt a várva várt találkozásunk nagy bánatomra, mert egész héten csak azon járt az eszem, hogy ugyan lesz-e lehetősége ide utazni, és ha végre láthatnám, akkor mit is mondanánk egymásnak.

Nyikolaj Volodimirovicson kívül mind a négy másik fiatal űrhajós jelen volt. Már maga az űrrepülőtér látványa is sok jelenlévőben ámulatot keltett, hiszen hatalmas területen feküdt, és ameddig csak a szem ellátott, hosszan futott a kifutópálya. A Jetan2055 pedig... eddig még nem nagyon volt alkalmunk űrhajót megcsodálni, ráadásul nem ilyen hatalmasat, profi kialakításút.

Az űrhajósok végtelen türelemmel mutatták be a monstrum részeit, melynek legelejében feküdt közvetlenül a műszaki egység mögött a parancsnoki és irányító egység. Innen fogják majd az

asztronauták irányítani az egész repülő szerkezetet. Az űrhajó alsó felében volt megtalálható a tárgyak szállítására szolgáló nagy rakodótér. A középső részében feküdt maga az utastér, amit magas létra segítségével tudtunk megközelíteni. Bent egy repülőgép belsejéhez hasonló látvány fogadott minket. Középen egy hosszú folyosó volt, melyen lépcsőfokok is feküdtek, hiszen most függőleges helyzetben csak kapaszkodva tudtunk felmászni az ülésekhez. Kipróbálhattuk, milyen az ülésekben ülni, és megnéztük, hol található a vécé. Zuhanyzási lehetőség sajnos nem volt ezen az űrhajón, ezért csak kis mennyiségű vízzel tudjuk majd megoldani a napi tisztálkodást. Napi háromszor tudunk majd étkezni, és Peabody emberei fogják az ételeket osztani. Most minden mozgás nehezen ment nekünk, sokkal egyszerűbb lesz majd akkor, amikor a keringési pályára állván vízszintes fekvésbe kerül az űrhajó. Addig viszont marad ez a megoldás a gyakorlásra. A tapasztalt űrhajósok azt javasolták, hogy az utazás során törekedjen mindenki arra, hogy a legtöbb időt az ülésekben töltsük, itt kell majd megvalósítanunk az alvást is. Nem árt néha otthon egy kényelmesebb fotelben megpróbálni szundikálni, ezzel is elősegíteni a gördülékenyebb átállást az egy hétig tartó ülő pozícióban történő alváshoz. Mivel a világűrben a folyadékok csepp alakot vesznek fel a súlytalanság miatt, melyet a mesterségesen keltett gravitáció valamennyire ellensúlyoz majd, de a biztonság kedvéért csak üvegekből lehet közvetlenül folyadékot magukhoz venni, poharat nem szabad használni. Ugyanakkor mindenkinek törekednie kell a minimális evésre és ivásra az út során, hogy a lehető legkevesebb alkalommal kelljen a toalettet használni. Felhívták a figyelmet arra, hogy a nagyon kicsi gyermekeket legegyszerűbben bódítással lehetne utaztatni az űrhajóban, biztonsági övvel bekötve, mintha autóban ülnének. A nagyobb gyermekek számára sem lenne nagy baj, ha az

út során enyhe nyugtatót kapnának, ezáltal könnyebben elviselik a huzamosabb ideig tartó egy helyben tartózkodást. Ezeket vegyék fontolóra a szülők, és ha igény mutatkozik rá, az úrutazás során az orvosok minden szükséges gyógyszert biztosítanak.

Szinte az egész napot az úrhajóval való ismerkedéssel töltöttük és hatalmas élményekkel, illetve tudással gazdagodtunk.

Késő délután indultunk haza, de előtte még Volodimirovics figyelmeztetett minket, hogy következő héten ismét az előadóteremben várja a résztvevőket, hiszen a pszichológusok fogják megtartani a lelki felkészítést.

A következő hét közepén kisebbik lányunk, Christine megünnepelte első születésnapját. Szóltunk Ellie-éknek, Auroráéknak, Brigitte-nek és Chris édesapjának, hogy jöjjenek el a zsúrra.

Egész nap sütöttem-főztem, hogy a meghívottakat mindennel ellássam. Délután elkezdtek szállingózni a vendégek. Mindenki hozott valamilyen szép ajándékot a kislányunknak, amiket Charlotte nagy irigységgel nézett ugyan, de nem mert hozzájuk nyúlni. Természetesen ő is kapott mindenkitől valami apróságot, ezért nem is lehetett irigy a kisebbre.

Csodálatos volt az egész délután, nekem elmondhatatlan élmény volt látni, ahogy Christine megkapta élete első tortáját és ámulattal nézte a rá állított tűzijátékot. Késő délutánig ettünk, ittunk, beszélgettünk, majd mikor már minden vendég szétszóródott, és azzal beszélgetett, akivel szeretett volna, Nick félrehívta Christ.

- Sikerült rábeszélnem Ellie-t, hogy elmenjünk veletek - tért rögtön a tárgyra.

- Ezt örömmel hallom - nyugtázta a helyzetet Chris. - Csak a hosszas tétlenkedések miatt három nagyon fontos felkészítő óráról lemaradtatok. Szombatonként tartják Fordale Cityben a következőre már mindenképpen gyertek el. És hogy döntöttetek? Melyik gyermeket fogjátok itthon hagyni?

Chris tudta, hogy érzékeny témát boncolgat, de egyszerűen kíváncsi volt és próbált finoman érdeklődőnek mutatkozni.

- Nagyon sokat gondolkoztunk rajta, és végül úgy döntöttünk, hogy Amyt. Ő a legidősebb, már tíz éves, könnyebben tud majd egyedül boldogulni, mintha a két kisebb közül hagynánk itthon valamelyiket. Ellie már meg is kérte édesapátokat, Stephant, hogy vigyázzon rá, amíg mi távol leszünk. - Látszott Nicken, hogy küzd a szavakkal, és annak ellenére, hogy erős férfi, másodperceken belül könnyekben törhet ki.

- Nagyon jó, örülök neki, hogy sikerült mindent megoldanotok. Apa pedig biztos szívesen gondját viseli majd Amynek. - Chris természetesen próbálta jól kezelni a helyzetet és a pozitív tényeket felsorakoztatni, közben pedig barátilag megölelte Nicket.

Az estéhez közeledvén Stephan már készülődött haza, de indulás előtt még ő is elrabolta Christ pár szó erejéig.

- Fiam, nem lakunk egymástól olyan távol, mégis alig látogatsz meg engem az unokákkal! Gyertek már el valamikor, olyan jó lenne, úgy örülnék nektek!

- Apa, tudod, hogy rengeteget dolgozok, itthon pedig a gyerekek teljesen kitöltik az időmet, de megígérem, hogy holnap elmegyünk hozzád, úgys szabadnapos leszek. - Chris lesütötte a szemét, nagyon jól tudta, hogy nem ápolta kellő mértékben kapcsolatát édesapjával.

Feszült csend telepedett közénk, nem tudtak mit mondani egymásnak ebben a szituációban, végül Stephan szólalt meg:

- Rendben, nagyon várlak titeket! - veregette meg fia vállát, és elindult haza.

Chris, miután kikísérte édesapját, visszament a többiekhez, és bekapcsolódott a beszélgetésbe. Természetesen a Zoritef bolygó volt a téma, mindenki izgult, találgattak, hogy milyen lesz majd ott az élet.

Hamar besötétedett, és a vendégek lassacskán kezdtek hazaindulni. Mikor mindenki elment, Chris felvetette az ötletet hogy holnap látogassuk meg az édesapját. Természetesen beleegyeztem, hiszen én eddig is a gyakoribb látogatásokat preferáltam, szívem szerint mindig többször vittem volna el a másik nagyapjukhoz a lányokat, de Chris sosem szakított időt rá, hogy elmenjünk hozzá.

Reggel hamar elkészültünk, és elindultunk a pici szomszéd falucskába, ahol Chris és Ellie a gyermekkorukat töltötték. Ez egy csodálatos, természeti kincsekben gazdag település volt, hatalmas turistaforgalommal. Ahogy suhantunk autóval az úton, mindig megcsodáltam a gyönyörű forrást, ami kiindulópontja volt az országúttól egy nagyon kellemes, erdei túraútvonalnak. Fiatalon gyakran kirándultunk erre, legtöbbször Brigitte- tel, de aztán ahogy megismertem Christ, már szívesebben mentem vele ezekre a hangulatos, romantikus kiruccanásokra.

Stephan nagyapa már nagyon várta az unokákat, mindenféle édességet készített elő nekik. A lányok illedelmesen megölelték,

majd rögtön rárontottak a csokoládékra, és elkezdték vércukorszintjük emelését.

Apósom végre egy kellemeset tudott beszélgetni a fiával, én nagyon jól tudtam, hogy ez hiányzott már mindkettőjüknek. Hagytam őket, hadd éljék meg maximálisan az apa-fia időt, én pedig a két gyermekemmel kimentem a kertbe, ahol egy hatalmas kutya várt minket, akinek csak a szíve volt nagyobb a termeténél. Óriási, kitörő örömmel fogadott bennünket, hatalmas nyelvet csókokat osztogatva a lányoknak, de vigyázva rájuk, nehogy fellökje őket. Nagyon öreg volt már, még akkor hozták el Chris szülei kölyökkutyaként, amikor mi egy pár lettünk.

A kertben feküdt egy gyönyörű, hatalmas aranyhalas tó is. A partján szebbnél szebb növények pompáztak, a tó felszínén gyönyörű fehér és rózsaszín tavirózsa virított, kihasználva az őszi napfény legutolsó sugarait. A tóban pedig hatalmas aranyhalak úszkáltak, csak úgy csillogott a sokszínű, fényes testük a vízben.

A gyerekeket lefoglalta a sok újdonság varázsa. Nem sokkal később Chris és édesapja is csatlakozott hozzánk, egy-egy szál cigaretta társaságában. Próbáltam terelni a gyerekeket, hogy a lehető legkevesebb füstöt szívják be.

Stephan papa finom étellel készült, amely szokás szerint halászlé volt. Ebéd után még elidőztünk egy kicsit a kertben, majd elindultunk haza, mert a gyerekek már eléggé elfáradtak, és igényelték a délutáni alvást. Rövid volt a távolság a két település között, pár perc alatt hazaértünk, és amilyen gyorsan csak tudtam, ágyba dugtam a lányokat, akik rögtön álomba is merültek.

A pszichológiai felkészítésen már Ellie és Nick is részt vettek, ugyanakkor Gerald mint eddig mindig, egy alkalmat kivéve, online követte az eseményeket. A pszichológusok részletesen ismertették, hogy még a lelkileg legedzettebb embereknek is alaposan fel kell készíteniük magukat az utazásra, és az új bolygón való életre. Ha bárkinél pánik, öngyilkossági- vagy gyilkossági szándék merülne fel, ők ott lesznek és segítenek ezek leküzdésében, de eme előadás célja persze az, hogy a kellő mértékű felkészítéssel mindezeket megelőzzék. A résztvevők gondoljanak arra, hogy mind az utazás, mind a bolygón tartózkodás átmeneti, és valamikor majd visszatérhetünk a megszokott, régi életünkhöz, de addig fogadjuk el és próbáljuk meg a lehető legkisebb stresszhatásnak kitenni a szervezetünket. Ugyanakkor biztosítanak mindenféle gyógyszert, ha valakinél ilyen lelki eredetű panaszok jelentkeznének. Ezen felül az orvoskollégákkal, ápolónőkkel és velünk, gyógyszerészekkel már átbeszéltek minden eshetőséget, és az űrutazások során mindig jelen lesz legalább egy orvos, az esetleges orvosi vagy gyógyszeres ellátás biztosítása céljából. Majd mikor már birtokba vesszük a Zoritef bolygót, akkor pedig a legkülönbébb műszereket is magukkal hozzák, melyek megkönnyítik a felmerülő betegségek diagnosztizálását. Felhívták a figyelmünket arra is, hogy a gyermekek lelke még sokkal sérülékenyebb, mint a felnőtteké, de kellő mértékű felkészítéssel könnyen átsegíthetjük őket a nehézségeken és a nagyobb gyerekeknek nyugodtan mondjuk el elejétől a végéig, mi fog történni, nézzünk velük űrutazásos mesefilmeket, olvassunk nekik űrhajós mesekönyvekből. A legkisebbeket pedig enyhe hódító szerekekkel segíthetik át az út hosszas fáradalmain.

Az előadás végén Peabody közölte a jelenlévőkkel, hogy a következő néhány felkészítőt egy szimulátorban fogják tartani, ahol

az úrhajó mozgásához fognak szoktatni bennünket.

Sok hasznos információ birtokában tért mindenki haza, és elkezdtünk felkészülni lelkiileg.

Az első út

Időközben mindenkihez megérkeztek a behívók a NASA-tól. Szerencsére minden simán ment, egyetlen kisebb fennakadás volt, az egyik kőművest elutasították, mivel kiderült, hogy évekkal ezelőtt részt vett egy betöréses rablásban. Sajnos ez ellen fellebbezés nem történhetett, ő nem tarthatott velünk. Pár nappal később a mi családunk következett. Korán reggel elindultunk Fordale Citybe hogy reggel 08.30-ra ott lehessünk a NASA helyi, kirendelt szervezeti egységénél. Minden vizsgálat akadálymentesen zajlott, majd türelmetlenül váraкоztunk a folyosón az eredményre. Chris már ébredéstől kezdve feszült volt és nem tudtam, mi lehet ennek az oka. Most is fészkelődött a széken, malmozott az ujjával, gyakran felállt és sétálgatott. Majd órák múlva végre szólítottak minket. Remegő lábakkal mentünk be, majd helyet foglaltunk szemben a döntéshozókkal. És most jött a hideg zuhany. Magamról nagyon jól tudtam, hogy sosem kerültem összetűzésbe a rendvédelmi szervekkel, ezért az én utazási kérelmemet elfogadták. Viszont Chrisnek azt mondták, jelenleg nem tudtak döntést hozni ügyében, mivel nem makulátlan a múltja. Rezzenéstelen, pókerarccal ült mellettem. Nekem viszont hatalmasra kerekedett a szemem, a pulzusom megemelkedett és kezdtem magam nagyon rosszul érezni. Rögtön kavarogni kezdtek a gondolataim, hogy ugyan mit csinált a férjem. Semmi rosszat nem néztem ki belőle, betörésre, lopásra, emberek vagy állatok bántalmazására képtelen férfinak ismertem eddig. Lehet, hogy van egy titkos élete, amikor igazi

vadállattá változik? Másodpercek alatt rengeteg rossz gondolatom támadt. Mi a szentséges Úristent csinált?! Legszívesebben ott helyben megrángattam volna, hogy mondja el őszintén, de erre nem volt szükség, ugyanis közölték velünk, hogy találtak a rendszerben egy tizenhét évvel ezelőtti esetet, amikor a fiatal felnőtt férfi 180 km/h sebességgel száguldott élete első kocsijával, friss jogosítvánnyal, és úgy gondolta, kicsit megtúráztatja az őt igazoltatni akaró rendőröket. Persze a hajsza azzal ért véget, hogy Chris elütött egy őzet, kénytelen volt megállni, és így a rendőrök markába került. Bevonták egy időre a jogosítványát, pénzbírságot is kapott, és még az autója is odalett, mert olyan régi volt, hogy nem érte meg megjavítani. Én még mindig nem tudtam megszólalni. Hogy tudta ezt Chris évekig eltitkolni? Egy kicsit megingott a belé vetett bizalmam. Ki tudja, milyen titkai vannak még? Alig vártam, hogy kimenjünk végre és számon kérhessem. Végül az a döntés született, hogy felsőbb szervekkel is megvitatják az ügyét, és levélben értesítik, ha meg lesz az eredmény.

Chris némán felállt, elköszönt, mint egy robot, én pedig mentem utána. Amint becsuktam az ajtót, megálltam és húsz másodpercig légzőgyakorlatokat végeztem, hogy picit megnyugodhassak. Amint kiértünk a szabad ég alá, elálltam az útját, megböktem a mellkasát és nekitámadtam:

- Mégis, mikor akartad ezt elmondani? Vagy örökké titkoltad volna? - sziszegtem, mert közben pont járókelők értek mellénk a járdán. Láthatta az arcomon, hogy nagyon-nagyon dühös vagyok.

- Ne itt beszéljük ezt meg... - és próbált volna eloldalazni mellettem, de újra elé álltam.

- Ne haragudj, de én biztosan nem fogok veled hazamenni, amíg nem tisztáztuk ezt az egészet. Biztos rengeteg titkod van még előttem. Nézd csak, ott van az a pad, oda leülünk és addig fel sem

állunk, amíg az összes kis titkodat meg nem osztottad velem! - mutattam egy hangulatos kis kovácsoltvas padra, ami egy hatalmas tölgyfa árnyékában állt.

- Na jó, nem bánom, ülünk le, ilyen idegesen amúgy sem tudnék vezetni. Odasétáltunk a pádhoz, leültünk és mélyen Chris szemébe néztem. Vártam, hogy belekezdjen a mesélésbe. Legalább fél percig néztünk farkasszemet, amikor végre megszólalt:

- Ez az egész már egy régen elfelejtett, ezeréves történet. Próbáltam magamban teljesen elásni és igen, bármennyire is hihetetlen számodra, megbántam. Féktelen fiatal voltam, szerettem feszegetni a határokat. És néha át is lépni... nem úgy, mint te, aki mindig mintagyerek és mintatanuló voltál. - Olyan hangsúllyal mondta ezt, mintha szégyellné, hogy én ilyen voltam. Borzalmasan rosszulesett ez nekem.

- Tudod, hogy harapok erre a témára. Inkább ne is folytasd...

- Szóval reménykedtem benne, hogy te már csak a komoly, normális felnőtt énemet fogod megismerni. És fel se tedd a kérdést, semmi más titkom nincsen előtted.

- Biztos? - kérdeztem tőle kételkedve.

- Biztos - állt fel a pádról. - Most viszont induljunk, már várnak a gyerekek.

Teljesen elment a kedvem mindentől. Fájt a viselkedése és az, hogy valóban titkot őrzött előttem. Úgy éreztem, mintha sosem bízott volna meg bennem igazán, és ez a felismerés marta a lelkemet. Igazából tenni ez ellen már semmit sem tudtam és beláttam, valószínűleg ő is megbánta már ezt az egészet, és persze azt is, hogy nekem eddig nem mondta el. Otthon már úgy csináltunk, mintha minden a legnagyobb rendben lenne, holott még az aggodalom ott körözött felettünk a levegőben, hogy engedélyezni fogják-e az utazást Chrisnek.

Még néhány hétig tartottak a felkészítő órák, amelyek döntő többsége már a szimulátorban zajlott, hiszen ez volt a legfontosabb, az akklimatizálódás az űrhajóban uralkodó körülményekhez. Majd mikor már kellő tudás és gyakorlat birtokába kerültünk, az asztronauták úgy döntöttek, elindulhatnak az első szállítmánnyal és néhány utassal a Zoritef bolygóra.

Következő héten el is indult Fordale Cityből a Jetan2055, amit két asztronauta vezetett felváltva. Két szakember tartott még a társasággal, akik folyamatosan ellenőrizték az űrhajó műszaki állapotát. Az utasok között volt Peabody néhány emberével, valamint az építészek, a kőművesek, a földművesek, egy pszichológus, egy háziorvos és egy ápoló. Magukkal vittek rengeteg építési alapanyagot, szerszámot és akkumulátoros gépet; valamint tartós élelmiszert, búza-, napraforgó-, és repcemagot. Mindemellett Peabody rögeszméje volt a minél zöldebb környezet megteremtése, ezért annyi facsemetét pakoltak be a rakodótérbe, amennyit csak tudtak.

Eközben a Földön maradt másik két asztronauta és Nyikolaj Volodimirovics tovább folytatták a kiválasztottak felkészítését, hogy ők még jobban hozzászokhassanak az űrbéli utazáshoz.

Egy napon végre megpillantottam egy Chris- nek szóló levelet, amikor az aznapi postát szortíroztam. Pont dolgozott, ezért felhívtam a munkahelyén. Éreztem a hangján az izgalmat, és szinte követelte, hogy bontsam fel. Azonnal feltéptem a levelet. Az állt benne, hogy Chris utazási kérelmének ügyében döntés született, és három nap múlva ismét jelenjen meg a NASA kirendeltségénél.

Mondanom sem kell, hogy addig szinte minden perc feszülten telt, Chrishez szinte hozzá sem lehetett szólni, habár a gyerekek sokszor próbálkoztak nála játékokkal, vagy csak el akarták mesélni, mi történt velük aznap, de az apjuk nem foglalkozott velük, és gyakran elég csúnyán rájuk is mordult. Én is minimálisra csökkentettem vele minden érintkezést, hiszen nekem nem hiányzott, hogy még a semmin is összevevesszünk. Belül én is nagyon aggódtam, de bíztam benne, hogy ez az egyetlen szabálysértés tényleg egy régi botlás volt az életében, ráadásul nem egy főbenjáró bűnt követett el.

A kezdeti néhány napon kisebb mellékhatások léptek fel az úrutazás során néhány embernél, szédültek, étvágytalanok voltak, de az orvosoknak és gyógyszereknek köszönhetően hamar leküzdötték ezeket a tüneteket.

Peabody egész úton az újabb tudományos cikkeket olvasta, többek között a rejtélyes halálesetek lehetséges okairól szóló titkosított írásokat is, de egyszerűen nem jutott előbbre a témával kapcsolatban. Alig várta, hogy újra a laboratóriumban legyen, és folytathassa a kutatást.

A hetedik napon végre megérkeztek a Zoritef bolygóra, a már előzőleg kiépített ürrepülőtérré. Peabody szinte kirobbant az űrhajóból, hogy felmérhesse a terepet, és csodával határos módon nem szédült, nem kellett sok idő neki az akklimatizálódáshoz. Ez persze annak is köszönhető, hogy a mesterségesen kialakított gravitáció végig elkísérte az utazókat, ezáltal nem is tapasztalták meg igazán a súlytalanság állapotát.

Amíg a szem ellátott, egy sivataghoz hasonló kép tárult elé, ugyanakkor régi vízmosságok nyomai is látszódtak. Valószínűnek tartotta, hogy itt valamikor a felszínen is volt vízmozgás.

- Ez igen! A levegő kellően oxigéndús! - szippantott nagyot, majd lenézett a lába elé a földre.

- A talaj nem túl kötött, ezért művelésre is valószínűleg alkalmas lesz.

Rögtön szólt az embereinek, hogy vegyék ki az űrhajóból a kézi kútfúró berendezést, és mielőbb kezdjenek hozzá az esetleges felszín alatti víz felkutatásához, ő addig sétálgat egy keveset, nézegeti, vizsgálgatja majd a talajt.

Pár óra múlva az emberek jelentették, hogy 4,5 méter mélyen talajvizet találtak. Peabody rögtön a saját szemével akarta látni, hogy valóban megfelelő hozamú lesz-e a kiépíteni kívánt kút, úgy rohant a helyszínre, hogy szinte nem is érte a lába a talajt.

- Hurrá, ahogy látom, víz is bőven akad! - örvendezett, mert a látvány kellően biztató volt számára.

Nem teketóriázott, ki is adta az utasítást néhány emberének, hogy kezdjék meg a szivattyú kút építését.

- Na, akkor, a többiek jöjjenek ide, és kijelöljük a lakóházak, a közösségi ház, a laboratórium, a malom és a sütőde helyét!

Több órán keresztül jelölgettek, mértek. Mindenki kellően elfáradt, egyedül Peabody volt még fitt és úgy festett, mint aki még csak most ébredt fel egy pihentető alvásból, és képes lenne egyhuzamban ledolgozni legalább tizenkét órát.

Éjszaka megpihentek az űrhajóban, reggel pedig folytatták a munkát. Lerakták az alapokat, és a termőföld helyét is felásták. Peabody pedig fogta a facsemetéket, és szépen elkezdte elültetni őket. Mindenki dolgozott, amennyit csak bírt.

A tudós pár napot még ott töltött, kiadta a további utasításokat, aztán elindult vissza a Földre két emberével, az asztronautákkal és az űrhajó műszaki szakembereivel. A többiek a Zoritefen maradtak, hogy a lehető legrövidebb időn belül lakható környezetet alakítsanak ki a bolygón.

Hazafelé összeírta, mire lesz még szükség.

Közben a Földön mi éltük megszokott életünket. Eljött a nap, amikor ismételten berendelték Christ. Szegényt már nagyon megsajnáltam, mivel éjszaka sokszor felriadtam arra, hogy forgolódott (kivételesen nem a horkolására), és tudtam, hogy azért nem jön álom a szemére, mert aggódik. Nagy nehezen eljött a reggel. Még kávét sem mert inni, mert már így is majdnem kiugrott a szíve a helyéről. Segítettem neki, amiben csak tudtam, majd kedves csókot lehelve az ajkára, próbáltam nyugodtságot sugározni felé. Tudtam, hogy az egész utat végigizgulja majd, és szinte rettegtem, nehogy valami baleset érje. Tűkön ülve vártam, hogy végre megszólaljon a telefonom. A lelkére kötöttem, hogy amint megtudja az ítéletet, azonnal hívjon. Semmire nem tudtam koncentrálni, mivel teljesen be voltam feszülve. Órákkal később végre hívott. Elfogadták a kérelmét. Azonnal leroskadtam egy székre és elsírtam magam. Chris hangján érződött a megkönnyebbülés. Még emésztettem magamban kicsit ezt a fantasztikus hírt, aztán énekelve és táncolva elvégeztem a házimunkát.

Mikor hazaért a férjem, a nyakába borultam és csókoltam, ahol értem. Hatalmas kő esett le a szívemről, hogy nem kell

szétszakadnia a családuknak. Természetesen ő is megkönnyebbült, ilyen felszabadultnak már régen láttam, és meg is koronáztuk ezt a felhőtlen jókedvet azzal, hogy egész éjjel csak egymással foglalkoztunk.

Nemsokára eljött október 31-e, Halloween napja. Charlotte nagyon várta már, hiszen egész nyáron nevelgette a kertben a nagy, sárga tököket, hogy most együtt kifaraghassuk őket.

A délelőtt folyamán készültek el az ijesztőbbnél ijesztőbb alkotások, majd a három kifaragott tököt kitettük a ház elé, és kezdődhetett a díszítés és a sütés-főzés. Chris dekorálta a lakást, én pedig ez idő alatt elkészítettem a szellemlevest, a múmia hot-dogot, a tökös sütit és a csokoládé gilisztákat. Munka közben végigkóstolgattam mindent, egyszerűen nem bírtam ellenállni ezeknek az isteni falatoknak, és mire elkészültem, már úgy tele ettem magam, hogy nem is kívántam semmit.

Charlotte pókjelmezt öltött, Christine pedig töknek öltözött. Édesek voltak, ugyanakkor kellően ijesztőek is, egyszerűen imádni való látványt nyújtottak.

Mivel délután már elég korán sötétedett, hamar meg tudtuk gyújtani Charlotte-tal a töklámpásokat, aztán nekiláttak falatozni. A finom vacsora után elindult az egész család, és bejártuk az utcánkat, hogy a gyerekek a szomszédoktól minél több édességet gyűjthessenek. Ezen az estén mindenki adakozó kedvében volt, ennek fényében sok-sok csokoládét kaptak a lányok.

Miután hazaértünk, leültek a tévé elé meséket nézni, és közben majszolták a finom édességeket. Csodálkoztam, hogy fér beléjük ennyi, de nem szóltam rájuk, hiszen ez az ő napjuk volt, és hagytam, hogy maximálisan kiélvezzék.

Peabody a hazatérése után másnap reggel korán felhívott, megtárgyaltuk, hogy a legfrissebb eredmények szerint már 64 millió a halott, valamint kiadta az utasítást, hogy kinek miből mennyit kell beszereznie. Ezeket aztán el kell juttatniuk az űrhajóhoz, ami két hét múlva ismét elhagyja a Földet, és elviszi a következő szállítmányt.

Bili csapatának vízvezetékeket, szivattyúkat kellett vinnie, és ki kellett jelölniük két embert, akik két hét múlva már elmennek az űrhajóval.

Chris szólt Thomasnak, hogy szerezzenek be együtt napelemeket, vezetékeket, kapcsolókat, hiszen neki a következő körben már mennie kell a Zoritef bolygóra.

Felhívtam Geraldot, hogy szerezze be, ami szükséges a sütéshez, és vigye el két hét múlva az űrhajóhoz. Többek között kakaóport és cukrot, mert ez volt Peabody külön kérése. Olyan kellemes érzés volt ismét hallani a hangját, hogy szinte belebizsergett a bőröm. Vártam már a találkozást, és napról napra egyre izgatottabb lettem, hogy végre élőben beszélhetünk majd.

Az utolsó lehetőségek kihasználása

Két hét múlva az összepakolt szállítmánnyal ismét elindult az űrhajó. Peabody most nem utazott el, ő itthon folytatta kutatásait a laboratóriumban.

Eközben a fordale-i űrállomásról Volodimirovics fellőtt egy kommunikációs műholdat, melynek segítségével az asztronauták a Jetan2055 fedélzetéről, valamint a Zoritef bolygóról kommunikálni tudnak a Földdel.

A Zoritefen kipakoltak, és felmérték, mennyit haladtak a munkálatok, hogy jelenthessék főnöküknek. Kipróbálták, hogy működik az űrhajó kommunikációja a Földdel. Természetesen minden a lehető legjobban funkcionált, ezért nem sokat időztek itt, máris indultak vissza.

Peabody teljesen elégedett volt az eredményekkel.

Ezek alapján számításai szerint körülbelül két-három hónap múlva a teljes csapat elindulhat, és új életet kezdhet a Zoritefen. Ezt üzenetben el is küldte nekem, én pedig továbbítottam az információt minden érintett felé.

Teltek a napok, közben a mi kis családunk is készülődött a nagy útra. Amíg itthon voltunk, ahová csak tudnunk elmentünk, hiszen nem ismertük a jövőnket.

Brigitte sokat dolgozott a szállodában, mellette szorgalmasan tanult, és végzős lévén a második diplomáját is átvehette január elején. Hivatalosan is biológus lett.

Remélte, hogy friss tudását kamatoztathatja a Zoritefen folytatott kutatás során.

Eközben a halottak száma már meghaladta a 127 millió főt, és az ismeretlen betegség körülbelül 3200 kilométerre lehetett a mi otthonunktól.

Február közepén Peabodynak üzentek az emberei a Zoritefről, hogy minden készen áll, lehet berendezkedni és költözni.

Peabody nem késlekedett, a lehető legtöbb laboratóriumi kelléket már most elvitte magával és elindult az úrhajóval, hogy felmérje a terepet, mennyire felel meg az elvárásainak.

Az egyhetes út során megint végig olvasgatott, hogy minél több információ birtokába jusson az új betegséggel kapcsolatban.

Mikor végre megérkezett, a látvány minden várakozását felülmúlta. Huszonnégy gyönyörű kicsi ház, egy kellően nagylaboratórium, egy közösségi ház, egy malom és egy kemencével felszerelt pékség várta.

Nem szokta dicsérni az embereket, de most annyira elégedett volt, hogy nem győzött hálálkodni ezért a gyors, profi munkáért.

Mindegyik ház egyforma kialakítású, fehérre festett épület volt. Az ajtón belépve, az első balra nyíló ajtó mögött egy étkező foglalt helyet, asztallal és székekkel. Jobbra rögtön a fürdőszoba feküdt. Majd a folyosón tovább mindkét irányba nyílt egy-egy ajtó, amik mögött a hálószobák találhatók ágyakkal, szekrényekkel.

Peabody birtokba is vette az egyik kis épületet, és bepakolta saját használati tárgyait. Miután ezzel végzett, következett élete egyik legbolderabb pillanata: bement az új laboratóriumba. Ez volt az ő igazi otthona, itt érezte igazán jól magát. A kutatáshoz szükséges

eszközeit behordták már, így azonnal el is kezdte berendezni. Az összes tárgyat szépen, mértani pontossággal tette le. Mindennek megvolt a maga helye és próbált maximálisan precíz lenni, hiszen azzal is időt spórolt, ha nem kellett keresnie az eszközeit, mivel azok mindig pontosan a helyükre kerültek. Mikor végzett, csak ámult, hogy ilyen rövid idő alatt mennyi előrelépés történt az életében. Alig akarta elhagyni leendő munkahelyét, de az idő sürgette, és utoljára még elindult vissza a Földre. A hazafelé tartó úton eltervezte, milyen vizsgálatokat fog végezni. Most sokkal gyorsabban telt számára az idő, hiszen végtelen ötlete támadt, és nagyon sokat végig is vitt gondolatban.

Mikor egy hét múlva megérkezett, rögtön felhívott és kiadta az utasítást, hogy az összes érintettel szeretne személyesen beszélni minél hamarabb. Megbeszéltünk egy időpontot három nappal későbbre és bíztam benne, hogy mindenkinek jó lesz.

Gerald kivételével mindenki rábólintott, neki pedig megígértem, hogy telefonon tájékoztatom mindenről. Tudtam, hogy eljön ez a nap, amikor bejelentik az indulást, de apa miatt nem voltam képes fesztelenül örülni ennek, mert nagyon rosszul esett, hogy nem vihetjük magunkkal, és minden alkalommal összeszorult a szívem, ha ez eszembe jutott.

Elérkezett a találkozó időpontja. Brigitte toppant be először, majd Tatjana, Edward, Tatjana öccse és John. Utánuk Aurora, Bili és Rosalie.

Már javában beszélgettünk, amikor befutott Ellie Nickkel és a gyerekekkel, majd Ingrid Gwendolinnal.

A gyerekekkel szokás szerint édesapám foglalkozott, amíg tartott a gyűlés.

Végül megérkezett Peabody is.

- Szia! Te ki vagy? - lépett oda rögtön Ingridhez, kétkedő arcot vágva.

- Szia! Ingrid vagyok - mutatkozott be illedelmesen.

- Ne haragudj Chanel, de itt valami nem stimmel. Az első kikötésem az volt, hogy csak egészségesek jöhetnek velünk - oktatott ki rögtön Peabody, és már bele is kezdtem volna a magyarázkodásba, de Ingrid hál' Istennek megelőzött.

- Ne aggódj egy percre sem, kedves Peabody, én nem megyek veletek. Ellenben szeretném, ha a kislányomat, Gwendolint meg tudnátok menteni azzal, hogy magatokkal viszitek.

- Chanel, erről én miért nem tudok semmit? - kérdezte mélyen a szemembe nézve, vörösödő fejjel Peabody.

- Én akartam szólni, de te mindig rohantál, meg lecsaptad a telefonkagylót, szóval nem tudtam veled értekezni... - próbáltam kifogásokat keresni, bár nem is éreztem ezeket annyira kifogásnak, hiszen ezek valóban így történtek.

Aurora és Ingrid felváltva sorolták a kislány zseni képességeire utaló tulajdonságait, majd síri csend telepedett közénk, senki sem mert megszólalni, mert látszott Peabodyn, hogy erősen gondolkodik, mérlegeli a helyzetet. Több percre tartott ez a némaság, mindenki feszülten várta az ítéletet. Én bíztam benne, hogy nem lesz annyira könnyörtelen, hogy nemet mond. Éppen elég, hogy Ellie-éken csattant a szigora.

- Na, jó, nem bánom - enyhült meg végül, amint ránézett Gwendolinra, és meglátta a gyermek értelemről sugárzó arcát. - A titoktartási szerződést nektek is minél előbb alá kell írnotok, ha még nem tettétek meg, és a kislánynak is kötelező lefuttatni a makulátlan előéletét bizonyító vizsgálatokat, és azért, hogy meglegyen az ujjlenyomata. Ezenkívül azonnal részt kell vennie legalább néhány gyakorlati órán. Holnapra meg is beszélem ezt

Volodimiroviccsel, a többit pedig majd nektek kell egyeztetni vele, hogy mely napokon tud még fogadni titeket, mert nagyon sürget az idő. Egyáltalán ki volt az, akinek eljár a szája?

Én voltam... - Aurora rá sem mert nézni Peabodyra.

- Hogy ne kerülj bajba, és ne kelljen itthon maradnod a titoktartási szerződés megszegése miatt, majd azt mondom, én kerestem fel Ingridet és a kislányát, és én szerveztem be őt.

- Akkor már én is hadd vigyem magammal mindhárom gyerekemet! - kapott az alkalmon Ellie, és reménykedve nézett a mesterre.

- Nem, azt már nem! - erélyes hangjától mindenki összerezszent. - Rengeteg gyereket viszünk, akiket etetni kell majd. Szóval vagy kettő, vagy senki! Ne haragudj, de nem vagyok köteles megmagyarázni a döntésemet. Szeretném, ha tudnád, még ha érzéketlenül hangzik is, de ha Ingrid lánya valóban ilyen kimagaslóan okos, akkor akár még a legfiatalabb utódomat is felfedezhetem benne. Ez az utolsó szavam, és ne idegesítsetek tovább ezzel a témával! - Már érezhetően kezdett nála elszakadni a cérna, és azért imádkoztam magamban, hogy ne fajuljon tovább a vita.

- Most mi legyen? - fakadt sírva Ellie, és valóban nagyon megtörtnek látszott. - Akkor döntsünk. Nick, mi legyen?

- Szívem, ezt otthon már megbeszéltük. Mivel Amy a legidősebb és a legönállóbb, emiatt őt fogjuk elhelyezni addig az édesapádnál, amíg távol leszünk. - Nickből hatalmas mennyiségű szeretet áradt felesége felé, miközben együtt érzően megölelte.

- Rendben, akkor ezt most már tényleg lezártnak tekintem, térjünk a találkozónk tárgyára! - Száznyolcvan fokos fordulatot vett Peabody kedve, máris nyugodtabban közölte a tényeket. - Mivel gondolom, mindenki felkészült lelkieleg és minden egyéb tekintetben

arra, hogy új életet kezdjünk a Zoritef bolygón, ezért most ünnepélyesen bejelentem, hogy minden engedélyt megkaptunk, igaz nem volt zökkenőmentes és tartok még egy nem várt összecsapástól, de egy hét múlva végre elindulhatunk! Este nyolc órakor repül majd fel az űrhajó, addigra mindenki legyen ott és hozza magával a minimális mennyiségű személyes tárgyait, ruháit.

- De király, már ott tartunk? - lelkesült fel Brigitte, és összecsapta a tenyerét örömében.

- Bizony! Nemrég értem haza. Még pár új információt meg kell osztanom veletek. A mágneses teret mértem, és rettentően erős, a beépített terület relatíve kicsi, ezért arra gondoltam, felesleges a vezetékes telefon bekötése a házakba. Pár perc alatt el tudunk jutni, akihez szeretnénk. Számításokat végeztem, hogy a vízkészlet meddig lenne elég, és ha minden igaz, körülbelül öt itteni év alatt fogyna el. Miért mondtam, hogy itteni idő? A Zoritef bolygó, mivel valamivel kisebb, mint a Föld, ezért ott nem egészen huszonnégyszer egy nap, hanem csak húsz. Azt már említettem múltkor, hogy nincsenek évszakok, ezért a hőmérséklet nagyjából állandó, estére hűl csak le pár fokot, tehát az átlag hőmérséklet húsz fok körül mozog. Nagyon meleg ruhákat éppen ezért nem érdemes magatokkal hoznotok, csak az esti hűvösebb időben kell majd egy-két pulóver. Visszatérve a kijelölt terület beépítésére, meg kell hagyni, hogy szuper munkát végeztek az embereink. Le a kalappal előttük! Már alig várom, hogy ott, az új környezetben is elkezdhessem a munkát a segítségetekkel. Gyönyörű a laboratórium, a huszonnégyszer kis lakóház, be van vezetve a víz, és napelemek szolgáltatják az áramot. Van egy közösségi ház, ahol napközben lehetnek a gyerekek, valamint található benne egy könyvtár, hogy akinek igénye van rá, szabadidejében olvashasson. Készen lett a malom és a kemencével felszerelt pékség is. A

termőföldön szépen nő a búza, a napraforgó és a repce. Szóval semmi akadálya, hogy végre birtokba vegyük - áradozott Peabody, akin látszott, hogy valóban majdnem kiugrik a bőréből.

- Hú, nem semmi! - kiáltott fel Brigitte, hiszen ő sem bírta már tovább magában tartani a sok információ keltette izalmát. - Most azért egy kicsit ijesztő ez az egész, belegondolva, hogy már ilyen közel az indulás...

- De a betegség is egyre közelebb férkőzik - vágott a szavába Peabody. - Mindenki készüljön, intézze el ügyes-bajos dolgait, aztán jövő héten indulunk! Van valakinek bármilyen kérdése?

A hírek hallatán mindenki kellő sokkhatás alá került, hogy bizony néhány nap múlva teljesen megváltozik az életünk. Megszólalni sem tudtunk.

- Ha nincs senkinek kérdése, akkor egy hét múlva találkozunk! - És máris rohant tovább útjára köszönés nélkül.

Miután mindenki elment, bekopogtam édesapa szobájába.

- Apa, most jelentette be Peabody, hogy egy hét múlva indulunk...

- nehezen jöttek a számra a szavak, alig bírtam kipréselni őket magamból.

- Jól van, menjetek csak, és mentsétek meg az embereket. - Szenvtelen hangon válaszolt, és rám sem nézett közben, hanem továbbra is a laptop kijelzőjére függesztette a tekintetét.

- Ne haragudj, kérlek...

- Ne magyarázkodj, Chanel. Elfogadtam a helyzetet és várok rátok, amíg élek.

- Jaj, apa, biztos, hogy élni fogsz! - borultam a nyakába, de belül baljós gondolatok emésztettek.

A Föld elhagyása

Az indulás napján kora reggel Ellie beült Amy-vel az autóba, és elvitte őt édesapjához, Stephan- hoz. A papa már nagyon várta a gyermeket, örült, hogy mostantól végre nem egyedül kell élnie.

Amynek csak árnyaltan mondta el édesanyja, hogy lehet, évekig nem fognak találkozni. Ha találkoznak még egyáltalán... Ellie csak remélni mert, hogy itthon hagyott szerettei túlélik a gyilkos támadást.

A kislány már kellően érett volt ahhoz, hogy jól kezelje ezt a helyzetet, ezért nem kezdett hisztibe, hanem csendben várta az elválást. Ellie fájdalmas búcsút vett legnagyobb gyermekétől és édesapjától, majd könnyekkel küszködve hazautazott, hogy felkészítse férjét és másik két csemetéjét az indulásra.

Már napokkal ezelőtt összeszedte a legszükségesebb holmikat, és szépen becsomagolta őket nagy bőröndökbe.

Mikor hazaért, megpihent egy kicsit, erőt gyűjtött. Tudta, hogy most kell csak igazán erősnek lennie. Furcsa volt a családi légkör ebben a helyzetben, hogy egy gyermekük nem volt velük. A rövid, ám annál mélyebb gondolatokban merengő pihenője után Nickkel együtt bepakoltak az autóba, majd elindultak az úrhajóhoz Fordale Citybe

Brigitte az indulás napja előtt még dolgozott, őt teljesen kikapcsolta a munka, nagyon szerette csinálni, és olyankor csak arra tudott koncentrálni.

Este hazafelé menet azon járt az esze, mennyire fog mindez hiányozni neki. Azonban, mint frissen végzett biológus, nagyon értett a laboratóriumi tevékenységekhez is, és szabadidejében szorgalmasan tovább csiszolta tudását, hogy ő is segíthesse a kutatómunka eredményességét.

Mivel nagy férfifaló hírében állt, és nehezen tudott hosszan tartó kapcsolatot kialakítani a másik nemmel, ezért jelenleg szingli volt és az útnak is egyedül vágott neki.

Rengeteg ruhát vitt magával, szeretett mindig csinosan öltözködni, ezért a bőröndök zöme szoknyákkal, nadrágokkal és felsőkkel volt tele.

Busszal utazott az úrhajóhoz, de alig bírta felcipelni rengeteg csomagját.

Aurora is összepakolta családja holmiját. Délelőtt még tett egy utat Ingridhez, hogy elhozza tőle Gwendolint.

Megkértem, legyen ő a kislány pótanyukája, mivel jobban értett szakmája által a gyerekekhez, mint bárki más, ráadásul neki csak egy sajátja volt, ezért több figyelmet tudott fordítani Gwendolinra. Aurora természetesen szívesen vállalta a kislány felügyeletét.

Ingrid rettentően zokogott, hogy elszakítják tőle élete értelmét, és nem lesz már senki mellette. A törékeny asszony még sosem volt ilyen rossz és meggyötört állapotban. Aurora nem győzte vigasztalni. Nehéz volt az elválás, Gwendolin nem akarta elengedni

édesanyja ölelő karjait, érzékeny barátnőm sem bírta már ezt a látványt, ő is sírva fakadt. Csak úgy tudta rávenni a szőke kislányt az indulásra, hogy megígérte neki, otthon majd Rosalie-val annyit játszhat, amennyit csak akar. Szerencsére ez elég jó ösztönzésnek bizonyult.

Ez idő alatt Bili is elkészült.

A kislányok még játszhattak egy keveset, addig Aurora és férje kifújták magukat. Ők azon ritka párok közé tartoztak, akik mindig mindent megvitattak egymással és tényleg nem volt semmilyen titkuk a másik előtt. Mikor kellően felkészültnek érezték magukat lelkileg, útnak indultak.

Gerald már délelőtt elindult bátyjával, George- dzzsal a hosszú útra, mivel ők laktak a legmesszebb Fordale Citytől

Az indulás előtti pár napban annyi sütéshez szükséges alapanyagot, többek között cukrot, margarint, szárított élesztőt, kakaóport, lekvárokat, valamint eszközöket összekészítettek, amennyi csak a rendelkezésükre állt ,

A hatalmas zenei tehetséggel megáldott férfi nagyon szerette volna vinni a hangszereit is, de mélyen legbelül érezte, hogy nem most látja őket utoljára. Megsimogatta dob felszerelését, a basszusgitárját, majd egy hirtelen ötlettől vezérelve betette az egyik bőrröndjébe a legkisebb méretű akusztikus gitárját. Egyszerűen nem bírt hangszer nélkül elindulni, ráadásul ő - igazi férfi lévén - alig vitt magával ruhát, így kényelmesen befért még a csomagba. Szerette volna lenyűgözni azt a nőt, aki már évek óta megdobogtatta a szívét, és akit sosem volt bátorsága elhívni egy randevúra. Ezért is

döntött úgy, hogy gitár nélkül nem indul el, mert tudta jól, hogy a hőn áhított nő szívéhez a fülén keresztül vezet az út, és már csak meg kell találnia a tökéletes pillanatot ehhez.

Tatjana napokig kereste és rendezgette egyetemi jegyzeteit, könyveit. Amit a kutatás szempontjából hasznosnak ítélt, mindet megpróbálta bezsúfolni ruhái mellé. Nagyon okos nő volt, aki az egyetemen is mindig a legmagasabb tanulmányi ösztöndíjat kapta, noha ezért keményen megdolgozott a félévek során. Tisztelte a könyveket, hiszen abban rejlett a tudás, amit ő világ életében sokra tartott. A férjét is az eszéért választotta, na meg többek között a jól kidolgozott testéért.

Edward is összepakolta orvosi eszközeit és néhány gyógyszert végszükség esetére.

Az indulás napján megvárták Tatjana öccsét, Arnoldot is, majd berakták Johnt az autóba, és ők is elindultak. Mivel Fordale Cityben éltek, nekik nem kellett messze utazniuk, csak a város egyik végéből a másikba, hogy eljussanak az úrállomáshoz.

Én semmit sem aludtam egész éjszaka. Rettegtem még a gondolatától is, hogy itt kell hagynom beteg édesapámat, és rengeteg kiskedvencemet. Ráadásul féltem az utazástól, hogy a lányok, hogy fogják bírni. Sőt, igazából saját magam sem tudtam elképzelni, mit fogok hét napig csinálni bezárva egy úrhajóban.

Felkeltem, kimentem és szétnéztem a hajnali kertben. Kora tavasz lévén elég hideg volt, de a nézelődés közben rájöttem, milyen gyönyörű a természet, és mennyire alapvetőnek veszi az ember, amíg minden nap látja és hallja. Nagyon fog hiányozni mindez. Még egyszer felmértem a kertemet, és azon gondolkoztam, miket ültethetnék, ha itthon maradhatnék.

Gondolataimból egy mátyásmadár zökkentett ki, aki érdes hangon vijjogva repült el felettem és leszállt a diófára. Szinte mintha azért jött volna, hogy ő is ékes példaként szolgáljon a természet sokszínűségére. Hiszen ez a madár is világ életében itt élt, mégsem tulajdonítottam neki különösebb figyelmet eddig, pedig kifejezetten szép volt.

Mikor kiléptem a kertből és bezártam a kaput, Bob nyuszi ugrándozott hozzám a még mindig meglehetősen nagy hóban. A rájuk jellemző pózt vette fel, két lábra állt és édes kis orrát mozgatva almát követelt. Beszaladtam a házba egy almaszeletért és utoljára megettettem az édes, hatalmas szőrmókot.

Bent sorra végigsimogattam mind a négy cicát és Marge kutyát, majd elkezdtem kicipelni a csomagokat az autóhoz, mivel egyszerűen úgy éreztem, képtelen lennék tétlenül ücsörögni. Közben Chris is felébredt, és segített nekem. Irigyeltem a nyugalomáért, mivel ő természetesen végigaludta az éjszakát és teljesen kipihent volt, ráadásul most sem láttam rajta, hogy egy kicsit is ideges lenne. Mikor végeztünk, bekopogtam édesapám szobájába.

- Apa, ha felkeltek a gyerekek, elkészülünk és indulunk.

- Rendben - ennyit felelt, és hallani lehetett a hangján, hogy nagyon szomorú. Kék szeme is ezt tükrözte, amikor találkozott a pillantásunk.

- Annyira bízom benne, mire visszatérünk az ellenszerrel, még itt fogsz várni minket! Nagyon szeretlek, apa! - Odamentem hozzá, és megöleltem.

- Jól van, jól van, menjetek csak, majd meglátjuk, mi lesz velem.

- Rengeteg tartós élelmiszert gyűjtöttem össze neked a pincében, hogy ne kelljen nagyon kimozdulnod, és boltba se menned egy darabig. Valamivel több, mint fél év múlva, október körül fog ideérni a levegőben terjedő anyag, akkor majd próbálj meg minél kevesebb időt kint tölteni a szabadban - kötöttem a lelkére. - Addig meg szépen gyűjtögesd a kertben termett zöldségeket és gyümölcsöket, már ha egyáltalán lesz kedved ültetni.

- Ne aggódj miattam, én a jég hátán is megélek. Remélem, találkozunk még!

- Jaj, apa, én is nagyon remélem! Szeretlek! - öleltem meg még egyszer édesapámat, aztán kimentem a szobából és bezártam az ajtót.

Közben felébredtek a lányok is, és követelték a reggelit. A finom vajvas pirítós után felöltöztek jó meleg ruhába, és még kimentek egy kicsit játszani a kertbe Bob nyuszival.

Villámgyorsan elszaladt a nap hátralevő része, majd délután útnak is indultunk Fordale Citybe ahová több mint két óra volt az út.

A legtöbben este hét órakor már az úrhajónál gyülekeztek. Peabody emberei folyamatosan hordták fel rá a csomagokat.

Mikor megérkeztünk, Gerald már ott volt a bátyjával. Bármennyire is próbáltam elnyomni magamban az érzéseimet, a

férfi láttán előtörtek a régen elfeledett emlékek. Sosem volt közöttünk komolyabb kapcsolat, igazából még egy csók sem, de az tény, hogy rettentően vonzódtunk egymáshoz, mikor még a Sky-Lagfit nevű zenekar javában koncertezett, én pedig a legtöbb bulira elmentem a barátnőimmal. Végül legyőztem a szorongásomat, odaszaladtam hozzá és megöleltem.

- Szia, Gerald! Úgy örülök, hogy látlak! - kibontakoztam az ölelésből, hogy mélyen belenézhessek csodálatos zöld szemébe.

- Hali! Látom, már jól megnőttek a lányaid.

A férjeddal pedig még nem is találkoztam - nyújtotta kezét bemutatkozásra Chrisnek.

Az uram fapofával bemutatkozott, közben azért mégsem sikerült teljesen pókerarc mögé rejtenie féltékenységet.

- Itt a bátyám - mutatta be testvérét is Gerald. Nem volt rossz pasi ő sem, de nem tartottam feleannyira sem vonzónak, mint Geraldot.

Chris mindenképpen meg akarta szakítani a társalgásunkat, ezért elrángatott a Wasowski testvérek mellől azzal az ürüggyel, hogy nem tud tovább egyedül figyelni a lányainkra.

- Nézd már Peabodyt és az embereit! Még nem is láttuk őket együtt. Tisztára olyanok, mint Willy Wonka és az umpalumpák. Vagy mint Gru a minyonjaival - poénkodott a férjem, amikor megláttuk Peabodyt vonulni az úrhajó felé, mögötte tizenegy emberével, valamint fiatal helyettesével, Michael Biggel.

- Basszus, tényleg! - tört ki belőlem is a nevetés.

- De még a magasságuk is hasonló... mindegyik olyan alacsony - folytatta Chris. Nem bírtuk abbahagyni a kacagást, csupán akkor, amikor Peabody odaért hozzánk.

- Nos, emberek, mindenki itt van? - izgatottan tekingetett körbe, mintha félne, hogy olyanok is jelen vannak esetleg, akik nem

szerepelnek az utazási listán. Tudtam nagyon jól, hogy a Kormány lázadozó emberei és a NASA sem fogja tétlenül nézni az indulásunkat, de csodával határos módon tényleg senki nem állt az utunkba. Majd, amikor az összes arcot ismerősnek vélte, folytatta. - Ebben a pillanatban olvastam a legfrissebb számokat, már több mint 145 millió a halott.

Gyorsan összeszámoltam a jelenlévőket.

- Igen, mindenki itt van.

- Rendben, akkor vonuljunk fel a fedélzetre és helyezkedjünk el kényelmesen.

Mindenki szépen sorban felsétált az űrhajóra. Aki kiskorúval érkezett, előbb elhelyezte gyermekét egy-egy ülésben, majd ők is helyet foglaltak.

Volodimirovics a hangosbeszélőn folyamatosan tájékoztatott minket, mikor milyen művelet történik, a másik négy asztronauta pedig felváltva, profi módon hajtotta végre a kilövés utáni felszállást, majd pályára állást. Leírhatatlan élmény volt ez számomra, mert igazából sosem gondoltam volna, hogy én valaha is kipróbálhatom, milyen űrhajóval utazni. A többi jelenlévő arcán is felfedeztem a döbbenettel társult ámulatot, persze csak azokét, akikre ráláttam az ülésemből.

- Most van időnk mindent kibeszélni, ha már egy hétig csak utazunk - nevetett Brigitte, aki teljesen felszabadult volt.

Ő tipikusan olyan személy, aki mindig meglátta a dolgok jó oldalát, irigyeltem is érte sok-sok alkalommal.

Teltek a napok, voltak sokan, akik a fáradtság ellenére sem tudtak elaludni, jómagam is közéjük tartoztam. Peabody végül adott egy altatót.

Végre elbódultam és hamar el is nyomott az álom, természetesen édesapát láttam, és azt, hogy éhínség tombolt a Földön, bandák fosztogattak, és hozzá is betörtek. Megverték, elvették minden élelmét. Itt, ennél a résznél szerencsére felriadtam, igaz, a fejem majd szétrobbant, de örültem, hogy végeszakadt a rémálomnak. Rettentően nyomasztott, hogy otthon kellett hagynom.

Ellie már a felszállás után nem sokkal kapott egy kisebb pánikrohamot, ami nem is csoda, hiszen férjével sokkal kevesebb felkészítő órán vettek részt. A jelenlévő orvosoknak és ápolóknak köszönhetően sikerült lenyugtatni, és az út további részében kis dózisu nyugtatót kapott.

Az utazás ideje alatt sokat beszélgettünk, mindenki ismerkedett mindenkivel. Peabody megállapította, hogy szuper csapat gyűlt össze, és minden bizonnyal jól fognak együtt dolgozni.

A gyerekek nehezebben viselték a bezártságot, de Aurora végtelen türelemmel mesélt nekik szebbnél szebb történeteket. Persze volt egy-kettő, akiken ez sem segített, őket az orvosoknak el kellett hódítaniuk annak érdekében, hogy ne készüljön ki teljesen a szervezetük az alváshiánytól.

Brigitte volt az, aki a legjobban le tudta foglalni a társaságot, mesélt mindenféle sztorit, egyik viccesebb volt, mint a másik. Mellette nem lehetett panaszkodni, hogy lassan telik az idő.

Peabody ideje nagy részében elzárkózott egy kis magánfülkébe, és szokásához híven tudományos cikkeket olvasott. Én irigyeltem azért, hogy ennyire képes kizárni a külvilágot.

Mikor végre megérkeztünk, már mindenki tükön ülve várta, mi is fogad minket a bolygón.

Leszállt az űrhajó, utána pár órát még vártunk a biztonság kedvéért, hogy mindenki akklimatizálódjon. Majd kinyílt az ajtó, és Peabody után mindenki sorban lassan lement a fedélzetről.

A mesterségesen kialakított gravitációnak köszönhetően rajtam kívül nem lett rosszul senki. Az űrhajót elhagyva leírhatatlan mértékű szédülést éreztem. Ilyet még soha, egy átmulatott éjszaka után, másnaposán sem tapasztaltam. Láttam, hogy mindenki boldogan sétálgat, felfedezi a terepet, én pedig a szédüléssel küzdve ültem az űrhajó lábánál és egyedül Gerald tekintgetett rám aggódva. Oda is szaladt hozzám, de mondtam neki, hogy ne törődjön velem, elboldogulok magamban, és bármennyire jó gyógyír lenne ő és a jelenléte minden bajomra, sajnós a szédülésem nem fog hamarabb elmúlni attól, ha ott van mellettem.

Peabody már előre elkészített egy tervet, hogy a négyszemélyes házakban ki kivel lakik majd. Mindenki meg volt elégedve a döntéssel.

Mikor már picit jobban éreztem magam, a többiek után botorkáltam.

- Minden háztartásnak adok egy-egy saját fejlesztésű digitális időmérőt, ami nem huszonnégy órát mutat, hanem csak húszat, mivel itt ugye ennyi órából áll egy nap. Így egységesen tudjuk majd, mennyi az idő, mikor kell munkába menni. Ma mindenki pihenje ki magát, először is ez a legfontosabb feladat, holnap pedig el is kezddhetjük a teendőket! Aki szeretne, nézzen nyugodtan körbe, csak ne menjen nagyon messze, hogy biztosan visszataláljon. Legjobb lenne, ha inkább csak a beépített területen mozognátok - mondta Peabody, miközben kiosztotta a kronométereiket.

- Én olyan fáradt vagyok... Alig várom, hogy vízszintes helyzetben aludjunk végre. - Chris semmi együttérzést nem tanúsított

irányomba, ismételten csakis önmagával volt elfoglalva. Szó szerint fájt, hogy meg sem kérdezi, hogy érzem magam.

Be is mentünk a házunkba. Mivel már jobban voltam, elkezdtem kipakolni a holminkat. A gyerekek is segítettek, főleg a saját játékaikat csomagolták ki, ráadásul Charlotte néhány ruha elrakásában is segédkezett.

Chris lezuhanyozott és ágyba bújt. A gyerekeket szintén hamar elnyomta az álom. Én viszont megint nem tudtam elaludni, akárhogy is próbálkoztam, ezért kimentem egy kicsit szétrézni, hiszen az érkezéskor nálam kimaradt az új bolygó felfedezése. Kint, a házak előtt Geraldba botlottam, alacsony, zömök testét rögtön felismertem már a sziluettjéről is.

- Te sem tudsz aludni? - kérdeztem tőle és próbáltam felvenni vele a szemkontaktust. Nem tagadom, egyszerűen imádtam elveszni a tekintetében.

- Á, nem... otthon is mindig ez volt, hiszen mi, pékek sokszor ilyenkor dolgozunk a legtöbbet.

- Tényleg, ebbe bele sem gondoltam eddig. Sajnálom, hogy nem tartott veled a barátnőd.

- Nem volt felhőtlen a viszonyunk már évek óta, elég gyakran veszekedtünk. Ő szeretett volna továbblépni a kapcsolatunkban, szeretett volna eljegyzést, házasságot, gyerekeket. Nekem viszont a rengeteg munka mellett ott volt a zenélés, ami minden szabadidőmet elvette. Vagyis ez rossz kifejezés rá, hiszen én mindig is azt mondtam, hogy a zenének élek, nekem gyerekkoromtól kezdve ez volt a lehető legjobb elfoglaltság.

- Mi lesz most a banda többi tagjával?

- Reménykedem, hogy mire hazaérünk, élni fognak. Nagyon szerettem velük együtt játszani.

- Bízom benne én is, hogy túlélük! Mindannyian nagyon tehetségesek vagytok. Mindaz az élmény, amit a koncertjeiteken éltem át, egyszerűen leírhatatlanul jó érzéssel tölt el. Az összes emlék mind a mai napig. Most viszont megyek, mert nemsokára ébresztő, és kezdjük a munkát a laboratóriumban - indultam volna vissza a házukba, de Gerald óvatosan, szinte érzékenyen megfogta a karomat.

- Elhoztam az egyik akusztikus gitáromat, nincs kedved eljönni a közösségi házba? Zenélnék neked egy kicsit, olyan jó lenne nosztalgiázni!

A zenélés és a nosztalgiázás szavak hallatán kellemes bizsergés futotta át a testemet. Egy ilyen lehetőségre sosem mondtam volna nemet. Elsétáltunk a nagy épülethez, Gerald gyorsan beszaladt a lakásukba a gitárért, nagyon halkán, hogy fel ne ébressze a testvérét.

Beültünk egy-egy kényelmes fotelba és néhány másodpercig csak néztünk egymásra.

- Mondj egy dalcímet, amit szívesen meghallgatnál - törte meg a csendet Gerald, és elkezdte behangolni a gitárját.

Rögtön rávágta a kedvenc dalom címét, és Gerald el is kezdte játszani. Nem énekelt, mert a hangja nem volt annyira jó, bár ezt teljes mértékben ellensúlyozta azzal, hogy profi módon játszott a legtöbb hangszeren. Vele ellentétben engem nem érdekelt, hogy nincs kellemes énekhangom, elkapott a hév és koncertézés, így elkezdtem dúdolni és énekelni. Gerald annyira belejött, hogy szünet nélkül játszotta a következő dalt, és meg sem állt hétig. Vállig erő, keseszínű haja kíváncsán mozgott a zene ütemére, én pedig legszívesebben beletúrtam volna. Legbelül bűnös tevékenységnek éreztem ezt, de mint tiltott gyümölcs, ezt éreztem volna a lehető legédesebbnek most.

- Ez egyszerűen fantasztikus volt! - ennyit bírtam kinyögni, mert még mindig a hatása alatt voltam az átélt élménynek.

- Örülök, hogy tetszett. A barátnőm sosem díjazta, ha csak úgy zenélgettem neki este, sőt, talán még idegesítette is.

- Én fiatalon mindig arról álmodtam, hogy egyszer olyan pasim lesz, aki minden este gitározik nekem - sütöttem le a szemem, mert ez talán több információ volt, mint amit meg kellett volna osztanom. Nem akartam, hogy azt higgye, epekedem utána.

- Hú, basszus, jól eltelt az idő. Hamarosan izzítanunk kell a kemencét - pattant fel a fotelból, amint ránézett az órájára, megtörve ezzel a nem mindennapi hangulatot. - Remélem, most már, hogy ilyen közel vagyunk egymáshoz, gyakrabban összefutunk.

- Ebben biztos lehetsz - mosolyogtam rá, és szinte biztos voltam benne, ha nem lenne férjem, akkor csókkal ért volna véget ez a csodálatos éjszaka, illetve hajnal. Kíváncsán vékony, de annál szélesebb szájával sármosan visszavigyorgott rám.

Kisértáltunk a közösségi házból, megöleltük egymást, és ki-ki ment a saját birodalmába.

Végül sikerült elaludnom. Reggel nagyon fáradtan ébredtem, hiszen alig pihentem néhány órát, de siettem elkészülni a reggeli teendőikkel, és időben elindulni, mert ma délelőtt mutatta be Tatjánának, Brigitte-nek és nekem a laboratóriumot Peabody.

A házunk előtt találkoztam Brigitte-tel, innen együtt mentünk tovább. Legszívesebben elmeséltem volna neki, mi történt éjszaka Geraldal, mert ő mindig is azon imádkozott, hogy több legyen köztem és a férfi között, mint barátság, de aztán végül mégsem

beszéltem neki erről. Édes, izgalmas titok volt ez, ami már ébredés óta többször is beszökött a gondolataimba. Tatjana és Peabody korán felkelhettek, mert már ott voltak.

- Gyertek, gyertek! - kiáltott oda nekünk Peabody. - Kezdjük is el az ismerkedést a laborral.

Az öltözőben felvettük a fehér köpenyt, és vártuk az útmutatásait.

- Kezdjük a tároló helyiséggel. Itt megtaláltok minden eszközt és reagens anyagot. Az inkubátorban rengeteg élősejtes szövetmintát és sejtvonalat találtok, ezek gondozása lesz közületek valakinek a feladata. Azt sem bánom, ha felváltva csináljátok majd. Három-négynaponta érdemes rajtuk tápanyagoldatot cserélni, hogy a sejtek minél tovább tudjanak élni a friss, tápanyagokban gazdag környezetben. A polcon látjátok az üvegekben a beszerzett levegő mintákat, majd ezekből én fogom izolálni az ismeretlen anyagot, ez lesz az én elsődleges feladatom. Aztán a kinyert részecskékkel fogjuk kezelni a sejteket, szöveteket. Ha ez megvan, megnézzük, hogy pontosan mivel lép reakcióba a sejtekben, és ha már erre is rájöttünk, akkor keressük az ellenszert. A folyosón jobbra lévő legnagyobb helyiségben van maga a laboratórium. Itt találhatóak a mikroszkópok, steril fülkék, itt fogunk a legtöbbet dolgozni. Nézzetek nyugodtan körbe.

Rengeteg mindennel volt felszerelve a labor, és nagyon szépen berendezte Peabody. Ilyen modern kísérleti állomást még sosem láttunk.

- A tárolótól jobbra lévő helyiség pedig a hűtőkamra. Ott vannak az inaktív szövetminták és sejtvonalak, ugyanis, ha az inkubátorban lévő élők megöregszenek és elpusztulnak, ezeket fogjuk a tápanyagoldattal életre kelteni. Valamint vannak itt is reagensek, melyek hűtést igényelnek.

- Abban a helyiségben mi van? - mutatott Brigitte a folyosón leghátul lévő, negyedik ajtóra.

- Arról majd inkább később beszélünk. - Peabody nem volt felkészülve a magyarázatra, és én valamilyen belső késztetéstől vezérelve azonnal odaszaladtam és benyitottam.

- Mi a...? - fakadtam ki, amint megláttam, mit rejt az ajtó. - Peabody! A lelkedre kötöttem, hogy nem fogunk állatkísérleteket végezni, és te a szavadat adtad erre!

Ugyanis ebben a szobában rengeteg fehér egér, patkány, és még egy rézuszmajom is volt.

- Ez már több a soknál! Nehogy azt hidd, hogy bármelyikünk is hozzájuk fog nyúlni! Ha még csak a szöveteik lennének, örömmel kísérleteznék rajtuk, de így... - húzta fintorra a száját Brigitte.

- Nem is kell foglalkoznotok velük. Az embereim majd ellátják őket, és ha esetleg valami vizsgálathoz kellenek, akkor úgyis én fogom beadni nekik a szert.

- Ráadásul a rézuszmajmon való kísérletezés évek óta tiltott. Hogy tudtál egyáltalán hozzájutni?

- Chanel, emlékeztetnélek rá, hogy nem a Földön vagyunk, itt más szabályok uralkodnak. Vagyis inkább azt mondanám, hogy itt a kutatás szempontjából nincsenek előírások.

- Csalódtam most benned... - Nagyon dühös voltam rá, hogy tiltott eszközökhöz is képes nyúlni.

- Na, akkor kezdjétek is el a munkát, ellenőrizzétek a sejteket, szöveteket, hogy jó állapotban vannak-e az inkubátorban, nem kell-e rajtuk oldatot cserélni. Én pedig előveszem a levegőmintákat, és elkezdek minél több anyagrészecskét kinyerni belőlük. Azonban előtte bekapok egy kakaós csigát - sietett az öltözőbe Peabody, ahol a táskájából rögtön elő is került egy ízletes, friss, ropogós péksütemény. - A helyettesem, Michael pedig mindig az én

nyomomban lesz, az én feladataimban fog segédkezni, és mellette rengeteg időt fog majd a könyvtárban tölteni, hogy bővítse a tudását.

Égész nap munkálkodtunk a laborban, közben a többiek is dolgoztak, akinek épp akadt valami munkája.

Gerald és a bátyja hajnalban nekiláttak kipróbálni a kemencét, bár élelmiszer még akadt bőven abból, amit magunkkal hoztunk, de úgy gondolták, jól fog esni mindenkinek a friss péksütemény és kenyér.

Chrisnek, Bilinek, Edwardnak, Thomasnak és Nicknek nem akadt dolga, mivel a napelemek és a vízvezeték rendszer is tökéletesen működött, és orvosi segítségre sem szorult senki, ezért ők összeültek egy-egy doboz Silver Brock mellett beszélgetni. Szigorúan csak egy dobozt engedhettek meg maguknak fejenként, hiszen csak pár rekesszel tudtak hozni és félő volt, hogy idő előtt kifogynak belőle.

Aurora és Ellie foglalkozásokat tartottak a gyerekeknek a közösségi házban. Ilyen kevés létszámú gyereksereggel jól elboldogultak, ráadásul eléggé szófogadóak is voltak.

Élet az új bolygón

Teltek a napok, mindenki kezdte felvenni az új napi ritmust, és hamar megszoktuk, hogy itt csupán húsz órából áll egy nap.

Peabody szinte éjjel-nappal a laboratóriumban dolgozott, és néhány napon belül sikerült elég sok részecskét izolálnia a levegőmintákból.

Végigvittük az összes létező, rendelkezésre álló szervetlen anyaggal a kísérletet, de egyikkel sem lépett reakcióba. Néhány szerves anyag is volt a laborban, de azokkal sem történt változás.

Peabody végül elővett egy élő tüdőszövet mintát, és egyetlen szem részecskét hozzáfecskendezett. A mikroszkóp alatt látta, hogy szinte percekben belül elkezdett kocsonyásodni az anyag a léghólyagocskáiban. Elővett még egy szövetmintát, újra elvégezte a kísérletet. Ismét megtörtént a zselésedés.

Megvitatta a jelenséget Michaellel, majd összehívta a segédeit, Brigitte-t, Tatjánát és engem.

- Nézzétek meg, mit csinál ez az ismeretlen anyag! Mindenki vegyen ki magának egy-egy szövetmintát az inkubátorból, és fecskendezzék hozzá, hogy lássátok, hogyan viselkedik.

Mindannyian engedelmeskedtünk, és végigcsináltuk a kísérletet. Ámulva néztük ezt a meghökkentő eredményt.

- Ha ez az élő emberekben is ilyen gyorsan zajlik, akkor a légző felület rohamosan csökken. Ráadásul, ha minél több anyagrészecske jut be, akkor napokon, maximum heteken belül bekövetkezik a halál - állapította meg Tatjana elborzadva.

- Bizony, ráadásul eléggé tömények a levegőminták, szóval, ha ezt valaki csak egyszer is belélegzi, az rövid időn belül készítheti magának a koporsót. - Peabody szenvtelen hangon közölte a tényeket, amiket már mi is sejtettünk, látva a reakciót.

- Nagyon agresszív ez a cucc! - Brigitte éppen csak felkukkantott a mikroszkópból. - Adjunk már neki valami jó nevet.

- Tényleg, mi legyen a neve? - kérdeztem én is Peabodyhoz fordulva.

- Hmm... - gondolkodott - legyen, mondjuk GELANIMACO?

- Jó. Mostantól akkor hívjuk így - helyeselt Brigitte, mert tetszett neki a név.

- Holnap nekiülök, és a legnagyobb felbontású mikroszkóp alatt vizsgálva megpróbálom rájönni, mivel is lép pontosan reakcióba. Meg mellette próbálom még több részecskét kinyerni a levegőmintákból Michael segítségével. Menjetek haza nyugodtan és pihenjete - küldött el minket. - Ja, és Chanel! Ha találkozol a pékgyerekkel, mondd meg neki, hogy ha lehet, tegyen még több kakaót a csigába!

- Oké, megmondom neki mindenképpen - mosolyogtam sejtelmesen, hiszen titkon örültem, hogy ez egy újabb indok, amiért találkozhatnak kedvenc zenészemmel.

Még társalogtunk Brigitte-tel egy darabig a labor előtt, majd megbeszéltük, hogy elugrunk a pékségbe. Arra gondoltam, viszek haza a gyerekeknek valami finomat, meg Brigitte is hoz magának otthonra kenyeret. Beléptem a helyiségbe barátnőmmel a nyomomban.

- Sziasztok! - köszönt ránk jókedvűen Gerald.

- Tudsz nekem adni valami finomságot, amit vihetnék a lányoknak?

- Persze! Egy ízletes vajas croissant jó lesz?

- Az Charlotte-nak tökéletes lesz. Christine-nek van valami édes esetleg?

- Akad még itt pár lekváros bukta, ha az megfelel.

- Meg persze. Köszönöm szépen! Ne haragudj, elég gáz, hogy ilyeneket kell mondanom - sütöttem le a szemem, - de Peabody a lelkemre kötötte, hogy beszéljek veled, hogy ha tudsz, akkor tegyél még több kakaót a kakaós csigába.

- Én ezt a péksüteményt a több mint ötven éves családi recept alapján készítem. Nem gondolnám, hogy változtatni kellene rajta. - Láttam Geraldon, hogy teljesen a szívére veszi ezt és nem esett jól neki.

- Nem tudod még, hogy kivel állsz szemben - kacagtam, mert már tényleg vicces volt a szituáció, mintsem komoly.

- Jól van, akkor megteszem, ami tőlem telik - adta be a derekát. - Neked mit adhatok? - fordult Brigitte-hez.

- Én csak egy kisebb cipót szeretnék.

Gerald oda is adta neki, amit kért, de közben végig velem próbált meg szemkontaktust létesíteni.

- Akkor mi megyünk is... - köszöntem el, mert nem jutott eszembe semmi, mit is mondhatnék még, emellett már kezdett kínossá válni a csönd, így léptem is ki a pékségből, amilyen gyorsan csak tudtam.

Gerald csak bámult utánunk. Mikor kiértünk, Brigitte szokásához híven nem bírta tartani a száját, és bele is csapott a dolgok közepébe.

- Ez a pasi még mindig odáig van érted.

- Jaj, menj már! - vágtam rá rögtön, de azért bevillant a gitározós éjszaka.

- Nem láttad, hogy nézett rád?

- Megmondom őszintén, nem figyeltem.

- Majd kiesett a szemén! Hidd el, szerintem ezerszer megbánta már, hogy akkor régen nem volt rámenősebb, és nem hívott el randizni. Aztán ti eljegyeztétek egymást Chrisszel, és biztos azt érezte, hogy ő már labdába sem rúghat, és nem erőltette a témát. De én mindig mindent megmondtam előre, és sosem hallgattál rám.

- Jól van Brigitte, ez mind szép és jó, de nekem már családom van, és nem tudok vele foglalkozni. Már ha egyáltalán az lenne a valóság, ahogy te elképzeled, amit én viszont kötve hiszek. - Ezt mondtam ugyan, de belül éreztem, hogy nekem sem közömbös Gerald még ennyi idő után sem, és gyanítottam, hogy a férfi is hasonlóan érez.

Mindig felugrottak a szebbnél szebb emlékek, például amikor az első sorban álltam a koncerten, és annyira tartottuk a szemkontaktust, hogy Gerald elfelejtette elkezdni a soron következő számot, és a frontember, Gilderoy jól leteremtette ott helyben a színpadon. Akaratlanul is elmosolyodtam az emlék miatt.

- Hát te tudod... - Brigitte lemondóan legyintett, és elindult hazafelé.

Otthon a lányok nagyon boldogok lettek a péksütemények láttán. Minden nap alig várták, hogy hazaérjek hozzájuk, amit nem is csodáltam, mivel ők is nagyon hiányoztak nekem.

Chris általában egész nap otthon volt, nem sok dolga akadt, még minden szuperül működött, semmit sem kellett megjavítani.

A gyerekek viszont minden délelőttöt és sokszor a délután első felét is a közösségi házban töltötték, ahol Aurora óvó néni nevelte, taníttatta őket. Charlotte már kívülről tudott egy hat soros versikét, és egész álló nap azt mondogatta.

- Chanel, én már halálra unom itt magam. Be fogok kattanni - kezdte Chris a prédikációt. - Ez nem nekem való, én dolgozni akarok, szerelni, javítani, vagy bármi más elfoglaltságot találni.

- Pedig még csak kicsivel több, mint két hete vagyunk itt. Nekem meg annyi a dolgom, hogy azt sem tudom, mihez fogjak - fakadtam ki, mert nagyon irigyeltem azért, hogy egész nap otthon lógathatta a lábát.

- De legalább csinálsz valamit, és nem a négy falat bámulod egész nap. Itt se tévé, se rádió, se laptop...

- Jó, ebbe most ne menjünk bele, mert még a veszekedéshez is fáradt vagyok. Ha meg annyira unatkozol, akkor régen megfürdethetted volna a gyerekeket - vágtam vissza, és mérgemben lecsaptam az asztalra a kezemben tartott, vízzel teli poharat.

Persze Chris meg sem mozdult, hogy bármit is tegyen az ügy érdekében, ezért nekem kellett megfürdetnem a gyerekeket szokás szerint, és én is altattam el őket.

Mivel nagyon dühös voltam, és az álom is kiment a szememből, elmentem a közösségi házba, kerestem egy izgalmasnak tűnő regényt, és belemerültem az olvasásba. Addig olvastam, mígnem elaludtam a fotelban. Olyan fáradt voltam, hogy arra sem ébredtem fel, mikor egy idő után a kezem elengedte a könyvet, és az nagyot puffanva landolt a földön.

Hajnalban arra riadtam fel, hogy már kezdett besütni a nap. Azonnal hazaszaladtam, otthon a lehető legyorsabban átöltöztem, és mentem is a laboratóriumba folytatni a munkát.

Peabody már ott volt, sőt, szerintem nagy valószínűséggel haza sem ment. Nem sokkal később befutott Tatjana és Brigitte is.

- Peabody, az állatokkal mikor akarsz kezdeni valamit? - kérdezte Brigitte, miközben gombolta be magán fehér köpenyét.

- Lassan meg lehet próbálni, hogy belélegeztetjük velük a Gelanimacot.

- Na, ehhez én biztos nem fogok asszisztálni! - jelentettem ki rögtön és szavaimnak nyomatékot adva hátat fordítottam

Peabodynak, úgy öltöztem tovább.

- Brigitte, vállalod a munkát? - fordult a nőhöz. - Nekem most sok másfajta teendőm akad, ezért rád bíznom a feladatot.

- Van más választásom? - felelt a kérdésre kérdéssel, beletörődő arccal.

- Először különíts el egy egeret, és próbáld meg befecskendezni hozzá a levegőbe. Majd végezd el ugyanezt a műveletsort egy patkánnyal is. Természetesen maszkot mindenképpen vegyél fel előtte!

- Rendben! Megyek. - Brigitte begombolta még az utolsó gombot, és indult is abba a helyiségbe, ahol az állatok voltak.

Amíg elvégezte a kísérletet, mi Tatjánával együtt a szöveteket és a sejteket néztük át, és amelyikre szükséges volt, arra tettünk friss, tápanyagdús oldatot. Közben tudtunk beszélgetni és elmesélte, hogy most nagyon jó korszakot élnek meg a kapcsolatukban Edwarddal. Harmóniával, boldogsággal telik minden közös percük. Irigyeltem érte, mert az én kapcsolatomra ez egyáltalán nem volt jellemző. Alapvetően egy pozitív életszemléletű nő vagyok, aki igyekszik másoknak segíteni, és az önzetlenség is jellemző rám, de az utóbbi időben egyre többször kezdtem érezni féltékenységet mások iránt, főképpen azóta, amióta tökéletlennek élem meg a házasságomat.

- Brigitte, mostantól minden nap bevonunk egy egeret és egy patkányt a kísérletbe, és figyeljük, melyiken hány nap alatt történik változás - mondta Peabody, fel sem nézve a mikroszkópból. Nagyon koncentrált arra, amit éppen vizsgált.

Eltelt két hét, minden nap eggyel több eger és patkány kapott a halálos anyagból, de semmi változás nem történt.

Aztán a következő két hétben az újabb kísérleti alanyok már töményebb mennyiségben részesültek a Gelanimacoból.

Mi, a laboratórium lelkes dolgozói csak vártuk, vártuk, hogy mi fog történni, de az egerek és a patkányok továbbra is éltek, virultak, és a megbetegedés semmilyen jelét nem mutatták.

- Nagy valószínűséggel állatokra nem hat ez a szer - állapította meg Peabody az egy hónapig tartó kísérletsorozat után.

- Ez csodálatos hír lenne számomra - csillant fel rögtön a szemem, és a lelkem mélyén nagyon bíztam benne, hogy mire hazaérünk, még élni fognak házi kedvenceim, és az összes többi állat is a Földön.

- Még azért ne örülj ennyire. Fel fogok boncolni egy egeret és egy patkányt, hogy a kipreparált tudószövetükhöz adva is megvizsgáljam, tényleg nem történik-e semmi reakció.

Ennek a hírnek már korántsem örültem annyira, de nem tudtam mit tenni, elfogadtam a helyzetet.

Másnap egy megmagyarázhatatlan, nyomasztó érzés telepedett a lelkemre, ezért be sem mentem dolgozni. Helyette otthon maradtam a lányokkal, és egész nap játszottunk. Régen volt már ilyen jó sok, közösen eltöltött időnk és nagyon hiányzott ez nekem. Kicsit büntudatom volt, hogy ma nem segíték a társaimnak, de egyszerűen nem vitt rá a lélek, túlhajsolt voltam és kezdtem keményen kimerülni.

Délután kopogtak az ajtón. Brigitte volt az.

- Ugye nincs baj? - kérdezte rögtön, és meg sem várta, hogy beinvitáljam, máris belépett az előszobába.

- Nem, nincs semmi... csak néha már az agyamra megy Peabody, nehezen tudom őt hosszú távon elviselni így, hogy minden egyes

nap találkozom vele. Tudod, nagyon lelkiismeret-furdalásom van, hogy ma kihagytam a munkát, de képtelen lettem volna dolgozni és csak hátráltattalak volna benneteket - fakadtam ki, ugyanis már nem bírtam magamban tartani ezt, és közben siettem Brigitte után, mert ment és leült a konyhában egy székre.

- Ő ilyen, ilyennek kell elfogadni. Ezért ennyire sikeres a kutatómunkában, mert az ő lelkét nem hatja meg semmi. De neked nem kéne lazán venni ezeket a dolgokat, mert minél többször nem jössz be dolgozni, annál később jutunk előbbre - nézett a szemembe, és közben kivett a táskájából egy croissant, amit el is kezdett falatozni.

- Legalább volt értelme annak, hogy felboncolta az állatokat? - ez a kérdés foglalkoztatott most a leginkább.

- Igen. Ugyanúgy elvégezte a kísérletet a kinyert szövetmintájukon, és semmi... Semmi reakció nem történt. Az állatok, legalábbis a rágcsálók immunisak a Gelanimacora.

- Ez szuper. De ezt láttuk anélkül is, hogy feltrancsírozta volna őket. - Jeleztem, hogy engem igenis felkavar a felesleges öldöklés.

- Igen, de biztosra akart menni. Szóval mire megyünk haza, egerek és patkányok biztosan dögivel lesznek a Földön - próbált viccelni tele szájjal.

- Ugye a majmon nem akarja elvégezni a kísérletet?

- Hát... mondott valamit, hogy hozzá is be kéne juttatni az anyagot.

- Én ezt a nyomást, úgy érzem, nem tudom tovább elviselni. - A sírást azzal próbáltam meg elnyomni magamban, hogy inkább ökölrel az asztalra csaptam, mert azt hittem, a fizikai fájdalmat még jobban el tudom viselni, mint a lelkit.

- Nyugalom, Chanel. Utoljára mondom, kapd össze magad!

- Jól van, rendben. - Ültem le én is egy másik székre, és próbáltam összeszedni magam.

- Jut eszembe, Gerald üdvözl, és eredményes munkát kíván. Hiányolt, azt mondta, régen jártál nála.

- Köszí - derültem jobb kedvre egy pillanat alatt. - Tényleg régen voltam ott. Chris mindig hoz haza ennivalót, mire én hazaérek. Ő ráér ilyenekre.

- Nézz be azért valamikor Geraldhoz - mosolygott sejtelmesen Brigitte.

Neki első perctől kezdve szimpatikusabb volt Gerald, mint Chris, és ezt mindig is hangoztatta, ha szóba került. Nem arról volt szó, hogy nem kedvelte a férjemet, de mellém valamiért jobban el tudta képzelni Geraldot.

- Jól van. De ahhoz erőt kell gyűjtenem. - Kacsintottam, hogy értse, vettem a célzását.

- Holnap pedig már gyere be dolgozni. - Felállt az asztaltól, és elindult a kijárat felé.

- Megyek mindenképpen. Már erős leszek, megígérem. Pihenj, amennyit tudsz, látszik rajtad, hogy kevés időd jut rá! - köszöntem el, mert valóban nagyon kiütközött arcán a fáradtság.

Másnap Peabody kiadta az utasítást, hogy Brigitte végezze el a kísérletet a majmon is. Buzgó barátnőm be is fecskendezte az állat orrához az anyagot.

- Ha két hét múlva sem romlana az állapota, akkor két hét múlva emelt dózist adj neki!

- Rendben főnök, úgy lesz! - válaszolt katonásan. Tudtam, hogy Peabody őt tekinti a legjobb munkaerőnek, mert mindent szó nélkül megcsinált.

Az állatkísérletek ideje alatt Tatjana és én Peabodynak, valamint Michaelnek segédkeztünk, a Gelanimacot izoláltuk nagy precizitással a levegőmintákból, valamint Brigitte-tel felváltva az élő sejtvonalakat és szövetmintákat ellenőriztük folyamatosan és cseréltük rajtuk a tápanyagdús oldatot.

Természetesen két hét múlva a majom ugyanúgy élt és virult, mint eddig, az én legnagyobb örömömre.

Brigitte az utasításnak megfelelően az emelt adagot is belélegeztette vele.

Újabb két hét eltelt, de szerencsére semmi állapotbeli romlás nem következett be nála.

- Most már szinte biztos, hogy állatokra veszélytelen a Gelanimaco - jelentette ki Peabody, miközben körbejárta az emberszabású ketrecét és alaposan megszemlélte minden oldalról az állatot.

- Ugye nem akarod őt is felboncolni, mint azokat a szerencsétlen rágcsálókat, hogy biztosra menj? - ugrottam neki rögtön.

- Nem, nyugi. Ő még kellene fog az ellenszer tesztelésénél.

- Fantasztikus... - beletörődőn csak ennyi reakcióra futotta tőlem, mert Brigitte olyan csúnyán nézett rám, hogy inkább visszafogtam magam.

- Szóval most már arra kell rájönnünk, mi az, ami miatt a mi tudónk ilyen módon reagál erre az anyagra.

- Van valami tipped? - kérdezte Brigitte.

- Oh, persze, rengeteg... mindet végig fogom vizsgálni a sejtvonalakon és szövetmintákon. Bármelyik olyan sejtalkotó lehet, ami az állatokban nincs meg.

- Akkor csak most kezdődik a java, igaz?

- Igen. Holnapra kitalálom, pontosan ki mit csináljon, és felosztjuk a feladatokat. Mára kidolgoztatok magatokat, menjetek haza, pihenjete - adta ki az utasítást.

- Te haza szoktál egyáltalán menni? Vagy esetleg pihenni? - Brigitte barátnőmet nagyon érdekelte a válasz, mert akármennyire korán ment be a laborba, Peabodyt már mindig ott találta.

- Nekem elég pár óra alvás. Annyira haza szoktam menni, nyugi.

- Jól van akkor, nem vagy robot, pedig néha már azt hiszem - mosolyodott el, majd távoztunk, Tatjánával a nyomunkban.

Eközben a Földön...

Volodimirovics az adó-vevő készülék segítségével kapcsolatot létesített a Földdel, és a következő információkat hallotta: a halottak száma már meghaladta a 209 milliót, és a betegség egyre csak közeledett nyugati irányba, Cindewalle Village-től körülbelül 1800 kilométerre tartott, ráadásul még mindig nem tudtak semmi konkrétumot a gyilkos anyagról, mivel aki vizsgálni kezdte, még azelőtt baleset érte, hogy bármi érdemlegeset megtudhatott volna róla.

Másnap reggel mindenki korábban ment dolgozni, mint szokott, mert nagyon izgultunk, milyen feladatot kapunk Peabodytól. Én sem voltam ez alól kivétel. Éjszaka alig aludtam, mert egyre jobban nyomasztott, hogy már rengeteg idő eltelt, és még igazán nagy előrelépés nem történt. Reméltem, hogy most már valami

konkrétabb kísérletsorozatot fogunk elkezdni, ami esetleg felderíti a Gelanimaco molekuláris szerkezetét.

- Nos, felosztottam a munkákat. A léghólyagocskák sejtjeit fogjuk vizsgálni, hogy pontosan melyik részével is lép kapcsolatba a Gelanimaco. Nagy valószínűséggel a sejtfalban lesz egy olyan alkotóelem, amivel reagál, de elemezni fogjuk a sejten belüli organelumokat és a sejtmagot is. Chanel, Michael és én vizsgáljuk majd a sejtfal alkotóit, Brigitte fogja a sejten belüli részeket, Tatjana pedig a sejtmagot.

Senkinek nem volt ellenvetése, ezért el is kezdtük az analíziseket. Nagy felbontású mikroszkóp alatt tanulmányoztuk a sejt részeit, mindegyikhez hozzáfecskendeztük célzottan a Gelanimacot, és kerestük a megoldást.

Ennek fényében teltek az elkövetkező napok, sok-sok sejtecskét felhasználtunk a kutatáshoz, de a keresett alkotóelem még váratott magára. Mivel nagyon sokat kellett erőltetnem a szemem, hogy a lehető legpontosabban megfigyelhessem a sejten belüli esetleges változásokat, ezért hasogatott a fejem estére, és a fájdalomérzet miatt gyakran voltam türelmetlen és feszült otthon a családommal. Szégyelltem is magam amiatt, hogy sokszor elszakadt nálam a cérna, de nem tehettem ez ellen semmit.

Egyik reggel, mikor már mindannyian a laboratóriumban tartózkodtunk, éppen, hogy csak felvettük a köpenyünket és bevonultunk a mikroszkópok mellé, Tatjana a hasára szorította a kezét.

- Ne tudjátok meg, milyen rosszul vagyok. Olyan hányingerem van, hogy lehet, hamarabb haza kell majd mennem - panaszkodott sápadt arccal.

- De mi a baj? - kérdeztem rögtön aggódva, és megsimogattam a hátát.

- Nem tudom, mi okozhatja. Bár gyanítom, hogy az egyoldalú táplálkozás. Otthon szinte csak húst ettem hússal. Most meg már érzem magamon, hogy hiányolja a szervezetem. Ráadásul a sok kenyérféle állandóan felpuffaszt. Még szerencse, hogy Aurora hobbjja a kertészkedés, hozott magával mindenféle zöldség magot, már el is ültette, és szépen nőnek. Alig várom, hogy ehessek belőlük, most nagyon kívánom a paradicsomot, a hányingerem ellenére.

- Fogod bírni a munkát? - Peabody türelmetlen volt és látszott rajta, zavarja, hogy kieshet egy ember munkája.

- Szerintem egyelőre igen, de majd szólok, ha mégsem. - Eközben Tatjana már le is ült egy székre. Az egyetem alatt egyetlen alkalommal láttam elájulni, amikor gyomortükrözést néztünk élőben, de nem szerettem volna újra ilyen állapotban látni, ezért fohászkodtam, hogy ne romoljon az állapota.

- Jól van akkor - zárta le a témát Peabody, és összecsapta a tenyerét. - Mindenki folytassa a munkát ott, ahol tegnap abbahagyta!

Dolgoztunk serényen, de délután Tatjana megint rosszul lett.

- Ne haragudjatok, remélem, elérek a mosdóig. - Kétrét görnyedve felpattant és már rohant is.

Nemsokára visszatért, de borzalmasan sápadt volt.

- Tatjana, menj inkább haza és pihenj. Chanel, hazakísérnéd? Mi Brigitte-tel és Michaellel még itt maradunk pár órát - mondta Peabody.

- Rendben, elmegyek vele - válaszoltam, bár jobban örültem volna, hogy ha más kíséri el. Nem azért, mert nem tettem volna meg szívesen, hanem azért, mert ha tényleg elájult volna, akkor nagy valószínűséggel én is elalélok a sokktól.

Hála az égnek, hazaértünk mindenféle komplikáció nélkül, és nyugodt szívvel bíztam Edward gondjaira, hiszen ő mégiscsak orvos, napi szinten találkozik ilyesmivel, száz százalékig meg tudja őrizni a hidegvérét egy ilyen szituációban. Mivel még aránylag korán volt, kigondoltam, hogy ma hamarabb elhozom Aurorától a gyerekeket. Belépve a közösségi házba láttam, hogy milyen jól elvan Aurora és Ellie a lurkókkal.

- Sziasztok - köszöntem bekukucskálva az ajtón.

- Anya, szia! - örült meg nekem Charlotte, amint megpillantott, és Christine-nel kézen fogva odaszaladtak hozzám. Annyira édes látványt nyújtottak!

- Ma hamarabb hazaviszem őket, ha nem gond - bontakoztam ki az ölelésükből, barátnőmhöz fordulva.

- Dehogy. Örülök, hogy itt vagy, úgyis szerettem volna beszélni veled - lépett ki az ajtó elé Aurora, jelezve, hogy kövessem, mert olyat akar mondani, amit jobb, ha nem hall más. - Ez a Gwendolin egy tüneményes kislány. Sok gyerekkel foglalkoztam már, de esküszöm, ilyet még nem láttam. Annyira okos, intelligens, illedelmes öt éves létére, hogy csak ámulok. Szépen olvas és ír, egy csoda. Szóval csak azt akartam mondani, nagyon jól tetted, hogy kiálltál mellette, és kiharcoltad, hogy elhozhassuk, ezzel is esélyt adva neki az életre, és arra, hogy felnőjön. Sokra fogja vinni, ez már most nyilvánvaló.

- Nagyon tündér kislány, az biztos. Ingridet meg rettentően sajnálom, szóval ez volt a legkevesebb, amit mindkettőjük

érdekében megtehettem - mosolyogtam, és most valóban büszkeség töltött el.

- Csak ennyit szerettem volna. Jól vagytok amúgy? - dőlt lazán a ház falának Aurora.

- Mi jól, köszönjük. Chrisnek minden baja van, hogy nincs munkája. Kezd az örületbe kergetni vele. Bezzeg, ha nekem ennyi szabadidőm lenne, biztosan nem unatkoznék.

- Hogy haladtok a kutatással?

- Elég jól. Bár lehetne gyorsabban is. Tatjana ma annyira rosszul volt, hogy haza kellett kísérem. Most ki tudja, meddig esik ki egy egész ember munkája.

- Mi baja? - Együttérzés és aggodalom érződött a hangjából.

- Nem tudjuk. Ma már kétszer hányt, és borzalmasan sápadt. Ő azt mondja, nem bírja a gyomra ezt a meglehetősen egyoldalú táplálkozást.

- Pedig Gerald szívét-lelkét kiteszi, hogy a legjobb kenyeret és a legváltozatosabb péksüteményeket készítse el nekünk - jelentette ki Aurora, aki a réges-régi szép időkben, amikor még együtt jártunk a Sky-Lagfit zenekar koncertjeire, szintén Geraldért volt oda. Aztán Bili belépett az életébe, és minden megváltozott. - A kiskertemben lassan beérnek az első zöldségek, majd adok azokból neki, hogy vitaminokhoz is jusson a szervezete.

- Abban biztos vagyok, hogy Gerald nagyon ügyes. És te is az vagy, hogy kitaláltad ezt a kertet. Tatjana már említette is, hogy szívesen megkóstolná a paradicsomodat - mosolyogtam. - Megyünk is, ma végre tudok a lányokkal kellő mértékben foglalkozni.

Kézen fogtam két kis csibémet, és mint egy gondoskodó tyúkanyó, hazaterelgettem őket, és közben nagyon jól beszélgettünk, otthon pedig kifáradásig játszottunk.

Az első bonyodalmak

A következő napokban Tatjana rettentően rosszul érezte magát, ezért nem tudott bejönni dolgozni. Brigitte-re maradtak azok a vizsgálatok a sejteken, amelyeket Tatjana végzett volna, ezért sajnos elég lassan haladtunk a kutatással, hogy kiesett egy teljes ember munkája.

Az egyik napon a rövid ebédszünetet követően alig merültünk még bele a munkába, amikor egy nő, akit csak látásból ismertünk, bekopogott.

- A férjem az egyik kőműves, tegnap délután azt mondta, elmegy egy kicsit sétálni a még fel nem derített területre, de nem ért haza egész éjszaka, és még most délelőtt sem. - Tördelte a kezét és látszott a tekintetében az aggodalom és az idegesség elegye. - Nagyon szeretem őt, most ünnepelnénk a tizedik házassági évfordulónkat.

- A fenébe! Megmondtam, hogy senki ne hagyja el a beépített területet! Ha nem tud visszatérni, ott fog meghalni - kelt ki magából Peabody egy pillanat alatt. - Embereket sem tudok utána küldeni, mert nem akarom veszélyeztetni őket, nehogy ők is eltévedjenek. Itt nincs telefon és semmi más sem, amivel jelezni tudnánk egymásnak az ismeretlenből, ha baj van. Nem hiszem el, hogy ez megtörtént. De hát bízunk benne, hogy hazatalál és nem kóborolt el nagyon messzire. Ha van valami hír, feltétlenül értesítsen, kérem - ezekkel a mondatokkal próbálta végül

megnyugtatni valamennyire a nőt, bár sosem volt erőssége mások vigasztalása, és most sem sikerült tökéletesre.

- Nagyon izgulok érte, egy szemhunyasnyit sem aludtam egész éjjel. Nem mehetnék utána megkeresni? - tudakolta a nő, és láttam a szemén, hogy nagyon nehezen tudja csak visszatartani a könnyeit.

- Meg ne próbálja! Még az kell, hogy magának is valami baja essen, vagy ne találjon vissza. Nyugodjon le, és várja meg otthon a férjét. Ha előkerülne, rögtön szóljon nekem.

A nő mérgében, hogy semmilyen segítséget nem kapott, nagyot csattanva becsapta az ajtót, és kiviharzott a laboratóriumból.

- Már csak ez hiányzott. Mindig van valaki, aki megszegi a szabályokat - morgott Peabody, mert nem elég, hogy teljesen kizökkent pillanatok alatt a munkából, hanem még aggodalommal is eltöltötte, hogy a férfi kámforrá vált.

A munka a nap további részében csendben telt, hiszen mindannyiunkat felkavart, hogy a kőműves eltűnt.

Másnap még mindig csak négyen dolgoztunk, Tatjana állapota sajnos nem javult. Megfeszített tempóban kutattuk, vajon melyik sejtalkotóval lép reakcióba a Gelanimaco, de mindeddig nem jutottunk semmilyen használható eredményre.

Ez idő alatt Aurora kertjében sokféle zöldség megtermett, és jólelkűen adott minden háztartásba egy-két friss paradicsomot, retket, uborkát és paprikát.

Eközben a Földön...

A legfrissebb adatok szerint 243 millió a halott, és a betegség halad lassan, már 1500 kilométerre van csak a mi otthonunktól.

Teltek a napok, mikor végre Peabody egyik esti kísérlete során úgy érezte, megtalálta a megoldást. Alig várta a másnap reggelt, hogy elújságot- hassa a jó hírt. Ilyenkor, amikor előrelépés történt egy-egy kutatásánál, mindig úgy érezte, hogy az idő lelassul, és csak vánszorog előre.

Mikor Brigitte-tel kora reggel beléptünk a laborba, a tudós rögtön bele is kezdett mondandójába:

- Rohanjatok Tatjánáért, híreim vannak!

Nem tudtuk mire vélni ezt a már-már eufórikus hangulatot, ezért siettünk is Tatjánához.

Mikor mindhárman visszatértünk és felvettük a köpenyünket, Peabody elmondta kísérlete eredményeit.

- Nagy valószínűséggel a sejtfalban van egy olyan fehérje, aminek a sejtfalból kilógó részéhez kapcsolódva aktiválódik a Gelanimaco, ezáltal megváltozik a szerkezete és hússzorosára duzzad. Mintha felfújnának egy lufit, csak ez nem levegős anyag lesz, hanem zselés. Nagyon érdekes folyamat a szerkezetváltozása, nem volt kispályás, aki kitalálta. Szóval most az lenne a feladatunk, hogy előállítsunk egy olyan új szert, ami hozzákapcsolódik a Gelanimaco helyett ehhez a fehérjéhez, hogy az a továbbiakban ne tudjon oda kötődni és kifejteni a hatását. Feltérképezem a fehérje szerkezetét, ez nagyon bonyolult folyamat és pár napot biztosan igénybe vesz, addig nem kell jönnötök dolgozni, pihenjetelek.

Nem tudtuk leplezni, mindannyiunknak mosoly ült ki az arcára, hogy végre lesz egy kis szabadidőnk.

- Rendben, de biztosan ne segítsünk? És akkor gondolod, hogy az állatok sejteiből hiányzik ez a fehérje, és ők ezért maradnak életben? - kérdezte Brigitte.

- Igen, szerintem pontosan úgy van, ahogy mondod. De az állatokból nyert szövetmintákat, ha van kedved, megvizsgálhatod, és akkor biztosra megyünk.

- Jó. Akkor viszont én itt maradok, és ennek neki is kezdek. Otthon úgysem tudnék semmit sem csinálni, egyedül csak unatkoznék.

- Chanel és Tatjana, ti viszont tényleg nyugodtan menjetek haza. Majd üzenek Brigitte-tel, ha be kell jönnötök ismét.

- Köszönjük szépen - hálálkodtam, mivel tényleg nagyon rám fért már egy kiadós pihenés, majd el is indultunk a közösségi házba, hogy még a délelőtti folyamán hazavigyük a gyerekeinket.

Útközben persze beszélgettünk, és nagyon örültem, hogy végre egy kicsit jobb színben látom barátnőmet, ráadásul már nagyon régen volt rá alkalmunk, hogy kettesben társaloghassunk.

- Hogy érzed magad? Csak azért kérdezem, mert már jobban nézel ki.

- Még mindig elég rosszul. Szerettem volna veled beszélni erről.

- Ugye nincs baj? - fordultam rögtön felé, és annyira vártam a szavait, hogy megbotlottam egy kis rögben.

- Á, dehogy. Szerintem terhes vagyok.

- Komolyan mondod? - ámultam el teljesen, mert erre a kijelentésre egyáltalán nem számítottam.

- Nagyon úgy néz ki. Még Edwardnak sem szóltam, nem akarom feleslegesen idegesíteni, amíg nem biztos.

- Most, hogy mondod, mintha kerekesebb lenne a hasad - mosolyogtam a pocakját vizslatva. - Akkor Johnnak nemsokára érkezik a kistestvére?

- Lehetséges. Majd mondom Edwardnak, hogy vizsgáljon meg. Mondjuk ultrahangot pont nem hoztak magukkal.

- Elég menő lesz, hogy itt fogod megszülni a babádat a Zoritefen. Mit fognak majd beírni születési helynek?

- Ez egy fogós kérdés - nevetett Tatjana, de már pont odaértünk a közösségi házhoz, ezért nem tudtuk tovább folytatni az eszmecserét. Innen már elváltak az útjaink.

Otthon végre jutott megfelelő mennyiségű időm a lányokra, rengeteget játszottunk és nagyon jól szórakoztunk. Néha még Chris is bekapcsolódott egy-két körre, pedig ez nála nagy szó. Ő egyszerűen nem tudott fél óránál többet egy helyben ülni, ezeket a játékokat sem neki találták ki, mindig ezt hangoztatta. Az ilyen ritka pillanatokban a lehető legnagyobb boldogság töltött el engem, hogy mégis szereti a lányokat, hiába nem foglalkozik velük annyit, mint kellene.

Egy hét múlva Peabody behívatott minket. Ilyen kipihent és víg kedélyű már régen voltam, újult erővel mentem be a munkahelyre.

Elújságolta, hogy Brigitte alaposan megvizsgálta az egerek és patkányok szöveteit, de ezt a fehérjét az ő léghólyagocskáinak a sejtjei nem tartalmazzák, szóval beigazolódott, hogy állatokra a Gelanimaco veszélytelen.

- Végre valami jó hír - mondtam rögtön megkönnyebbülve, és a szívemre tettem a kezem.

- Én pedig ez idő alatt feltérképeztem a fehérje szerkezetét. Rengeteg teóriám van, hogy milyen molekulákat lehetne szintetizálni, amelyek alkalmasak lennének ennek a fehérjének a blokkolására. Lennének reverzibilisek, amelyek csak egy ideig kötődnek hozzá, illetve irreverzibilisek, amelyek végleg

hozzákapcsolódnának. Mindkét fajtából kitaláltam több százat, amiket elő tudnánk állítani. De jó, ha ezekből egy hatásos lesz majd.

- Mennyi ideig tart megszintetizálni egy ilyen molekulát? - érdeklődött Brigitte kíváncsian.

- Nagyon változó. Van, amelyik fél óra alatt megvan, és van, amelyik akár több napos folyamat is lehet. Szóval mindenkinek adok feladatot, valamennyien ráálltok ezeknek a molekuláknak az előállítására. Tatjana, hogy érzed magad? Tudsz már jönni rendszeresen dolgozni?

- Valószínűleg igen. De mondanom kell valamit: kisbabát várok. Még ritkán előfordul ugyan, hogy vannak rosszulléteim, de már napról napra jobb.

- Terhes vagy? De hát, hogy? Itt fogod megszülni? - Brigitte sokkot kapott a hír hallatán, és hatalmas szemekkel nézett Tatjánára.

- Hát, mivel nincs más választásom, ezért igen, itt fogom megszülni. Szerencsére Edwardra és a kollégáira számíthatok, szóval remélem, a segítségükkel sikerül komplikációk nélkül világra hoznom majd a kisbabámat.

- Mikor fog megszületni? - tudakolta Peabody, és biztos voltam benne, hogy magában már azt számolgatja, hány napig lesz még munkaképes Tatjana.

- Körülbelül négy hónap múlva.

- Na, addig azért dolgozz, ha tudsz, hogy haladjunk! - és ezzel lezártnak tekintette a témát, színpadiasán felállt a mikroszkóp mellől, és kéz- zel-lábbal magyarázott tovább. - Most pedig térjünk vissza a molekulák szintéziséhez. Kiosztom a mai feladatokat.

El is kezdtük a munkát. Megfeszített tempóban dolgoztunk, mellette a sejtvonalakat és a szövetmintákat is gondoznunk kellett ugyanúgy, mint eddig. Tatjana és én délutánonként hazamentünk,

viszont Brigitte sokszor ott maradt még este is Peabodyval és Michaellel.

Egyik délelőtt, mikor mindannyian bent voltunk, kopogtattak. Megint az a nő volt, akinek eltűnt a férje. Nekem már első ránézésre sem volt valami szimpatikus ez az asszony, és a stílusa, ahogyan beszélt velünk, csak még inkább bizonyította a vele kapcsolatos rossz érzéseimet.

- Még mindig nem jött haza, pedig már több mint három hét eltelt az eltűnése óta - panaszkodott, és látszódott az arcán, hogy lassan az örület határára sodródik. Ilyen rendezetlen külsőt már régen láttam.

- Megmondtam, hogy ne menjen el senki a beépített területről! - reagált erélyesen Peabody, és hanyagul eldobta, amit a kezében tartott. Ez nagyon nem volt jellemző rá, hiszen ő minden laboratóriumi kelléket tisztelt.

- De csináljon már valamit, az Isten áldja meg! Maga felel itt mindenért, úgyhogy legyen szíves megkerestetni a férjemet az embereivel!

Peabody keze ökölbe szorult, én már féltem, hogy elszakad nála hamarosan a cérna. Amúgy sem szerettem, ha megzavarják munkánk közben, nem még ha ilyen hírrel...

- Jól van, akkor két embert utána küldök, de nem mennek nagyon messzire. Ha azon a távon nem akadnak a nyomára, akkor nem tehetek többet.

- Rendben. Mikor küldi őket? - Engem egyszerűen már az irritált, ahogyan ez a nő kifejezte magát. A hideg futkosott a hátamon a

hangjától.

- Amint lesz időm rá, hiszen látja, hogy éjt nappallá téve dolgozunk.

- Majd tájékoztassanak, hogy mire jutottak. Nagyon izgulok érte!

- próbálta visszafogni magát és kedvesen beszélni, de láttam rajta, hogy nagyon nehezeére esik.

Azt éreztem, ha még egy mondatot szól, nem bírom tovább és rákiáltok, hogy fogja vissza magát.

- Mindenképpen szólunk, ha megtudunk valamit.

- Köszönöm szépen! Jó munkát! - mondta egy fokkal nyugodtabban, és el is viharzott.

Amint kilépett az ajtón, Peabody máris kifakadt.

- Megáll az eszem! Megint én áldozzam fel az embereimet? Hiszen nagy az esélye, hogy ők is eltévednek ebben a kietlen pusztaságban. Nem is tudom, melyik két embert válasszam - morfondírozott.

Folytattuk a munkát, majd a délutáni szünetben szólt a két kiválasztott beosztottjának, hogy próbáljanak az IQ mínuszos pasas nyomára bukkanni, de lehetőleg nagyon messzire ne menjenek, hogy vissza is tudjanak találni.

A két kiválasztott rögtön el is indult, lámpákat is vittek magukkal, hogy a sötétben is tudják figyelni a nyomokat. Én személy szerint nagyon aggódtam értük, már az a tény is félelmet keltett bennem, hogy a kőművesnek nyoma veszett, nem hiányzott volna még két másik ember eltűnése is.

Másnap délelőtt nagy megkönnyebbülésemre visszatértek Peabody megbízottai, és jelentették, hogy egy darabig látták a férfi lábnyomait, majd a nyomok hirtelen megszűntek. Még nagyon rövid távolságot tettek meg, emiatt ők minden akadály nélkül vissza tudtak találni a lakott területre.

Peabody sejtette, hogy nem fog előkerülni a férfi.

Délután üzent az asszonynak, hogy mit derítettek ki. Nem sokkal később megint dörömböltek az ajtón, és én éreztem, hogy ezt nem ússzuk meg szó nélkül.

- Nem igaz, hogy magának ilyen semmirekellő alkalmazottai vannak! Ennyire sem képesek, hogy megtalálják a férjemet? - rontott be ordítva a nő.

- Nyugodjon már meg! Hogy beszél? - kelt ki magából Brigitte is, és védelmezően Peabody elé állt. Ő aztán híres volt heves, lobbanékony természetéről.

- Minden tőlem telhetőt megtettem, de sajnos ennyire futotta. Nem azért jöttünk, hogy elkóborolt embereket keressünk, hanem hogy megtaláljuk az ellenszert. Örüljön, hogy maga még él, és nem ment a férje után - szállt be a vitába Peabody. Én már eléggé baj szagot éreztem és próbáltam a háttérben maradni, nem akartam belefolyni a vitába, hiszen mindig konfliktuskerülő voltam.

- Nem is rossz ötlet. Majd megkeresem én, és biztosan többre jutok, mint a maga hasznavehetetlen emberei - fordult sarkon, és már az ajtó felé igyekezett.

- Meg ne próbálja! Ha kísérletet tesz arra, hogy egyedül nekiindul, én esküszöm, hogy nem állok jól magamért!

- Már pedig azt fogom tenni! - rohant el, és úgy becsapta maga után az ajtót, hogy beleremegett az egész laboratórium.

- Nem engedem! - ordított utána. - Most kötözzem ki vagy mi a fenét csináljak vele? - kérdezett minket Peabody halkabbra véve a

hangját, aki ritkán húzta fel magát.

- Hát, ha annyira bolond, mint a férje, akkor menjen csak nyugodtan utána - válaszolta Brigitte lazán légy intve.

- De én felelősséggel tartozom mindenkiért, aki vette a fáradságot, hogy elkísérjen ide minket és valamilyen formában segítse a munkánkat.

- De hát nem tudod állandóan ellenőrizni, hogy elment-e.

- Ebben igazad van, és nincs is rá energiám. Nem szeretem, ha hátráltatnak a munkámban. Imádkozzunk, hogy legyen annyi esze, hogy ne induljon el. Holnap magam fogok elmenni hozzájuk és leellenőrizni, hogy otthon maradt-e - próbálta nyugtatni magát.

- Ez jó ötlet - válaszolt Brigitte, és mivel ő hamar túltette magát a konfliktuson, visszafordult a mikroszkóphoz, hogy tovább tanulmányozhassa a kísérletet, amit éppen végzett.

Az incidens után folytattuk a munkát, dolgoztunk serényen estébe nyúlóan, majd mindenki hazatért. Én mostanában annyira fáradt voltam, hogy ágyba dőlve rögtön elaludtam, és a kimerültségtől még álmodni sem volt energiám.

Reggel Brigitte már az úton várt engem, és együtt mentünk dolgozni. Sejtettem, hogy mondani akar valamit, mert alapvetően mindig korábban kelt, mint én, és mindig hamarabb bent volt a laboratóriumban, sosem szokott megvárni.

- De ki vagy pendülve, ragyogsz! Mintha kicseréltek volna - mondtam, mert ahhoz voltam hozzászokva, hogy a barátnőm mostanában a sok munkától lassan már úgy nézett ki, mint egy szörny.

- Képzeld, már annyira magányosnak éreztem itt magam, mivel hónapok óta nem volt férfi az életemben, hogy elkezdtem randizni az egyik dokival - kezdett bele a mesébe, és a jól ismert, sejtelmes mosolyát villantotta rám.

- Ne mondd! Melyikkel? - úgy éreztem, azonnal kifúrja az oldalam a kíváncsiság. A barátnőm direkt húzta az időt, legalább tíz másodpercig hallgatott, végül kibökte.

- Hát Daviddal, a pulmonológussal.

- Kemény vagy, hallod... - csaptam össze a tenyeremet. - És hogy álltok?

- Tegnap este munka után felkerestem...

- Ééés? - sürgettem.

- És nálam aludt.

- Nem hiszem el, hogy ilyen gyorsan haladtok - nevettem el magam, mert ez igazán jellemző volt Brigitte-re. - Beszéltél már vele ezelőtt valaha is?

- Hát, nem nagyon. De amennyit tegnap meg ma reggel beszéltem vele, az alapján nagyon szimpatikus.

Brigitte sohasem az ártatlanságáról volt híres, és megvolt hozzá a szépsége és a tehetsége, hogy bármikor, bármelyik férfit percek alatt az ujjá köré csavarja.

- Remélem, sokáig együtt maradtok. Rád férne már egy hosszú, tartós, boldog párkapcsolat. Én nagyon drukkolok nektek!

- Eddig sosem volt szerencsém a férfiakkal, de remélem, most már megtörik a jég.

Közben megérkeztünk a laboratóriumhoz.

Tatjana is befutott, akinek rosszullétei már elmúltak, és a pocakja is szépen elkezdett kerekedni.

- Peabody még nincs itt? - kérdeztem Michaelt, mert felettébb érdekesnek találtam a helyzetet. - Ilyen sem fordult még elő, amióta

itt vagyunk, hogy ne lett volna már a laborban, mire mi beérünk.

Vártunk tanácstalanul, nem tudtuk, elkezdhetjük-e a munkát, vagy mihez is fogjunk pontosan, aztán egyszer csak berobbant Peabody.

- Ez az eszement nő csak elment a férje után! Egész éjszaka kattogott az agyam, és arra jutottam, csak elküldök több embert a kőműves keresésére, de valahogy úgy, hogy vissza tudjanak találni. Húznak maguk után majd valami madzagot, vagy mit tudom én. Gondoltam, ma még kitalálom, hogyan valósítsuk meg a keresést, és reggel elmegyek szólni az asszonynak, hogy nyugodjon le. Erre hiába kopogok, senki nem nyit ajtót. Bemegyek, sehol senki. Vártam egy kicsit, hátha elugrott kenyérért, vagy valahová, de nem jött még fél óra múlva sem. Száz százalék, hogy tegnap a bekattant állapotában elindult a férje után. Most mit csináljak? - Furcsa volt látni Peabodyt a tanácstalanságot.

- Hát akkor ma kitalálunk valami megoldást, hogy az embereid mindenképpen visszataláljanak, de azért csak jó lenne felkutatni a férfit és a feleségét - mondta Brigitte támogatóan.

Az új anyagok előállítása közben mindenki azon gondolkodott, hogyan kellene megvalósítani ezt a kutató expedíciót. Nekem most egyáltalán nem forogtak a fogaskerek az agyamban, semmilyen használható ötlet nem jutott eszembe.

- Nincs mese, valami madzagot kikötünk, és azt húzzák majd magukkal - tanácsolta Brigitte, és végignézett mindenkin. - Vagy van valakinek esetleg jobb ötlete?

Mivel senki nem tudta a problémába alaposabban beleásni magát, hiszen elég volt nekünk a fárasztó kutatómunka, ezért egyöntetűen ezt a megoldást választottuk.

Peabody ismét megkérte azt a két emberét, akiket múltkor is elküldött, hogy legyenek szívesek újra elindulni, felkutatni a férfit,

de most már húzzanak magukkal egy madzagot.

- Ez elég viccesen hangzik! - mosolygott az egyikük, de szó nélkül teljesítette mestere parancsát.

El is indultak rögtön. Peabody izgult értük, hiszen belül nagyon szerette minden dolgozóját, akik feltétel nélkül megbíztak benne. Nem akarta elveszíteni őket, és azt sem, hogy csalódjanak benne. Nem szerette volna, hogy azt higgyék róla, feláldozza az embereit. Azért is lelkiismeret furdalása volt, hogy a levegőmintáért elküldött dolgozói meghaltak. Nem bírta elaludni, és inkább éjszakára is visszament a laboratóriumba, hogy tovább szintetizálja az új anyagokat. Ő megvolt alvás nélkül több napon keresztül, hiszen az ilyen zsenik más összetételűek, mint a normális emberek.

Reggel megérkeztünk mi is és segítettünk a munkában. Már több mint száz molekulát előállítottunk, de egyik sem bizonyult hatásosnak.

Délután Peabody nagy örömeire visszatértek az emberei, de sajnos a férfi és a nő nem volt velük. Elmondták, hogy amerre csak tudtak, elmentek, szétnéztek, de se a férfinak se a feleségének semmi nyomát nem találták, azokon az utolsó lábnyomokon kívül, amiket már a múltkor is láttak.

Peabody nem tudott többet foglalkozni ezzel a témával, mert a kutatás jobban izgatta. Telt-múlt az idő, és egyre csak fogyott az esély arra, hogy minél több embert meg tudnánk menteni. Pontosan emiatt mindenki egyre feszültebb és türelmetlenebb lett, egyre több volt a vita és a konfliktus a laboratóriumban is.

Eközben a Földön...

Sajnos a halottak száma drasztikusan növekedett, már meghaladta a 290 millió főt, ráadásul a rejtélyes betegség terjedése

sem állt meg, vészesen közeledett Cindewalle Viliágé felé, körülbelül 1200 kilométerre járt.

Mi történt Thomasszal?

Csak teltek a napok, de sajnos ez idáig nem jutottunk előbbre. Kezdett mindenki teljesen kikészülni, hiszen nem tartottunk hétvégét, és az egyoldalú táplálkozás sem tett jót senkinek. Én már szinte rá sem bírtam nézni a péksüteményekre, a kenyérről nem is beszélve. Bár ez természetesen az alakomnak jót tett, életemben nem voltam még ilyen csinos.

Brigitte kapcsolata kezdett elmélyülni a fickóval, rájött, hogy nagyon egy hullámhosszon vannak. Munka után megint úgy hozta a sors, hogy együtt mentünk a pékségbe. Gerald most is sokáig szóval tartott minket, én pedig szokás szerint örültem ennek, hiszen mindig feldobódtam, ha a *férfi* közelében lehettem. Nagyon jó hatással volt rám, legfőképpen az önbizalmamra.

Mikor kiléptünk az épületből, Brigitte megint belekezdett a monológiába és nyomatéket adva szavainak elém állt, megfogta a karomat és tekintetét mélyen a szemembe fúrva mondta:

- Láttad, megint, hogy nézett téged? Egyszerűen odáig van érted, ez már ezer százalék!

- Jaj, hagyjál már ezzel légy szíves! - ráztam le magamról, mert picit már zavart, hogy mindig ez a téma, akárhányszor kijövünk a pékségből. Meg- szaporáztam a lépteimet - Ez az egész nem rajtam múlt, ő nem tett az ügyért akkor, amikor még tehetett volna. Ha annyira sajnálod, szedd fel te!

- Nem baj, hogy két fejjel magasabb vagyok nála?! És amúgy sem az esetem - nevetett, és viccesen belecsípett a kezembe.

- De tényleg hagyjuk a témát, mert nem szeretek erről beszélni. -
Bezzeg, ha tudta volna, mennyire egy húron pendültünk az első, itt
töltött éjszakákon... de inkább hallgattam erről a szép emlékről.

- Jól van, nem hozom fel többet, csak sajnálom szegényt.

- Megvan, illetve eddig is meg volt a saját élete, nem kell őt
sajnálni egy kicsit sem. Majd, ha visszatérünk a Földre, újra kezdet
mindent, hiszen fiatal még - zártam le a beszélgetést.

Brigitte megérzései nagyon jók voltak, mert Gerald már a
megérkezésünkkel eltökélte, hogy nem tétlenkedik tovább és bármi
áron megszerzi azt, ami számára a legdrágább, legvonzóbb kincs
volt.

Oththon mindenki csendben töltötte az estét, a gyerekek játszottak
egymással, Chris a falat bámulta, én pedig kikapcsolódásképpen egy
izgalmas horrorkönyvet olvastam, bár az igazat megvallva a saját
életemet is kezdtem annak érezni ettől a lehetetlen helyzettől,
amikor bekopogott hozzánk Edward.

- Képzeljétek, az egyik bőröndömben találtam egy póker
készletet! Nem is emlékeztem, hogy beraktam. Van kedvetek
játszani?

- Hogyne lenne - lelkesedtem rögtön. - Ezer éve nem játszottam.

- Azt sem tudom, hogyan kell - vágta rá Chris.

- Nem baj, majd megtanulod a szabályokat. Gyertek át fél óra
múlva! - köszönt is el, és ment tovább szólni a többieknek.

Kis családunk hamar elkészült, majd átmentünk mindannyian
Robertsékhez. Már ott voltak Auroráék, Ellie-ék, és nem sokkal
később befutott Brigitte is Daviddal karöltve, valamint Thomas.
Chris nagyon örült, hogy barátja is eljött erre a játszámra, és tud
majd vele egy kicsit beszélgetni.

A gyerekeknek kitaláltunk külön elfoglaltságot a gyerekszobában,
mi felnőttek pedig neki is láttunk a kártyajátéknak. Aki nem tudott

játszani, az is hamar megtanulta a szabályokat és belejött, hogyan is kell pókerarccal minél több zsetont begyűjteni.

Egész este remekül szórakoztunk, órákig tartott a nagy póker parti, és mikor a gyerekek már nyugősek lettek a fáradságtól, akkor hagytuk csak abba.

A kezdők szerencséje ki más mellett állt volna ki, mint Chris, mivel ő nyerte meg az egész játékot, ezzel bezsebelve a mindenki által felajánlott apró nyereményeket.

Ez az este minden résztvevőre kellő mértékben ráfért már.

Eközben a Földön...

A halottak száma még mindig emelkedett, már több mint 320 millió fő volt. Az ismeretlen betegség továbbra is közeledett nyugatra, 1400 kilométerre volt a mi otthonunktól.

Egyik nap Peabody végre előállított egy sikeresnek tűnő molekulát. Azonnal el is kezdtük nagyobb mennyiségben a szintetizálását.

- Látjátok, hogy a sejtekben a vizsgált fehérjéhez hozzákapcsolódik, tehát a Gelanimaco már nem tud oda kötődni. Aztán emiatt lesz idejük a falősejteknek eltüntetniük a léghőlyagocskákból a Gelanimacot - mutatta be az új anyag működését egy szövetmintán, mikroszkópon keresztül Michael segítségével.

- Király! Kin próbáljuk ki először, hogy tényleg hatásos-e? - kérdezte csillogó, reményteljes tekintettel Brigitte.

- Természetesen az egereken és a patkányokon.

- Vállalom a feladatot - jelentkezett rögtön a kísérlet végrehajtására.

- Jó, akkor te lélegeztesd be ezt az új ellenanyagot velük, és figyeljük meg, nem lép-e fel valamilyen mellékhatás. Ha nem, akkor pár nap múlva kipróbáljuk két önkéntesen is. Mi addig Chanellel és Tatjánával tovább folytatjuk a lehetséges ellenszer gyártását.

Dolgoztunk serényen, mindenki szó nélkül végezte a rá kiszabott feladatot, amikor ordítózást hallottunk kintről.

- Orvost, orvost! Thomas rosszul van! Nem lélegzik! - kiáltozott Nick kétségbeesetten.

Rohantunk ki mindannyian, hogy megnézzük, mi ez a zűrzavar. Chris barátja, Thomas a földön feküdt.

Tatjana azonnal szaladt haza, amilyen gyorsan csak bírta, hogy szóljon Edwardnak és orvos kollégáinak.

Brigitte közben odafutott a férfihoz és megnézte, lélegzik-e, valamint van-e pulzusa. Mivel Thomas nem mutatott semmilyen életjelet, ezért késlekedés nélkül elkezdte az újraélesztést. Csodáltam, hogy mennyire meg tudta őrizni a lélekjelenlétét.

Nemsokára megérkezett Edward a kollégáival. Tatjana is loholt a nyomukban, pedig ő már a kerekedő pocakjától elég nehézkesen mozgott.

Nagyon sokáig próbálták újraéleszteni Thomast, erejükön felül küzdöttek érte órákon keresztül, de sajnos nem sikerült.

- Mi történhetett vele? - kérdezte Brigitte remegve.

- Elugrottunk együtt a pékségbe, bevásároltunk és már éppen hazafelé sétáltunk, amikor a szívéhez kapott és mondta, hogy nagyon fáj, és pár percen belül össze is esett - hadarta egy szuszra a sápadt Nick.

- Nagy valószínűséggel infarktusa volt. Hirtelen szívhalál - állapította meg Edward még mindig Thomas mellett térdelve.

- Hány éves volt? - faggatott minket Brigitte, és a válaszra várva rám nézett.

- Még csak harmincnyolc. Chrisnek jó barátja volt már fiatalkora óta. Nem is tudom, hogy fogom elmondani neki - aggodalmaskodtam, hiszen a férjem mostanában eléggé instabil volt érzelmileg, nem hiányzott még egy ilyen tragédia neki.

- Látjátok, hiába, hogy csak egészséges emberek jöhettek velünk, előfordul az ilyen sajnálatos, előre nem látható esemény is - mondta szenvtelenül Peabody, miközben le sem vette a szemét az élettelenül fekvő Thomasról.

- Mit fogunk csinálni a holttesttel? - tette fel Brigitte a mindenkit foglalkoztató kérdést.

- Hát ne haragudjatok, de ha már az élet elénk tárta ezt a lehetőséget, akkor akár fel is használhatnánk a kutatásainkhoz... - kezdett a képtelen ötlet felvázolásához Peabody.

- Ne is folytasd, kérlek! Szó sem lehet róla! - ellenkezett rögtön Brigitte, és tiltakozón maga elé emelte a kezét.

- De rengeteg friss szövetmintát nyerhetnénk, és nagymértékben segítené a kutatást is. Biztosan nem bánná, ha tudná, hogy jó célra használnánk fel.

- Én ezt nem bírom... - mondta Tatjana, és kiadta a napi menüjét, pedig már elmúlt a terhessége hányós periódusa.

- Meg hát amúgy is, mit csinálnánk a holttesttel? Gondoljatok már bele! A legjobb, ha itt eltemetjük. Vagy vigyük haza? Szegénynek már édes mindegy, kivesszük-e a tüdejét vizsgálat céljából, vagy nem. Edward, ti legyetek szívesek operáljátok ki a tüdejét, én pedig neki is esek szövetmintákat készíteni belőle. Remélem, jó sok mintát sikerül kinyernem, ha minél vékonyabbra szeletelem. Chanel, Tatjana és Brigitte, ti nyugodtan menjetek haza, pihenjetek. Holnap

reggel újult erővel folytatjátok a munkát. Kapcsolódjatok ki, olvassatok, beszélgetsetek.

Mindenki követte Peabody utasításait. Mi hárman, hogy oldjuk a feszültséget, elmentünk hozzánk, és felbontottunk egy üveg bort, Tatjana persze ebből a poharazásból most kimaradt, de a beszélgetésben természetesen részt vett.

Chris már akkor látta rajtunk, hogy valami nincs rendben, amikor beléptünk az ajtón, hiszen sültött rólunk a keserűség, a sokk és a mérhetetlen megrökönyödés. Egyszerűen képtelen voltam megszólalni, ebből kifolyólag a mindig talpraesett Brigitte vette át a szót, és mesélte el Chrisnek, mi is történt a barátjával.

Chris először el sem akarta hinni, de aztán lassan leesett neki a tantusz, hogy ez sajnos nem csak vicc. Teljesen elsápadt a hír hallatán, aztán inkább elvonult, hogy először magában tudatosítsa, mi történt valójában.

Mikor Aurora végzett és elvittek tőle minden gyermeket, csatlakozott a kis női társaságunkhoz.

Órákon keresztül beszélgettünk, próbáltuk elterelni a figyelmünket a halálesetről. Egész délután Chris játszott a gyerekekkel. Remekül elszórakoztak, és így legalább az ő agya sem kattogott azon, hogy meghalt egy jó barátja. El sem mertem neki mondani, hogy Peabodyék mit csinálnak vele éppen.

Másnap reggel Peabody fel volt dobódva, hogy mennyi új szövetmintát sikerült kinyernie a halott férfi tüdejéből.

Biztosított minket, hogy a holttesttel más vizsgálatokat nem kíván végezni, ennek fényében szavazzuk meg, hogy itt temessük el,

fagyasszuk le addig, amíg haza nem tudunk menni, vagy égessük el, és úgy vigyük majd haza a hamvait.

- Nem volt családja, és ha jól értesültem, még barátnője sem. Szóval nem tudom, várná-e otthon valaki, ha egyáltalán lesz még élet a Földön, mikor haza tudunk menni. Chris ismerte a legjobban, szerintem kérdezzük meg őt, mit csináljunk - javasoltam.

- Rendben, akkor bízzuk Chrisre. Holnapra döntsön mindenképpen a sorsáról - válaszolta Peabody. - Most pedig folytassátok a munkát ott, ahol tegnap abbahagytátok, így is elég szomorú, hogy a tegnap délután teljesen kiesett.

Be is vonultunk a laboratóriumba. Tatjana, Peabody, Michael és én a kísérletező helyiségbe, Brigitte pedig az állatokhoz.

Pár perc múlva halálra váltan rohant át hozzánk Brigitte.

- Meghaltak! Az összes egér és patkány meghalt, amelyeknek tegnap beadtam az új anyagot!

- Basszus! Megyek is! - rohant Peabody, Michaellel a nyomában. - Akkor a mára tervezett munka teljesen felborul. Gyertek ti is velem! - mutatott Tatjánára és rám.

Siettünk, megnéztük az állatokat, és tényleg ott feküdtek holtan.

- Gondolom, senkinek sem fűlik a foga ahhoz, hogy felboncolja, és megvizsgálja őket. Szóval nekem és Michaelnek a mai programunk ezzel megvan, ti nem tudom, szeretnétek-e folytatni az új molekulák előállítását, hiszen nagy valószínűséggel ez az anyag nem fog beválni, ezért megint újat kell keresni, vagy pedig hazamentek.

- Ha nem haragszotok, én hazamennék. Ez már megint felkavarta a gyomrom - mondta Tatjana, kezét a hasára téve.

- Teljesen megértelek, menjél nyugodtan. Chanel, Brigitte, ti mit szeretnétek csinálni?

- Mi maradunk, ugye, Chanel?

- Persze. Csak ne kelljen néznom, hogy Peabody mit csinál.

Mi ketten a maradék, ígéretesnek tűnő molekulák képleteit nézegettük, és megvitattuk, melyik előállításához fogjunk hozzá ez után a kudarc után.

Belül mindannyian el voltunk keseredve, hogy az új anyag, ami ígéretesnek bizonyult volna, valamiért halálos fegyver lett. Ugyanis, ha az állatoknál halált okozott, nagy valószínűséggel az embereken is kárt tenne.

Délutánra Peabody készen volt a boncolással, és megállapította, hogy sajnos hiába blokkolta le sikeresen az emberi szövetmintákban a fehérjét az új molekula, valamiért toxikus volt az élő állatokra nézve, és féltő, hogy akkor ilyen mellékhatással az embereknél is számolni kellene. Ráadásul a hatékonyságát állatokon nem is tudjuk vizsgálni, mivel nem rendelkeznek azzal a fehérjével, amit blokkolni kellene, ezért jobbnak látta, ha egy teljesen új anyagot kísérletezünk ki.

- Nem is kívánok jobban belemenni a témába, ez az új anyag nem jött be és kész. Gyanítom, hogy még sok ilyen kudarcot át kell élnünk, hogy feltaláljuk a tökéletes ellenszert, már ha egyáltalán sikerül felfedeznünk. Rengeteg minden miatt lehetett halálos ez az anyag, de sajnálom az időt arra, hogy a végére járjak. Talán majd egyszer, ha már ráérek ezzel foglalkozni... - mondta elkeseredetten Peabody, de láttam a szemében a reményt, hogy neki esze ágában sincs feladni a kutatást, és már alig várja a következő, hatékony molekulát.

Este nehezen, de sikerült felhoznom a témát Chrisnek, hogy mi legyen a barátja holttestével. Azt javasolta, a legjobb az lenne, ha haza tudnánk vinni a Földre. Óvatosan megemlítettem, hogy ez nem a legszerencsésebb megoldás, mert a test folyamatos hűtése rengeteg energiát igényel, és most is éppen, hogy elég a napelemek nyújtotta energia a sok épület áramellátására.

Több sem kellett Chrisnek, kikelt magából.

- Akkor mi a francnak kérdeztél meg engem?! Csináljatok velem, amit akartok, engem már nem érdekel! - dúlt-fúlt, és mérgében belerúgott a szék lábába, mert az volt éppen a közelében, majd szokásához híven kibontott egy Silver Brockot.

- Ne haragudj, tudom, hogy a barátod volt, és érzékenyen érint a téma - simogattam meg a hátát, hiszen teljes mértékben együtt éreztem vele.

- Ássátok akkor el, aztán ki tudja, milyen lények élnek itt mellettünk, akiről nem is tudunk, és majd jól lakmároznak belőle!

- Nincs itt rajtunk kívül senki... nagyon remélem... - Eddig ez meg sem fordult a fejemben, hogy lehetett élet ezen a bolygón azelőtt is, hogy mi idetelepültünk volna.

Engem gyermekkoromtól fogva érdekelték az űrlények és az ufók. Alig múltam két éves, de már többször láttam az E.T. című filmet, mint bármelyik nekem való mesét, és folyamatosan vártam, hátha felbukkan nálam is egy E.T.-hez hasonló figura.

Felnőttként véletlenül megtaláltam otthon, pakolgatás közben a gyermekkori rajzaimat, melyek között rengeteg volt ezzel kapcsolatos.

Ráadásul nem telt el úgy egy hetem sem, hogy legalább egy ufós álmom ne lett volna. Sokszor viszont rossz szándékú ufonautákkal álmodtam, akik vagy elraboltak, vagy azért jöttek a Földre, hogy leigázzák az embereket.

Sosem tudtam elnyomni magamban a gyermekkoromtól bennem élő túlzott vonzalmat az idegen lények iránt. Most viszont, hogy belegondoltam, lehet, hogy éppen ezen a bolygón fogok összefutni egygel, hirtelen már nem is vágytam annyira a hőn áhított találkozásra.

Ráadásul a rengeteg film, amiket eddigi életem során láttam a témában, az álmaimhoz hasonlóan legtöbbször ártó, rossz lényekként tüntette fel őket. Már csak ez hiányozna most...

Viszont jobban belegondolva, ott van az eltűnt férfi és a felesége. Még most sem kerültek elő. Ráadásul Peabody emberei azt mondták, hogy a nyomaik mintha pikk-pakk tűntek volna el. De ha valakik vagy valamik elkapták őket, akkor azoknak viszont kellett volna nyomot hagyniuk, nem?

Ilyeneken gondolkodtam, teljesen elkalandozott a képzeletem, amikor Chris lecsapta a Silver Brockot az asztalra, és a hirtelen hang visszatért a valóságba.

- Akkor, ha nem haragszol, azt fogom javasolni Peabodynak, hogy égessük el Thomas holttestét, a hamvait pedig majd szépen hazavisszük, ha végre meglesz az ellenszer és vissza tudunk térni a Földre.

- Tényleg, hogy álltok a kutatómunkával?

- Eddig egyetlen használható anyagot állítottunk elő, de sajnos az valamiért toxikus volt, és a kísérleti állatok mind meghaltak tőle.

- Ennyi hónap után egyet sikerült feltalálnotok és az sem használható? Hát gratulálok, okostojások! Ha te is inkább a kutatásra koncentrálnál és nem a pék után koslatnál, akkor lehet, hogy jobban haladnátok!

Egyszerűen nem ismertem Chrisre, mi ez a rosszmájúság nála. Mindig lakozott benne kis szarkazmus, de most túlment minden határon.

- Honnan veszed ezt a képtelenséget? Attól, hogy évekkel ezelőtt eljártam a koncertjeikre, még nem kell rögtön arra gondolni, hogy valaha is érdeklődtem iránta! És különben is, hogy beszélsz velem? Örülj inkább, hogy én veled ellentétben állandóan dolgozom! Peabody az elején megmondta, hogy több év is lehet, mire sikerülhet megtalálni az ellenszert! És az sem garancia, hogy egyáltalán felfedezzük.

- Hát csak igyekezzetek, mert kezdek itt teljesen bekattanni!

- Azt észrevettem - szaladt ki a számon, de a többi, begolyózott állapotához fűződő véleményemet inkább visszanyeltem, és megtartottam magamnak. - Geraldot meg tényleg hagyd ki ebből. Sosem volt közöttünk semmi, és ezután sem lesz. Te vagy a férjem és kész, a téma részemről lezárva! Amúgy meg hidd el, hogy én is sietnék haza, és én is be tudnék kattanni itt, mert szegény apa otthon van magában, azt sem tudom, él-e még. Ráadásul ott vannak az állatok is, ha apának valami baja lesz, akkor nekik is végük, mert nem lesz, aki etesse őket.

- Látod, most is csak az utálatos macskáidra tudsz gondolni! - vágta a fejemhez bántón. Amennyire szerettem békeidőkben, annyira tudtam ezekben a helyzetekben gyűlölni.

- Ezt a mondatot szívd vissza, nagyon kérlek! Nem tudom, miért jó állandóan bántani a másikat. Most egyikünknek sem egyszerű, szóval próbálj meg normálisan viselkedni és kedvesebb lenni velem. A lányok is érzik a kettőnk közti feszültséget, és mindez kihat a viselkedésükre. Aurora már pedzegette a témát, hogy Charlotte néha eléggé nehezen kezelhető, lehet, hogy pont ezért, mert látja a rengeteg veszekedésünket, és nem bírja feldolgozni. Ráadásul a gyerekekkel is lehetnél egy picit türelmesebb, hiszen minden délután te vagy velük, aztán mire hazaérek, érzem, hogy te már majdnem felrobbansz. Pedig ők nem ördögök, hanem szeretetehes

pici lények. Gondolkozz el egy kicsit, hogyan segíthetnénk egymásnak könnyebben átvészelni ezt az egészet. - Odabújtam hozzá és bíztam benne, hogy végre lezárjuk ezt a vitát.

- Jól van, megpróbálok normálisabban viselkedni - karolt át Chris is engem.

- Köszönöm! Szeretlek! - leheltem csókot a szájára.

- Én is szeretlek.

Rettentően sajnáltam, hogy elveszítette legjobb barátját, és már nem lesz neki itt többé Thomas, akivel tudna beszélgetni, sörözgetni. Ugyanakkor kettős érzések kavargtak bennem, mert Chris mindig is egy kicsit fura természettel rendelkezett, és ahogy egyre több időt töltött itthon egyedül, munka nélkül, annál inkább előjöttek rossz tulajdonságai, aminek korántsem örültem. Féltettem a lányokat is, mert néha el tudott durranni az agya, de akkor aztán úgy, mint egy bomba, felrobbant az egész lénye. Tényleg nagyon félelmetes volt ilyenkor.

Mindenen gondolkoztam, nehezen tudtam elaludni, és félálomban hallottam, hogy Chris sem aludt még, hanem csak forgolódott egyik oldaláról a másikra.

Másnap reggel elmondtam Peabodynak, hogy alaposan átbeszéltem Chrisszel, mi legyen Thomasszal, és arra jutottunk, a legjobb megoldás az lesz, ha elégetjük itt a holttestet, és a hamvakat hazavisszük majd a Földre, ahol természetesen Chris gondoskodik arról, hogy szétszórja, vagy elhelyezi valahova, de ezt még nem döntötte el. Peabody is ezt tartotta a legjobb ötletnek, ezért el is ment szólni néhány emberének, hogy égessék el szegény Thomast. Ki is jelölt egy területet a laboratórium mögötti lakatlan részen, ahol nyugodtan el tudják majd végezni a feladatot.

Beosztottjai hamar munkához láttak, de mivel ilyesmire egyáltalán nem voltunk felkészülve, ezért a körülményes folyamat

szinte az egész napjukat kitöltötte, hiszen tüzet rakni nem volt egyszerű, és folyamatosan táplálni sem.

Délután, miután végeztem a laborban, hazamentem, és otthon Christ nagy munkában találtam, a lányok lelkesen ténykedtek körülötte és próbáltak segíteni neki. Kézzelel faragott egy keresztet, amibe belevéste: Thomas Ward. Szerette volna otthon, a Földön kitenni oda, ahol majd barátja hamvait elhelyezi, hogy legyen róla valami emlék az utókornak.

Leültem mellé, simogattam a hátát és elmondtam neki, hogy még a délelőtti folyamán elégették Thomas holttestét Peabody segédei, és a hamvakat elhelyezték a laboratórium falánál egy dobozban, amiben majd könnyű lesz hazaszállítani. Sokáig ültünk ott szótlanul, én csak néztem, ahogyan dolgozott és láttam rajta, hogy az összes szeretetét belefáragja abba a keresztbe. Büszke voltam rá, mivel tudtam nagyon jól róla, hogy ő nehezen tudja kifejezni az érzéseit, viszont ez egy tökéletes megnyilvánulása volt érzelmesebb oldalának.

Zosjana érkezése

Az elkövetkező hetekben folytattuk a kutatást, sok-sok új, ígéretesnek tűnő molekulát előállítottunk, de sajnos egyikkel sem értük el a kívánt hatást. Még mindig nem jött el a várva várt áttörés az ellenszer feltalálásában.

Más téren meglehetősen eseménytelenül teltek a napok, mindenki élte a saját, nyugodt életét. Csak ritkán akadt egy-két javítanivalója Chrisnek, amiben most már legtöbbször Nick segített neki.

Bilinek és társainak is kevés volt a dolga, de azért előfordult egy-két kisebb munka a vízvezetékekkel.

Az eltűnt férfi és felesége esete is lassan feledésbe merült, hiszen teljesen lekötötte figyelmünket a folyamatos kísérletezés.

Egyik nap reggelén Peabody ránézett a digitális órájára, ami a földi időt és hozzá még a dátumot is mutatta, és megdöbbenve vette észre, hogy már több mint hét hónapja indultunk el otthonról. Ez az idő itt persze többnek hatott, ugyanis ezen a bolygón rövidebbek voltak a napok, ezért hozzávetőlegesen itt már kilenc hónapot eltöltöttünk. Számításai szerint egy hónapon belül fogja elérni a mi lakóhelyünket a Gelanimaco, de mivel nem volt ellenszer, ezért még nem tudtunk hazaindulni, és a közeli hozzátartozókat megmenteni.

El is dugta az órát, nehogy Brigitte vagy én meglássuk, milyen régóta is vagyunk itt, és esetleg eluralkodjon rajtunk a pánik. Annyira összefolytak a napok, hogy gyanította, mi sem érzékeltük,

hogy már ennyi ideje tartózkodunk a Zoritefen, és ezt bizony nagyon is jól gondolta.

Tatjana már nem járt dolgozni, mivel bármelyik nap beindulhatott nála a szülés. Nagyon izgultam érte, ezért minden nap munka után benéztem hozzá, hogy egyben van-e még.

Egyik délután Brigitte-tel megint együtt mentünk a pékségbe, majd innen Tatjánához.

Megint kezdte volna szokásos monológiát Geraldról, amikor Tatjánáék házához érve szenvedés hangjai szűrődtek ki odabentről. Kopogás nélkül rontottunk be.

Tatjana már fájások közepette feküdt az ágyon, Edward és a többi orvos, valamint az ápolók mind ott voltak körülötte.

- Eljött az idő? Hogy áll most? - kérdeztem rögtön izgalommal telve.

- Már két-három percesek a fájásai, szerintem hamarosan megszületik a pici.

- Izgulsz már? - tettem fel a kérdést feleslegesen.

- Viccelsz? Orvos létemre mindjárt elájulok, pedig sok mindent megéltem már, ráadásul John születésénél is ott voltam, de itt most minden annyira más. Nincsenek körülöttünk a megfelelő eszközök, ha bármi komplikáció merülne fel. Senki sem gondolta volna, hogy szüléshez is készülni kellene, ráadásul arra meg végképp nem számítottam, hogy a saját gyerekem születéséhez. Olyan furcsa, hogy azt sem tudom, fiam lesz vagy lányom. Eddig minden simán ment és bízom benne, hogy ezután sem lesz másképp. – Izgatottan toporgott, hol egyik, hol másik lábára helyezte a súlyát.

- Én még sosem láttam ilyet, maradhatok? - kérdezte Brigitte, aki nem futamodott meg semmitől, szerette az új kihívásokat, és minden érdekelte. Most is úgy kukucskált Tatjana felé, ahogyan csak tudott.

- Maradhatsz persze. Csak már lennénk túl rajta minél hamarabb
- válaszolta Edward, és idegesen megtörölte a homlokát, mert nagyon izzadt.

Teltek az órák, Tatjana csak szenvedett, de még mindig nem hozta világra a kicsit.

- Bárcsak hoztunk volna magunkkal oxitocint, amivel egy kicsit gyorsíthatnánk rajta - sopánkodott Edward. - Peabody nem hozott véletlenül?

- Nem tudom, de elszaladok megkérdezni - ajánlotta fel Brigitte, és már egyik lábával kint is volt a házból.

Pár perc múlva visszatért.

- Hát, azt éppen nem, de ezerféle másik anyagot hozott - jött meg a válasszal.

- Mindjárt gondoltam - kedvetlenedett el Edward.

Már mindenki egyre türelmetlenebb volt, féltünk, hogy baj lesz a babával. De aztán végül, mikor már mindenki pusztán abban kimerült, hogy nézték Tatjana erő feletti küzdelmét, végre megszületett a kisbaba.

- Ó, kislány lett! Látod, Tatjana, lányunk lett! - örvendezett Edward.

- Nagyon örülök, mindig is vágytam egy kislányra! - válaszolta kimerültén, mosolyogva Tatjana.

Edward a karjában tartotta és csodálta az újszülöttet.

- Hogy nevezzük el?

- Szerintem legyen Zosjana. Neked, hogy tetszik ez a név: Zosjana Roberts? Szerintem nagyon jól hangzik.

- Tökéletes!

Az ápolónők időközben szereztek mérleget és mérőszalagot, már le is mérték, 3000 gramm és 50 cm.

- Nagyon édes! - madarat lehetett volna fogatni a férfival, és szeretettel telve csókolta meg felesége homlokát. - Hogy érzed magad?

- Teljesen jól vagyok, ne aggódj miattam! Hányadika van ma? Peabody biztosan tudja. Csak, hogy tisztában legyünk azzal, milyen napon is született. Brigitte, elmennél megkérdezni, hogy földi idő szerint hányadika van ma?

- Persze! Máris indulok!

Azzal el is ment a laborba. Nemsokára visszaért, és kellően meg volt döbbenve.

- Képzeljétek, földi idő szerint már november tizedike van! Lassan nyolc hónapja itt vagyunk. Ti észleltétek, hogy ennyire eltelt az idő?

- Akkor nemsokára eléri a mi országunkat is a Gelanimaco. Ez borzalmas! - teljesen összetörtem a hír hallatán.

- Jól van, köszönöm, hogy megkérdezted - fordult Edward Brigitte-hez. - Tatjana, ha nem haragszol, elhívom a srácokat, és beülünk a másik szobába beszélgetni meg sörözni egy kicsit. Le kell vezetnem a feszültséget. Chanel és Brigitte itt maradnak veled, jó lesz úgy? Ha bármire szükséged van, majd ők szólnak nekünk.

- Jó persze, menjél csak nyugodtan.

- De édes ez a baba! Sosem láttam még ilyen friss újszülöttet! És milyen picike! - áradozott Birgitté Zosjanaról.

Tatjánát el is nyomta időközben az álom, hiszen rettentően kimerült volt, mi pedig halkan beszélgettünk tovább.

- Hogy álltok a pulmonológussal? Nem nagyon szóltatok most egymáshoz.

- Hát... nem is tudom. Egyelőre nyilvánosan nem akarjuk nagyon felvállalni ezt a kapcsolatot, meg én magam sem tudom még mindig, mit is akarok.

- Pedig benne vagy a korban már te is rendesen. Lassan neked is családot kellene alapítanod.

- Nem olyan egyszerű az. Neked könnyű, mert fiatalon megtaláltad Christ. Tudod, hogy mindenben a tökéletességre törekszem. Megmondom őszintén, eddig még nem találkoztam olyan pasival, akiben száz százalékgig megbíznék, és mernék vele gyereket vállalni.

- De mit érzel ezzel a dokival kapcsolatban? Ő milyen?

- Eddig aranyos, kedves, szimpatikus, figyelmes. Ha ilyen maradna még évek múlva is, és akkor is együtt lennénk, talán hajlanék rá, hogy összeházasodjunk és gyereket vállaljunk. De most még biztosan nem mernék ilyesmibe beleugrani.

- Megértelek. Neked is túl sok rossz tapasztalatod volt az életben, és ennek fényében sokkal nehezebb előre lépni. - Minden kapcsolatára emlékeztem és tudtam, hogy mindegyik törést okozott a lelkében.

- Igen, sajnós. Nem bánnám, ha ez megváltozna, de hiú ábrándokat sem kergetek már.

Órákig folytattuk a beszélgetést, addig, hogy Tatjana is felébredt.

- Ti még itt vagytok? - kérdezte félálomban.

- Persze, megígértük Edwardnak, hogy itt leszünk melletted. Ők nyugodtan iszogatnak a fiúkkal a másik szobában, mi meg addig itt beszélgettünk és felügyeltünk téged.

- Hol van Zosjana? - kereste rögtön kislányát.

- Az ápolónők megfürdették, tisztába tették és most ők vigyáznak rá - válaszoltam neki, hogy ne aggódjon, a kicsi jó kezekben van.

Láttam rajta, hogy addig nem nyugszik, amíg nem ölelheti át a kislányát.

- Szólnátok nekik, hogy hozzák ide?

Brigitte kiszaladt az ápolónőkhöz.

- Ügyes voltál, drága barátnőm! - dicsértem meg, és megszorítottam a kezét.

- Hát, már elég rutinos vagyok - mosolygott. - De nagyon izgultam végig, hogy ne legyen semmi baj.

- Nem lett, az a lényeg, most már nyugodj meg.

Brigitte vissza is ért, nyomában az egyik ápolónővel és a babával.

- Mi lassan haza is megyünk, ha nem gond. Fáradtak vagyunk, holnap korán kell mennünk dolgozni - mondtam.

- Menjetek csak nyugodtan. Remélem, minél hamarabb eredményes lesz a kutatómunkátok. Nagyon sajnálom, hogy most egy darabig nem tudok nektek segíteni. Azért legyetek szívesek és szóljatok, ha van valami új fejlemény.

- Ez csak természetes. Pihenj sokat, Tatjana! - köszöntem el, és apró puszit nyomtam az ő, és a kis Zosjana arcára.

Elindultunk haza, szóltunk Chrisnek és David- nek, hogy jöjjenek ők is, késő van. Hazafelé még elmentünk Aurorához a lányokért.

Otthon most kellően megtaláltuk a közös nevezőt Chrisszel, hónapok óta ezen a napon fordult elő először, hogy nem emeltük fel a hangunkat.

- Hogy álltok a kutatómunkával? Van valami eredmény?

- Ne is kérdezd. Még nem sikerült használható ellenszert kifejlesztenünk, ráadásul mindig történik valami, ami nincs benne a számításainkban és állandóan csúszik miatta a munka. Most meg, hogy Tatjana is kiesett, még több feladat hárul Brigitte-re és rám. Eddig sem volt sok szabadidőm, de ezután már a fogalmat is el fogom felejteni, mit jelent az: unatkozni.

Mivel már lassan egy éve élünk itt, ezért mostanában egyre több helyen kellett ezt- Azt megjavítani vagy kicserélni. Napközben Chrisnek is akadt már munkája, ami boldogsággal töltötte el. Ezeket

mesélte lelkesen, én érdeklődve hallgattam. Beszélgettünk még egy keveset az ágyban is, majd álomba merültünk.

Eközben a Földön...

A halottak száma már rettentően magas volt, megközelítőleg 510 millió fő, ráadásul a betegség vészesen közeledett az otthonunkhoz, tőlünk mintegy 300 kilométerre tartott, Geraldék otthonát pedig már el is érte.

Másnap munka előtt még beugrottam Tatjánáékhoz, hogy megnézzem, mindenki jól van-e.

Edward kellően felöntött a garatra a fiúkkal, ezért még hangosan horkolt, úgy hangzott, mint egy rossz traktor. Tatjana biztosított, hogy remekül van ő is, meg a pici is.

- Délután, munka után ismét benézek majd - köszöntem el tőlük, és már rohantam is tovább a munkahelyemre.

A laboratóriumban tovább folyt a kísérletezés, minden napot úgy indítottunk, hogy ez lesz A NAGY NAP, amikor végre sikerül előállítanunk a hatásos molekulát. Mindenki végezte a rá kiosztott feladatot, amikor iszonyatos robajt hallottunk. Soha, egyetlen hangot nem hallottunk és ráadásul ez nem akart szűnni, hanem egyre csak erősödött, ezért izgatottan mentünk ki a laboratórium elé, hogy mi is ez a dobhártyaszaggató zaj. Már minden házból és épületből kijöttek az ott tartózkodók, és hatalmas, rémült szemekkel bámulták, hogy mi történik. Amikor már legalább tíz perce ott álltunk, Volodimirovics szaladt hozzánk. Kiderült, hogy éppen most száll le egy másik, jóval kisebb űrhajó. Senki nem szólt az

érkezéséről és teljesen ledöbbentette őt is, hogy ez történik. Pedig gyakran létesített kapcsolatot a Földdel, de soha egy szóval sem jelezték, hogy készülnek még ide mások.

- Biztos a NASA és a Kormány emberei. Tudtam, hogy ez lesz! - Peabody nem várt tovább tétlenül, nagy léptekkel indult az űrhajó felé.

Nem bírtam állni és csak bámulni, ezért követtem őt.

- Gondolod, hogy tényleg azok jöttek? - értem utol.

- Száz százalékig biztos vagyok benne. Sejtettem, hogy a hátam mögött szervezkednek és nagyon hatásos belépőt csináltak maguknak. - Egy cseppnyi elismerést véltem felfedezni a hangjában.

Megálltunk a beépített terület szélén, nem akartunk közelebb menni az űrhajó leszállópályájához, így is alig tudtuk elviselni a hangját. Amivel mi érkeztünk, a Jetan2055, sokkal modernebb és halkabb volt. Gyanítottam, hogy ez egy lassabb jármű és tovább tartott nekik az út egy hétnél.

- Most már értem, miért építettek ki annak idején ilyen hatalmas űrállomást. Mintha sejtették volna, hogy hamarosan elérkezik az idő, hogy nem csak egy űrhajó fog itt leszállói. - Hunyorogva szemlélte a távolban éppen elhelyezkedő gépet.

Évezredeknek tűnt számomra, mire ismételten csend honolt a bolygón. Nem győztük kívánni, hogy kik is fognak kijönni az űrhajóból. Amikor végre kinyílt az ajtó és az akklimatizálódás után elkezdtek kiszállni, Peabody arcán láttam, hogy pontosan erre a látványra számított. Ő ismert mindenkit és természetesen azok voltak, akikre számított, és akikkel olyan sokat harcolt az engedélyért: a NASA és a Kormány legbefolyásosabb emberei.

Volodimirovics nagyon megörült űrhajós kollégáinak és kézfogások, ölelések közepette el is kezdett velük beszélgetni. Ezzel ellentétben Peabody paprikás hangulatban volt. Eszébe sem jutott

az etikett szabályait követni a köszönésnél, hanem rögtön a tárgyra tért.

- Mégis, hogy gondolták, hogy bejelentés nélkül idejönnek? Ez már mindennek a teteje!

Az összes újonnan érkezett arcán megdöbbenés látszott, számukra ismeretlen volt ez a viselkedés, hiszen nekik az volt a megszokott, hogy minden ember a lábaik előtt hever. Aztán egyikük visszavágott Peabodynak, hogy az volt a megállapodásukban, amint mindenki elintézi otthoni teendőit és felkészülnek az utazásra, haladéktalanul idejönnek, pontosan azért, amiért mindenki más: hogy túlélhessék.

- Kizárt dolog, hogy ilyesmi volt benne. A legutolsó információim szerint az állt a szerződésben, hogy az ellenanyag feltalálásig egyedüli jogom van nekem és az általam kiválasztott embereknek a bolygón tartózkodni.

- Utólag módosítottunk egy két-dolgat a szerződésen... - vigyorgott kajánul a NASA vagy a Kormány embere, fogalmam sem volt, pontosan ki.

- Aljas húzás volt! - Peabody utálta, ha kijátsszák, és ezt az érzést nem is próbálta leplezni. - Talán minden egyszerűbb lett volna, ha előre közük velem a terveiket. Azt sem tudom, hol akarnak aludni, élni. Éppen annyi házat építettünk ki, amennyire szükségünk van. És azok sem valami nagyok.

- Valahogyan oldja meg, mert nem fogunk a szabad ég alatt aludni, mint holmi hajléktalanok. Költöztessen ki néhány embert, vagy találjon ki valami megoldást, mert magam teszek róla, hogy már holnap haza kelljen indulnia!

Peabody ledöbbent, hogy ezeknek mennyire nem számít semmi és azt hiszik, mivel ők befolyásos emberek, nekik mindent szabad. Ám jobbnak látta nem kikezdeni velük, ezért kitalálta, hogy a

közösségi házba beköltözhetnek, valamint a sajátját is felajánlotta erre a célra. Sajnos azonban néhányuknak osztoznia kellett a „vendégekkel”. Gyanította, hogy nem mindenki fogja szó nélkül eltűrni, hogy megossza lakását idegenekkel, és természetesen voltak is lázongók, akiket nehezen tudott meggyőzni.

El kellett telnie néhány hétnek, mire ismételten minden a megszokott módon zajlott és teljes mértékben beilleszkedtek az új lakók.

Közben, mivel már tisztában voltunk azzal, hogy földi idő szerint milyen napot is írunk, Ellie rájött, hogy a születésnapja mostanában lesz, ezért megszervezett egy kisebb összejövetelt a közösségi házban, ahová minden Zoritef bolygólakót meghívott.

Ellie mindig is szerette a nagy létszámú bulikat, ezért most, ilyen sok ember között igazán jól érezte magát, hiszen ideig-óráig sikerült elterelnie figyelmét arról, hogy folyamatosan aggódjon Árnyért, akit kénytelen volt otthon hagyni. Sokat beszélgetett mindenkivel, és élvezte, hogy ma ő lehetett a középpontban. Örültem, hogy legalább egy kevéske időre sikerült önfeledten szórakoznia, és nem az aggódó, keserűséggel teli arcát látjuk, mint általában.

Gerald ismételten bebizonyította, hogy hatalmas, önzetlen szív lakozik benne, hiszen készült egy-két olyan különleges finomsággal erre az estére, amihez megvoltak az alapanyagai. Ellie nagyon örült a gesztusnak. Körül is rajongta egész este, amit Nick persze nem nézett jó szemmel, és tudat alatt én sem, de ezt az érzést próbáltam mélyen elrejtteni magamban.

Eközben a Földön...

A legfrissebb adatok szerint 580 millió áldozatot követelt eddig a betegség, tőlünk pedig már csak 100 kilométerre járt, és a napokban éri majd el Fordale Cityt.

Az idő csak repült és repült, de hatásos ellenszert nem sikerült találnunk.

Egyik nap, amikor Brigitte oldatot cserélt a szövetmintákon, és mivel elfogyott az éppen használt flakonból, bement a tárolóhelyiségbe, hogy egy új, tápanyagdús oldatot bontson fel, azt látta, hogy ez az utolsó flaska a polcon.

- Peabody, találok még valahol a tápanyagdús oldatból?
- Persze, a tárolóban van egy csomó.
- Most vettem ki onnan az utolsót. Van máshol is esetleg?
- Nem létezik, hogy az utolsót vetted el. Mindjárt megnézem - állt fel a mikroszkóp mellől és bement a raktárba.

Pár perc múlva visszajött, az arca nem éppen nyugodtságot tükrözött.

- Na, ha káromkodnék, most bizony az összes létezőt elsorolnám! Ugyanis nem vettem észre, hogy időközben elfogyott az oldat. Nem számoltam azzal, hogy a sajnálatos haláleset miatt megnő a szövetminták száma, ergo sokkal több folyadék kell majd. Előállítani itt ezt a folyadékot képtelenség, hiszen rengeteg minden kell hozzá, és ami volt, azt mindet készen hoztam. Otthon a laboratóriumban lenne még egy rakattal. Ha ki nem fosztották, bár amilyen állapotok

lehetnek a Földön, az lenne az érdekes, ha oda még nem törtek volna be.

- De hát mégis, hogy akarsz hazamenni?

- Az űrhajóval, mivel valahogy sürgősen szerezni kell oldatot. Nincs mese, haza kell küldenem pár emberemet.

- Jól hallottam, megyünk haza? - csatlakoztam a beszélgetésbe én is.

- Szó sincs róla. Brigitte most vette észre, hogy a tápanyagpótló oldat nemsokára el fog fogyni. Hozatnunk kell a Földről, máskülönben a szövetmintáknak annyi, és akkor nem tudjuk folytatni a kísérleteket - válaszolta Peabody.

- Én hazamegyek. Legalább apát is megnézem - kaptam az alkalmon.

- Ne is álmodj ilyesmiről! Minimális létszámú embert küldök, de ők is csak a laboratóriumhoz mehetnek, felveszik a folyadékos üvegeket, és azonnal jönnek is vissza. Nem lehet mászkálni, ráadásul nagy az esélye, hogy beszívják a levegőben terjedő Gelanimacot. Ki tudja, milyen állapotok uralkodnak ott, remélem, még nem fosztották ki a laboratóriumomat. - Peabodynak jelenleg ez volt a legnagyobb problémája, csak ezt szajkózta.

- Kiket akarsz küldeni? - faggatta Brigitte.

- Csakis az embereim közül néhányat. Ők tudják pontosan, mit hol tartok, és gyorsan összeszedik, amire még szükségünk lesz. Közülük fogok kijelölni négyet, ketten összegyűjtik a folyadékokat, kettő pedig tartaléknak megy, ha történne valami az első kettővel. Ugyanakkor a fiatal asztronauták közül jelölünk ki majd Volodimiroviccsal kettőt, akik felváltva vezetik az űrhajót és szintén ketten mennek, akik a műszaki karbantartást végzik majd.

- Szerintem Tatjana öccse, Arnold is velük mehetne, ha ne adj' Isten valami támadásra kerülne sor. Neki van fegyvere, meg tudja

védeni az embereidet - javasolta Brigitte.

- Nem rossz ötlet. Beszélek vele még ma, és kijelöljük az embereket is. Ha minden jól megy, este el is indulhatnak. Még körülbelül három hétre elegendő a maradék tápanyagoldat, de inkább érjenek ide az utánpótlással hamarabb, mint hogy késő legyen.

Brigitte-tel és Michaellel karöltve folytattuk a munkát, Peabody pedig elvonult az egyik sarokba megszervezni az utat a Földre.

Délután el is hagyta a laboratóriumot, hogy beszélhessen az illetékesekkel. Felkereste először Volodimirovicot, aki rögtön azzal a hírral fogadta, hogy nem tud napok óta rádiókapcsolatot létesíteni a Földdel, gyanítja, hogy a Gelanimaco már elérte a fordale-i úrállomást, és az ott dolgozók már az áldozatává váltak. Kiválasztották a két asztronautát és a két karbantartót, majd Peabody ment tovább Tatjana öccséhez, aki természetesen vállalta, hogy az oda-vissza úton és a Földön való pár órás tartózkodás alatt vigyáz az emberek testi épiségére.

Majd a munkásaihoz ment, és kiválasztotta a négy „szerencsést”, akik életük kockáztatásával elhosszák neki a kért oldatokat. Ráadásul összeírt még pluszban egy-két anyagot, amire esetleg még szüksége lehet.

Késő délután Brigitte-tel befejeztük aznapra a munkát, és hazamentünk, Michael viszont még a laboratóriumban maradt.

Eközben a Földön

Ezek az információk már nem jutottak el a Zoritef bolygóra, de a Földön mindenki szembesült a tényekkel: drasztikusan emelkedett még mindig a halottak száma. Már 740 millió fölött járt az új, titkos betegségben elhunytak száma, ráadásul már Cindewalle Village-t is elérte, és javában ölt ott is.

Az űrhajó elindul

Estére elkészültek a kijelölt személyek, és elindultak.

Megemlítettem Chrisnek, hogy sajnos fogytán vagyunk egy fontos alapanyagnak, ezért páran visszatérnek a Földre, hogy beszerezzék. Ettől teljesen kikelt magából, az ablakhoz szaladt, és pont látta, amint felszáll az űrhajó.

- Miért csak most mondod? Én is mentem volna velük!

- Peabody senkinek sem engedte, hogy elmenjen. Rettentően kockázatos, sok baj érheti most az embert a Földön. Én is akartam menni, de amikor felhoztam a témát, rögtön megtiltotta.

- Hát nem látod, miről van szó, te csökött agyú?! Peabody emberei majd bolondok lennének visszajönni! Övök az űrhajó! Mi meg itt ragadunk örökre! Itt fogunk éhen halni! - kiabálta az arcomba, és közben megrázott.

- Dehogysis! Ne pánikolj. Biztosan visszajönnék, hiszen a főnökük száz százalékban megbízik bennük, és csak olyanokat alkalmaz, akik az életük árán is teljesítik mesterük parancsát. Ez nem is történhet másként. Kibírjuk ezt a két hetet, arról nem is beszélve, hogy itt a másik űrhajó, azzal is lehet utazni - próbáltam nyugtatni Christ, bár most szó szerint féltem tőle, ilyen még sosem fordult elő korábban.

- Abban a kis gépben éppen csak azok férnek el, akik jöttek vele. Meg, ha lenne is hely, sem adnának nekünk. - Csak fokozta baljós gondolatait. - És mi van, ha valaki megtámadja őket a Földön, és nem tudnak visszajönni? Ezer százalék, hogy valaki le fog csapni az

úrhajóra, és sosem fog ide visszatérni! Nekünk végünk! Áh! - Chris teljes erejéből felborította a konyhaasztalt.

- Ne izgulj már, Tatjana öccse, Arnold is velük tart! Neki van fegyvere, szóval, ha bármi adódna, akkor meg tudja védeni magukat. De persze úgysem történik semmi.

Én a húsz éves ismeretségünk alatt még nem láttam soha ilyen pánikrohamot Chrisnél. Mindig is a nyugodtságáról volt híres, minden szituációban megőrizte hidegvérét, és próbálta a leghiggadtabban kezelni még a legrázósabb helyzeteket is.

Komolyan mondom, hogy most rendesen megijedtem tőle, aki, rá egyáltalán nem jellemző módon, elkezdett csapkodni, és mindent a falhoz vágni, ami a keze ügyébe került.

- Chris, kérlek, nyugodj le! Nem lesz semmi probléma! Hamar eltelik a két hét, és csak azt vesszük észre, hogy az úrhajó ismét itt van, és nyugodtan tudjuk folytatni a kutatást, amíg elő nem állítjuk az ellenszert.

- Hogy tudnék lenyugodni? - Úgy sziszegett, mint egy támadni készülő kígyó.

- Gondolj a gyerekekre is, mit gondolhatnak most rólad? Nézd meg, teljesen meg vannak rémülve - fordultam a gyerekszoba felé.

Charlotte és Christine az egyik sarokba bújtak, félelmükben összeölelkezve, a kisebbik ráadásul úgy megijedt, hogy be is pisilt. Odaszaladtam hozzá, próbáltam érzékeltetni vele, hogy ne féljen, velem biztonságban van és adtam rá egy tiszta ruhát.

Sokáig tartott teljesen megnyugtatom a gyerekeket, majd elszaladtunk együtt a könyvtárba, bár azóta nem szívesen mentem oda, amióta beköltöztek az új lakók. Hoztunk haza aranyos mesekönyveket, amikből aztán meséltem nekik, és valamennyire sikerült elterelnem a figyelmüket.

Közben, míg a könyvtárban voltunk, Chris is elment otthonról, fogalmam sincs, hová. Mivel nagyon fáradtnak és kimerültnek éreztem magam, ezért, miután sikerült elaltatnom a gyerekeket, én is azonnal elaludtam.

Első nap az úrhajó nélkül

Reggel mikor felkeltem, Chris már ott feküdt mellettem. Teljesen megnyugodtam, hogy nem csinált semmi őrültséget. Igazából mindeddig nem néztem ki belőle, de ahogy láttam este kikelni önmagából, már semmiben sem voltam biztos.

Hamar elkészültem, és el is mentem a laborba.

Brigitte-tel, Michaellel és Peabodyval megfeszített tempóban dolgoztunk, szintetizáltunk annyi új molekulát, amennyit csak tudtunk. Egész nap meg sem álltunk, de ezen a napon sem sikerült hatásos szert előállítanunk.

Mikor este hazaértem hullafáradtan, az a látvány fogadott, hogy Chris valahonnan kerített egy üveg körtepálinkát (azt sem tudtam, hogy hozott magával), és már kellően az üveg fenekére nézett. Teljesen biztos voltam abban, hogy aznap már egy értelmes mondatot sem tudnék váltani vele, ezért a gyerekek elaltatása után én is rögtön lefeküdtem pihenni.

Második nap az úrhajó nélkül

Reggel Chrisből dőlt a cefreszag.

Nem mertem a gyerekeket otthon hagyni, féltem, hogy Chris nem kel fel időben, ezért inkább én magam vittem el Aurorához a lányokat, így késve érkeztem meg a laborba.

Ott elmeséltem, mert már nem bírtam magamban tartani, hogy viselkedik két napja a férjem. Brigitte nem csodálkozott, ő mindig is

gondolta, hogy mivel Chris folyamatosan elnyomja magában az érzéseit, ezért ezek egyszer csak ki fognak törni belőle. Ez az idő most jött el. Én csak azt mondtam erre, hogy nekem bőven elég ennyi ízelítő ebből az állapotból, és Chris igazán lenyugodhatna már.

Mivel kizárólag a férjem körül kavargtak a gondolataim, egész nap alig tudtam a munkára koncentrálni, és le is maradtam rendesen Peabody, Michael, de még Brigitte teljesítményéhez képest is.

Délután azonban újabb meglepetés fogadott. Már pakolásztuk el az eszközöket, amikor Aurora kopogott be a laboratóriumba. Benézett az ajtón és rögtön engem keresett a tekintetével.

- Chanel, figyelj, nem akarok zavarni, de Chris nem jött el délután a gyerekekért. El tudod őket vinni? Ellie ott maradt velük, de én is mennék lassan haza Rosalie-vel és Gwendolinnal. Bevallom, nagyon zavaró, hogy folyamatosan a NASA és a Kormány embereit kell kerülgetnem a foglalkozások alatt, és minél előbb szabadulnék a közösségi házból.

- Megyek máris - hagytam ott csapot-papot, és reménykedtem benne, hogy Brigitte kegyes lesz hozzám és elpakol utánam is.

Levettem a köpenyt, hanyagul bedobtam a szekrényembe, nem bajlódtam azzal, hogy felakasszam a vállfára. Felkaptam az utcai ruhámat, és rohantam a gyerekekért.

- *Még mindig otthon fetrengene a másnaposságtól?* - kérdeztem magamtól.

A közösségi házban Ellie még szóval tartott volna, de leráztam azzal, hogy sietek, mert nem tudom, mi van Chrisszel, de a sógornőm lelkére kötöttem, hogy valamelyik délután átmegyek majd hozzájuk a gyerekekkel. Bármit megígértem volna, csak hogy hamarabb szabaduljak.

Mikor hazaértünk, Chrisnek hűlt helye volt. A gyerekek nagyon keresték az apjukat és láttam a tekintetükben, hogy értetlenül állnak eltűnésének ténye előtt. Mentünk is tovább, nem késlekedtünk, és ahol csak tudtuk, kerestük. Végül Ellie-éknél találtunk rá, Nickkel iszogatót éppen, halálos nyugalomban.

- Már régen el kellett volna hoznod a foglalkozásról a gyerekeket! - korholtam le rögtön köszönés nélkül.

- Mié, má' annyi az idő? - kérdezte. A töménytelen mennyiségű italtól már beszélni sem tudott rendesen.

- Most elhoztam őket, mert Aurora szólt, hogy nem mentél értük, de ne csinálj többet ilyet légy szíves! És te is gyere haza, mert már állni nem bírsz a lábadon!

- Jól van, na, megyek már! - Háromszor próbált felállni az asztaltól, de csak a harmadik kísérletnél nem huppant vissza teljesen a székre, hanem valahogyan megkapaszkodott az asztalban és elkezdett araszolni a kijárat felé.

A hazafelé tartó út öt perc helyett most legalább fél óráig tartott. Chris teljes súlyával rám nehezedett, így vonszoltam hazáig. Egyszerűen a föld alá süllyedtem szégyenemben, hogy a gyerekek ilyen állapotban látják az apjukat. Igazából volt egy olyan gondolatom, hogy megérdemelné, hogy csak úgy ott hagyjam, ahol éppen tartunk, aztán majd hazatalál. De, mint mindig, most is győzött bennem a jóakarát és az önzetlenség, félre tudtam tenni minden gyűlöletemet, amit ebben a pillanatban a férjem iránt éreztem.

Egyszerűen nem győztem csodálkozni, hogy mit művelt, hiszen a húsz év alatt, amióta ismertem, még sosem volt erre példa. Nem ivott gyakran tömény alkoholt, de ha előfordult egy-két alkalommal, akkor is mindig tudta tartani a mértéket. Nálam sokkal többször

volt olyan, hogy találkoztam a rókával egy-egy ivós buli után, de Chrisnél még ez sem fordult elő.

A napokban tényleg képtelenebbnél képtelenebb helyzeteket produkált, ez nem az én férjem volt, valami vagy valaki teljesen megváltoztatta.

Otthon szó nélkül bedőlt az ágyba, és már húzta is a lóbőrt.

Én gyorsan elaltattam a gyerekeket, majd le is feküdtem, hiszen nagyon kimerültnék és elhagyottnak éreztem magam, és kellően el is voltam keseredve emiatt. Persze aludni nem bírtam, hanem azon gondolkodtam, mi történt Chrisszel. Abszurdumnak tartottam, hogy attól kattant volna ennyire be, hogy elment az úrhajónk.

Harmadik nap az úrhajó nélkül

Reggel megint én vittem a közösségi házba a gyerekeket, már meg sem próbáltam felkelteni Christ.

A laboratóriumban panaszkodtam Brigit- te-nek, hogy érzem a zsigereimben, nem lesz ennek az egésznek jó vége. Elmeséltem, hogy Chris teljesen beleélte magát abba, hogy az úrhajó nem jön vissza, és örökre itt maradunk, amit ő hosszú távon nem tudna elviselni. Itt voltunk már lassan egy éve, és ezalatt nem tudott magával semmit kezdeni, és az unalom az agyára ment.

Peabody kiadta az utasítást Brigitte-nek és nekem, hogy cseréljünk oldatot a szövetmintákon, de csak azokon, amelyekre már nagyon ráfér, spóroljunk, amennyire csak tudunk.

Ő maga pedig tovább folytatta az új molekulák előállítását Michael segítségével.

Ez a nap is gyorsan eltelt, mivel ez a munka nem igényelt annyira nagy odafigyelést, ezért az oldatcsere közben végig tudtunk

beszélgetni, ami nekem személy szerint nagyon jólesett és megkönnyebbülés járt át.

Délután direkt hamarabb elmentem, hogy időben haza tudjam vinni a lányokat, de már nem voltak ott a foglalkozáson.

- Chris nemrég vitte el őket - jelentette ki Aurora.

- Komolyan? El tudott jönni értük? - leplezetlenül csodálkoztam a hír hallatán.

- Miért, valami baj van? Teljesen úgy nézett ki, mint eddig bármikor.

- Semmi baj, csak azt hitte az elmúlt pár napban, hogy az üveg fenekére nézve minden probléma megoldódik.

- jaj, az elég kellemetlen. Mondom, most teljesen kipihentnek tűnt.

- Ennek örülök, akkor sietek is haza - köszöntem el tőle, és igyekeztem is, hiszen felettébb érdekelt, milyen állapotok uralkodnak otthon. Sietősen szedtem a lábam, a pékségnél direkt fel sem néztem, végig csak a cipőmet bámultam, nehogy Gerald ott legyen és szóba elegyedjen velem.

Otthon, mikor beléptem a házba, felettébb nagy öröm járt át, hogy mindent rendben találtam.

Chris játszott a gyerekekkel, majd egy kis pihenés után én is csatlakoztam hozzájuk.

Mindig is ilyen idilli családi hangulatról álmodoztam. Mikor még a Földön éltünk, Chris szinte sosem volt bent a házban, mindig a műhelyben épített vagy szerelt valamit. A mai estén viszont boldog volt mindenki, és azt kívántam, bárcsak ez a nap örökké tartana.

Negyedik nap az úrhajó nélkül

Reggel végre minden a megszokott kerékvágásban zajlott. Nyugodtan mentem el dolgozni, Chris pedig elvitte a gyerekeket Aurora foglalkozására.

A laboratóriumban is nyugodt volt a légkör, kelően tudtam koncentrálni a kutatásra, végre semmi sem terelte el a gondolataimat, semmi nem volt, amin aggódnom kellett volna.

Mivel napközben egészen feldobódtam, kitaláltam, hogy délután átmehetnénk családotól Tatjánáékhoz. Edward és Chris elbeszélgetnek, a gyerekek eljátszanak egymással, én pedig végre Tatjánával és Zosjanával lehetek egy kicsit. Alig vártam, hogy végezzünk, és szinte dalolva mentem haza. A pékségnél most direkt benéztem az ablakon és beintegettem Geraldnek, aki mosolyogva köszönt vissza, miközben pakolászott valamit.

Otthon már várt az én csodás családom. Felvettem nekik az ötletet, hogy látogassuk meg Tatjánáékat, amit persze mindenki támogatott. Elkészültünk, és át is mentünk a pár házzal arrébb lakó Roberts famíliához.

Mindenki jól érezte magát, elég sokáig ott maradtunk. Végre én is ki tudtam engedni a gőzt, és jól elbeszélgettem a barátnőmmel, ráadásul ebben a pár órában minden gondomat el tudtam felejteni.

Csak késő este indultunk haza. Az útra kilépve odapillantottam a laboratórium felé, és azt láttam, hogy még ég odabent a villany.

- *Tehát Peabody még mindig dolgozik* - gondoltam magamban. - *Furcsa egy szerzet, hogy ennyire nem érdekelte soha a család és a barátok, csak a munka és az élethosszig tartó tanulás.*

Én még a mai napig el tudtam csodálkozni ezen a hozzáálláson, pedig sok mindent láttam és tapasztaltam eddigi életemben. Mondjuk Peabodyt ismerve igazából el sem tudtam volna képzelni, hogy milyen lenne apukaként.

- *Még szerencse, hogy nem vagyunk egyformák* - nyugtáztam.

Az este további része ismét vita nélkül telt.

Végre önfeledten, jókedvűen bújtunk ágyba. Nagyon örültem, hogy Chris már nem aggódik az úrhajó miatt, és hogy relatíve hamar átlendült ezen a depressziós állapotán.

Ötödik nap az úrhajó nélkül

Reggel Brigitte már az ajtónk előtt várt engem. Nagyon frusztrált volt, látszott rajta, hogy valami nyomja a lelkét. Alig csuktam be magam mögött az ajtót, máris szinte kirobbant belőle:

- Képzeld, szakítottam a dokival.

- Ne már, de hát mi történt? - ámultam el.

- Esküszöm neked, Chanel, én még sosem éreztem így magam. Mármint ilyen jól valakivel. Komolyan mondom, hogy el tudtam volna képzelni vele a hátralevő életemet. Tegnap este el is mondtam neki mindent, hogy milyen mélyen megérintett, és nagyon szeretném, ha majd egyszer megkérné a kezem, összeházasodnánk és gyerekeket vállalnánk.

- És mit mondott erre David?

- Hát azt, hogy ő erre egyáltalán nincs még felkészülve, ráadásul alig ismerjük egymást. És végül nagy nehezen azt is kinyögte, de úgy, mintha a fogát húzták volna, hogy neki volt valakije a Földön, de az illető nem tartott vele ide, a Zoritefre. - Brigitte-re nem jellemző módon könnyek szöktek a szemébe. Talán emiatt hittem el neki teljes mértékben, hogy eddig számára teljesen ismeretlen érzéseket váltott ki belőle a férfi, mert életemben nem láttam még sírni őt egy pasi miatt. - Baromira rosszulesett, hogy ezt eddig nem mondta el. Akár életben van a nő, akár nem, a dokinak ő az igazi, és ezt nem bírta előbb közölni velem. És ami igazán fáj az az, hogy neki csak egy lyuk kellett, erre én idióta a szívemet adtam a kezébe.

- Igazán nem tudom, mit is mondhatnék erre - tártam szét tanácstalanul a kezemet és gyűjtöttem a vigasztaló gondolatokat magamban.

- Reggel vissza is ment a saját házába - folytatta a könnyeit törölgetve. - Nem is bánom, jó nekem itt egyedül. Legalább nem vonja el a figyelmem a kutatómunkáról.

- Nagyon sajnálom, hogy ez történt, ha bármiben tudnék neked segíteni, csak szólj - veregettem meg a vállát. - Pedig jó párosnak tűntetek, és szimpatikus is ez a pasi. Tudom, hogy milyen könnyen le tudnak venni minket, nőket a lábunkról, szóval teljesen átérzem, mi zajlik most benned. - Igyekeztem elterelni a gondolatait, ezért gyorsan arról kezdtem beszélni, ami a leghamarabb az eszembe jutott. - Én meg tegnap voltam Tatjánánál, és azt mondja, pár nap múlva megpróbál eljönni egy-két órára dolgozni. John úgyis Aurora foglalkozásán van, Zosjana meg otthon lesz addig Edwarddal. Ha bármi baj lenne, majd átszalad szólni, hogy menjen haza.

- Ez jó hír. Minél többen vagyunk, annál jobban haladunk. - Rögtön jobb színben volt, hogy a kutatás került szóba.

Közben megérkeztünk a laboratóriumhoz. Peabody már (vagy még mindig) ott volt.

- Képzeljétek, tegnap délután lehet, hogy megint sikerült egy hatásos molekulát előállítanom.

- Állati jó! Mesélj el mindent! - csillant fel Brigitte szeme, ezen a napon először nem a könnyek miatt.

- Nézegettem a molekulák szerkezetét, amiket próbaként már felrajzolgattam magamnak, de még nem állítottunk elő, és megakadt a szemem az egyikben, amelyiknek a szerkezete nem annyira bonyolult, viszont elég macerás a létrehozása. Elég sok lépésből áll a szintézise, és sok alapanyag is kell hozzá. Viszont, ha hatásos lenne, akkor idővel biztosan ki tudnánk találni, hogyan lehetne

egyszerűbben is előállítani, de először meg kell bizonyosodnunk róla, hogy tényleg hatásos és nincsenek nem kívánt mellékhatásai, mint ahogyan a másiknak is voltak. Szóval megszintetizáltam, kipróbáltam a szövetmintán, és a mikroszkóp alatt nézve szépen hozzákapcsolódott a fehérjéhez. Egész éjszaka ezt az anyagot gyártottam, lett is belőle egy kevés, használható mennyiség. Brigitte, légy szíves akkor újabb két egérrel és két patkánnyal belélegeztetni.

- Rendben, máris megyek! - mondta, és szaladt is elvégezni a kísérletet. Reméltem, hogy a munka el tudja terelni a gondolatait a szakításról, mert, ahogy észrevettem, tényleg nagyon megviselte.

Egész nap izgultunk, mi fog történni az állatokkal a következő napokban.

Közben a munkát sem hanyagoltuk el, Peabody ennek az anyagnak a szintetizálását folytatta Michaellel, Brigitte és én pedig próbáltunk még egy-két új molekulát előállítani.

Délután felfokozott hangulatban hagytuk el a labort, és mindannyian bízunk abban, hogy a hatásos ellenszer végre a kezünkben van.

- Sziasztok! Megjöttem! - köszöntöttem hangosan a családomat mosolyogva. - De jó látni titeket, hogy ilyen jól eljátszotok!

Chris felállt a gyerekek mellől, és érzéki csókot adott a számra.

- Képzeld, Peabody végre megint előállított egy hatásosnak tűnő molekulát - lelkesedtem, mert nem bírtam tovább magamban tartani ezt a csodálatos hírt.

- És mennyire lesz megint gyilkos? - kérdezte gúnyosan. Lehet, hogy csak poénos akart lenni, de nekem nagyon rosszulett ez a megnyilvánulás.

- Chris, kérlek! Elsők között mondom el neked a nagyszerű információt, erre megint csak gunyorosan tudsz reagálni. Örülünk, hogy ennyivel előrébb vagyunk. A napokban fog kiderülni, hogy ha

az állatok életben maradnak, akkor nagy valószínűséggel biztonságos lesz az emberekre nézve is.

- Hiszem, ha látom! Addig pedig ne tömd ilyen hiú ábrándokkal a fejem!

Nem értettem, mi történt hirtelen a férjemmel, mitől lett egyik pillanatról a másikra ilyen elviselhetetlen. Kedvem lett volna lekeverní neki egy pofont, de türtőztettem magam, mert a mi családjunkban nem volt divat a verekedés.

- Jól van, többet meg sem nem szólalok. - A tenyerembe temettem az arcom, mert nagyon-nagyon utáltam, hogy nem tud velem együtt örülni soha semminek.

Mérgemben fogtam magam és elmentem a pékségbe. Gondoltam, hogy keresek magamnak valami édeset.

Gyermekkoromtól fogva nagyon vigyáztam az alakomra, mert a hízásra sajnos rettentően hajlamos voltam, anyai és apai ágon egyaránt, és általános iskolában sokan bántottak azért, mert ugyan nem voltam kövér, de volt rajtam kevéske felesleg. Felnőttként viszont már szépen tartottam az alakomat, és ahol kellett, ott megfelelően kerek voltam. Most viszont úgy döntöttem, diéta ide vagy oda, megeszek egy kakaós csigát.

Gerald arca rögtön felragyogott, amint meglátott engem.

- Mi járatban? Olyan ritkán térsz be ide, hogy azt hinné az ember, nem is szoktál enni. - Rám villantotta azt az édes, széles mosolyát, amittől pillanatok alatt kristálycukorból vattacukorrá változtam.

- Valóban nem eszem sokat. Ami meg otthonra szükséges, azt elhozza Chris napközben. Most viszont szeretnék egy kakaós csigát.

- Tudtam, hogy zavaromban elpirultam, így nézegettem össze-vissza, nehogy észrevegye.

- Már is adom. Egyébként, hogy vagy? - hátat fordított nekem, mivel mögötte voltak az édes péksütemények.

- Jól, köszönöm. - Gondoltam jobb, ha nem említtem meg, Chrisszel milyen feszült mostanában a kapcsolatunk, hiszen igazából nem tartozott rá. - Képzeld, tegnap Peabodynak sikerült egy hatásosnak tűnő ellenszert előállítania. Már javában gyártja Michaellel, közben pedig Brigitte egereken és patkányokon teszteli. Ha megfelelő, és nincsenek nem kívánt mellékhatásai, akkor teljes mértékben ráállunk az előállítására, és mindenkinek a rendelkezésére bocsátjuk, aztán végre mehetünk haza.

- Ha ez igaz, akkor ez nagyon fantasztikus hír. Le a kalappal előttetek, hogy ilyen rövid idő alatt sikerült megtalálnotok az ellenszert! - bókkolt, amennyire csak tudott, és nekem ez most nagyon jólesett.

- Én bíztam benne, hogy ennél jóval hamarabb is sikerülhet. De még az sem biztos, hogy ez lesz a megfelelő molekula, szóval annyira ne bízd el magad.

- Rendben - mosolygott Gerald továbbra is.

- Köszönöm a csigát, minden jót neked! - búcsúztam, és elindultam haza.

Otthon továbbra is fagyos volt a hangulat, nem nagyon szólt hozzám Chris. Én szerettem volna beszélgetni, de nem mertem megszólalni, nehogy megint vitába csapjon át a kezdeményezésem. Belül sejtettem, hogy az az idilli hangulat, ami az elmúlt napokat jellemezte, csak átmeneti, de azért próbáltam hiú ábrándokba kergetni magam, hátha örökké tart. Mint mindig, most sem jöttek be a számításaim.

Hatodik nap az úrhajó nélkül

Reggel korán felébredtem, hogy minél hamarabb mehessek dolgozni, és csak reméltem, hogy Chris időben elviszi a

foglalkozásra a gyerekeket.

Peabody jókedvűen fogadott minket, mert már korán reggel ránézett a kísérleti állatokra, és mind a négy életben volt.

- Ha holnap is életben lesznek, akkor meg lehet próbálni belélegeztetni a majommal is.

- Ígérd meg, ha túléli az a szerencsétlen majom, akkor nem használok fel több kísérlethez!

- Jól van, megígérem - motyogta, és fel sem nézett, mert nagyon koncentrált.

- És ha már úgysem vennéd hasznát... nem vihetném haza magammal? Mármint, ha majd hazamegyünk a Földre. A lányok biztosan nagyon örülnének neki.

- Ha ez minden vágyad, felőlem nyugodtan vidd el. - Erre a kérdésemre azért csak felkukkantott egy pillanatra.

- Szuper! - lelkesedtem, hiszen mindig örömmel töltött el, ha befogadhatok egy kis állatot. - Mi a mai feladatunk?

- Ti Brigitte-tel továbbra is új anyagokat állítotok elő, én meg a mostanit gyártom Michael segítségével, szóval semmi újdonság.

Elrepült az idő, és annyira lefoglalt a munka és a folyamatos koncentrálás, hogy néhány órára teljesen elfelejtettem az otthoni feszültséget.

Indulás előtt Brigitte ránézett még egyszer a kísérleti állatokra, és örömmel konstataálta, hogy még mindig élnek.

Minden okunk megvolt, hogy boldogan menjünk haza.

Chrisről nem lehetett megállapítani, hogy ma milyen hangulatban van. Óvatosan megpróbáltam elmondani, hogy jól haladunk az új anyaggal.

Szemmel láthatóan kicsit vidámabb lett a hírtől, hiszen ő is kereste a reménysugarat, mivel nagyon szeretett volna már

hazamenni, de amikor elmondtam, hogy a majmot nagy valószínűséggel befogadjuk, megint kifordult önmagából.

- Minek még egy rohadt szőrös állat?! Elegem van már belőlük, meg ne próbáld elhozni! Akkor én nem megyek haza, ezt komolyan mondom! - fenyegetett és szavainak nyomatékát adva a mutatóujját is felemelte. - Látod, megint csak a hülye állataidról tudsz beszélni! - ordított, és a hajába markolt két kézzel.

Most valóban úgy nézett ki, mint egy igazi őrült. Jobbnak láttam, ha nem szólok többet. Ágyba dugtam a gyerekeket, és én is lepihentem, bár elaludni képtelen voltam.

Már előre féltem, mit tartogat a holnapi nap. Hosszú távon nem tudtam, hogy bírom mindezt Chrisszel. Kompenzálásképpen egyre többször belopta magát a gondolataimba Gerald, hiszen ő sokkal több örömteli érzést váltott ki mostanában belőlem, mint a férjem.

Emellett nagyon reméltem, hogy ez a mostani új molekula be fog válni, mint a Gelanimaco ellenszere, és akkor pár héten belül hazamehetnünk, ahol Chris ismét visszatérhet megszokott életéhez, és újra el tudja majd foglalni magát.

Hetedik nap az úrhajó nélkül

Reggel a szokásos módon, izgalommal telve léptünk be a laborba. Peabody szinte táncolva jött elénk az ajtóhoz.

- Még mindig élnek! - ujjongott és hangosan füttyörészett közben.
- Brigitte, megtennéd, hogy belélegeztetted a majommal is az új anyagot?

- Természetesen - válaszolta, és boldogan ment is teljesíteni a kiosztott feladatot.

Mikor visszatért, Peabody a következőket mondta nekünk:

- Ha a majom is károsodás nélkül túléli, akkor ráálltok ti is ennek az anyagnak a gyártására. És jó lenne szerezni két önkéntest, akin kipróbálhatjuk.

- Én vállalom az egyik kísérleti alany szerepét - jelentkezett Brigitte, egyik kezét a magasba tartva.

- Rendben. A másik pedig szerintem az egyik emberem lesz, már aki éppen el meri vállalni - jelentette ki Peabody.

Kicsit aggódtam Brigitte-ért, mert szerintem elég vakmerőén beleugrott abba, hogy kísérletezzünk rajta. Én bármennyire is odáig voltam a tudományért és a kutatásért, nem lett volna az a pénz, amiért megtettem volna.

Ez a nap is a szokásos gyorsasággal telt. Otthon Chris megint rossz hangulatban volt, már meg sem lepődtem rajta.

- Ha minden jól megy, mostanában landolhatnak a szerencsés kiválasztottak a Földön - vágta oda rögtön, amint beléptem az ajtón. Ő csak állt az ablakban és meredten nézte az úrhajónk helyét.

- Te ennyire nyomon követed, hogy eltelt már egy hét? - kérdeztem vissza csodálkozva, hiszen nekem fel sem tűnt, hogy már megint így repül az idő.

- Mit tudnék itt egész nap csinálni, ha nem ilyeneken gondolkozni? - vágott vissza rám se nézve.

- De ne irigyeld őket egy percre se. Ki tudja, milyen veszélyek leselkednek rájuk. Nem elég a Gelanimaco, ami már szinte bárhol szállhat a levegőben, ráadásul biztosan vannak, akik túléltek, és ők mindenre képesek, hogy élelmet vagy bármit, amire szükségük van, megszerezzenek. Szóval inkább ne akarj a helyükben lenni, és örülj, hogy itt vagy biztonságban a gyerekeiddel és a feleségeddel! - Odaálltam mögé és megsimogattam a hátát.

- Nem érted, hogy örökre itt ragadtunk? Bolondok lennének visszajönni értünk. Abban viszont igazad van, hogy akárki

megtámadhatja őket. Szóval annak az esélye, hogy az az úrhajó visszajöjjön, körülbelül a nullával egyenlő.

- Jaj, ne legyél már ennyire pesszimista! Vissza fog jönni, és kész! Nem történhet máshogy! - cirógattam még mindig.

- Én már nem bírom ezt a nyomást, komolyan mondom. Ha nem jön vissza, én tuti, hogy öngyilkos leszek.

- Ne beszélj már ilyen hülyeségeket! Gondolj egyszer a gyerekekre is, ne mindig csak magadra! - kezdett bennem felmenni a pumpa az önzősége és az elviselhetetlensége miatt. - Szerintem inkább itt fejezzük be most ezt a vitát! Még egy hétig ül nyugodtan a fenekeden, utána pedig mehetünk szépen haza. Ráadásul itt vannak Edward pszichológus kollégái, kérj tőlük segítséget, hiszen ahogy látom, valóban elég rossz lelkiállapotban vagy.

- Én teljesen egészséges vagyok pszichésen, nem kell nekem a segítségük! - tüntetőleg eltolt magától, hogy inkább én se érjek hozzá. Elment és lefeküdt az ágyra, bámulta a plafont, szinte nem is pislogott. A nap további részében csendben maradt. Gondolta, hogy az az egy hét már valóban nem annyira hosszú idő, egy kevéske körtepálinka segítségével könnyen ki fogja bírni. Ennek tudatában nyugodtan hajtotta álomra a fejét, és bízott benne, hogy a felesége, az ő örült barátnője és az a szerencsétlen tudós a még gyámoltalanabb segédjével valóban valami hatékony dolgot állítottak elő.

Nyolcadik nap az úrhajó nélkül

Reggel ismét örömmel láttuk, hogy az összes, kísérletbe bevont állat él még, és láthatóan nem tett bennük kárt az új hatóanyag.

- Ma még próbáljatok új molekulákat előállítani, én ezt az új ellenszert fogom továbbra is gyártani, és ha holnap sem lesz egyik

állatnak sem baja, onnantól már mind a négyen ezt az anyagot fogjuk csinálni - mondta Peabody, ünnepélyesen felmutatva a kémcsövet, amiben az ígéretesnek tűnő ellenszer volt.

Egész nap jókedvűen dolgoztunk, hiszen mélyen belül éreztük, hogy ez az anyag nagy valószínűséggel már beváltja a hozzá fűzött reményeinket.

Délután elég sokáig bent voltunk, teljesen belefeledkeztünk a munkába. Egyszer csak Aurora kopogtatott az ajtón.

- Chanel, már elég késő van, és Chris még mindig nem jött el a gyerekekért.

- Ó, jaj! Tudsz még rájuk egy kicsit vigyázni? Biztos megint Ellie-éknél iszogatnak Nickkel. De most elmegyek, és jól beolvasok neki, hogy többet ilyet ne merjen csinálni! - háborodtam fel egy pillanat alatt.

- Persze, maradhatnak még a közösségi házban, megvárunk ott téged. Ellie is ott van még - ezzel Aurora be is csukta az ajtót.

Én, amilyen gyorsan csak tudtam, szaladtam Ellie-ék házához. Ott viszont csak Nicket találtam egyedül.

- Chris nem járt itt nálad? - rontottam be köszönés és minden illedelmesség nélkül.

- Nem, ma még nem találkoztam vele - válaszolt Nick és láttam rajta, hogy picit ledöbben, miért vagyok ennyire heves.

- Basszus, hova mehetett? A napokban teljesen be volt kattanva. Lehet, hogy otthon iszogat magában? Meg is nézem - futottam haza és most sem bajlódtam a köszönéssel.

Amilyen gyorsan csak tudtam, rohantam haza. Berontottam, még az ajtót sem csuktam be magam után. Nem volt sem a konyhában, sem a fürdőszobában. A gyerekszobába be sem néztem, mert abban szinte biztos voltam, hogy ott nem lesz. A látvány, ami a

szobánkban fogadott, annyira borzalmas volt, hogy életem végéig maradandóan beleégett a retinámba.

Chris az ágyon feküdt, élettelenül, körülötte mindenhol véres hányás.

- Chris, Chris! - kiabáltam kétségbeesve.

De meg sem mozdult. Alig mertem közelebb menni hozzá, ráadásul minden csupa trutyi volt. Az éjjeliszekrényen pedig ott állt az üres pálinkásüveg.

Megnéztem a pulzusát, figyeltem, hogy lélegzik-e, de sajnos semmilyen életjelet nem mutatott, ráadásul már kezdett kihűlni.

Elkezdett forogni velem a világ. Egyszerűen nem bírtam felfogni, mi is történt.

Rohantam Edwardhoz, aki a többi orvossal együtt azonnal jött megnézni Christ. Megvizsgálták, majd megállapították, hogy megfulladt a saját hányásában. Azt hittem, ilyen az életben nem is létezik, teljesen megsemmisültem a hír hallatán. Csak ültem szótlanul. Megszűnt bennem minden érzélem, és gondolkodni sem tudtam.

Az orvosok elvitték a házból Chris holttestét.

Tatjana jött, amint meghallotta a hírt, hogy támogasson. Majd befutott Brigitte és Peabody is. Brigitte feltakarított, mert nekem ahhoz sem maradt erőm. Egyszerűen nem bírtam megszólalni és megmozdulni, bár legbelül tudtam, hogy igaz barátaim vannak, akik még a legnehezebb időkben is rohannak hozzám és kitartanak mellettem.

Közben beállított Aurora a gyerekekkel, hiszen nem győzte kívánni, hogy valaki menjen a lányokért. Őt is sokként érte a hír és inkább úgy döntött, hogy elviszi magához Charlotte-ot és Christine-t.

Brigitte felajánlotta, hogy itt marad velem éjszakára. Ez a gesztus nagyon jólesett. Tatjana és Peabody is maradtak még egy darabig, de látták, hogy velem nem sok mindent tudnak most kezdeni, ezért ők nem sokkal később hazamentek.

Brigitte megkérte Tatjánát, ha tud, szerezzen Edwardtól valami erős altatót. Maga Edward hozta el rövid időn belül a gyógyszert. Szó nélkül bevettem, hiszen most, ebben a fásult állapotomban semmi sem érdekelt. Aztán hamar álomtalan álomba zuhantam. Jobb volt, mert így nem gondoltam Chrisre, csupán teljes sötétségben éreztem magam, ahol nincsenek gondolatok, érzelmek, rémképek.

Brigitte itt volt mellettem végig, néha elbóbiskolt, de nem tudott mélyen elaludni.

Őt is nagyon megrázta, ami történt. Nem is tudta, kit sajnáljon jobban, Christ, aki már nem élhette meg, hogy az ellenszert bevéve visszatérhessen a Földre, vagy a gyerekeket és engem, akik itt maradtunk a gyászban, a fájdalomban. Azt sem tudtam, hogy a gyerekeknek, hogy fogom elmondani, megértik-e egyáltalán, hogy nincs többé apukájuk.

Kilencedik nap az úrhajó nélkül

- Mi történt? Hogyhogy itt vagy? - pattant ki az álom a szememből, ahogy megláttam a fotelban ülő Brigitte-et. - Ugye csak álmodtam, hogy meghalt Chris?

- Sajnos nem - sütötte le a szemét.

- Egyszerűen nem bírom felfogni, hogyan történhetett. Amikor elment az úrhajó, teljesen bekattant, de olyan szinten, hogy az leírhatatlan. Beszélt mindenféle hülyeséget, hogy akik elmentek, bolondok lennének visszajönni értünk, vagy megölik őket a Földön

és azért nem térnek vissza. Teljesen belelovallta magát, hogy itt maradunk örökre és meghalunk. Tegnap már megkértem, keresse fel a pszichológusokat, hogy segíthessenek neki átvészelni ezt az időszakot, de ő inkább az italba menekült. Azt sem tudom, honnan szerzett ennyi pálinkát, amit az elmúlt napokban megivott. Eszméletlen mennyiség volt. Ő hozta? Hol rejtegette?

Mindig is iszogatott belőle, én meg nem vettem észre? Ennyire vak voltam? Biztosan... - dőltek belőlem a szavak a könnyek mellett.

- Nyugodj le, Chanel! - Brigitte közben mellém ült az ágy szélére és átkarolta a vállam.

- Tényleg, a gyerekek hol vannak? - ahogy kezdett kimenni belőlem az altató hatása, tértek vissza a részletek, és nagyon szégyelltem magam, hogy a lányaim csak most jutottak eszembe.

- Nyugodj meg, Aurora elvitte magukhoz őket éjszakára.

- Ugye nem látták a holttestet?

- Nem, dehogyis. Aurora ugyan eljött ide velük, de akkorra már a dokik elvitték Christ. Aztán Aurora is jobbnak látta, ha a gyerekeket viszi is tovább magához.

- Hova vitték Christ?

- Azt nem tudom - felelte Brigitte és láttam rajta, hogy neki is vannak rossz gondolatai, amiket nem sikerült palástolnia, főleg nem a gyerekkori barátnője előtt, hiszen már szinte minden rezdülését ismertem.

- Basszuskulcs! Remélem Peabody nem akarja őt is felboncoltatni, mint Thomast, és kivenni a tüdejét, hogy vizsgálhassa. El kell rohannom megakadályozni! - kiabáltam, és kótyagosan az altatótól felkapkodtam magamra tegnapi ruháimat, és szaladtam is a laborba.

- Várj már meg! - szólt utánam Brigitte, és már húzta fel a lábára a cipőjét.

Futott utánam, de alig tudott beérni, mert engem úgy vitt az adrenalin, mint a szél. Rettegtem a gondolattól, hogy kísérleti célokra használják fel a férjemet.

Mint egy bomba, úgy robbantam be a laboratóriumba, ahol természetesen már ezen a korai órán is ott volt Peabody.

- Ugye nem nyúltál Chrishez? És hol van egyáltalán? - szegeztem neki fenyegetően a kérdést.

- Nyugi, nyugi! Behozattam ide a hűtőkamrába, de nem nyúltam hozzá, esküszöm!

- Ezt a saját szememmel akarom látni! - üvöltöttem az arcába. Tudtam magamról, hogy most beszámíthatatlan vagyok.

- Szerintem ez nem lenne jó ötlet... - próbálkozott csillapítani, és lefogni engem Brigitte, de süket fülekre talált. Kiszabadultam a szorításából és berohantam a hűtőkamrába. Ott volt a halott férjem, teljesen sértetlenül. Kezdetben kicsit megnyugodtam, ugyanakkor ismételten felkavart a látvány és kezdett előnteni a fájdalom, a düh, a tehetetlenség. Ennyi rossz érzést nem bírtam egyszerre elviselni, összeroppantam a súlyuk alatt.

- Kérlek, Peabody, tényleg ne nyúlj hozzá! Van elég szövetmintánk... - borultam térdre előtte, úgy könyörögtem neki a nadrágjába kapaszkodva.

- Persze, hogy nem, nyugodj már meg! - kicsit hátrébb lépett tőlem. - Legjobb lenne, ha most azonnal hazamennél, és pihennél tovább. Te is menj nyugodtan vele, Brigitte, mi tartjuk a frontot Michaellel.

- Chanel, szeretnéd, ha hazavinnénk Aurorától a gyerekeket, vagy inkább maradjanak még ott egy darabig?

Nem bírtam tovább a rám nehezedő nyomást, és vigasztalhatatlan sírásban törtem ki, még mindig ott térdepelve.

Brigitte jobbnak látta, ha nem találkoznak velem a gyerekek, amikor ilyen állapotban vagyok, ezért megfogta a kezem és felállított, majd hazáig vezetett.

Otthon azt javasolta, vegyek be még egy nyugtatót. Én magam is ezt láttam a legjobb megoldásnak.

Annyira ki voltam készülve, hogy az egész napot átaludtam. Este felkeltem egy rövid időre, majd visszazuhantam az álomba.

Tizedik nap az úrhajó nélkül

Még reggel sem keltem ki az ágyból, egyszerűen nem voltam hajlandó tudomást venni a külvilágról, egyedül akartam lenni a saját kis álmvilágomban, ahol minden tökéletes, szemben a borzalmas valósággal.

Délelőtt dörömböltek az ajtón. Brigitte odaszaladt és kinézett, ki az, mert nem akarta, hogy felriadjak. Az ajtóban Ellie állt felbőszültén.

- Mi történt Chrisszel? Azonnal tudni akarom! - kiabált erőlesen, meg sem várva, hogy kinyíljon az ajtó.

- Sajnos igaz a hír, Chris meghalt. - Brigitte kihajolt és óvatosan, suttogva beszélt.

- De mégis mi a fene történt vele? - Ellie-nek eszében sem volt halkabban beszélni, sőt egyre hangosabb volt.

- Túl sokat ivott, beájult és megfulladt a saját hányásában - közölte szenvtelen arccal a tényeket barátnőm.

- Ezt nem hiszem el, az én testvéremnek ennél több esze van!

- Hát, pedig Chanel azt mondja, hogy az utóbbi napokban alig ismert rá, teljesen kifordult önmagából, megkattant ezen a bolygón. Szerinte a semmittevés kergette az őrületbe. Tudod, hogy mindig

ügycödött otthon is valamin. Nem bírta a bezártságot és a tétlenséget.

- Hol van most a teste? - faggatózott tovább Ellie azzal a hangsúllyal, amit Brigitte nehezen tolerált.

- A laboratóriumban, a hűtőkamrában - próbált nyugodtan válaszolni, de egyre inkább érződött a hangján, hogy ő is kezd dühbe gurulni.

- De ugye nem nyúltatok hozzá?

Brigitte arcra paprikavörössé kezdett válni.

- Hogy gondolhatsz ilyet? Eszünk ágában sem volt, főleg Chanelre való tekintettel, meg amúgy is, milyen barbároknak nézel te minket?

- Láttam már, hogy ti mindenre képesek vagytok! Azt a szerencsétlen Thomast is feltrancsíroz- tátok, hogy kicsit több kutatási alapanyagotok legyen!

- Ezt fejezd be, kérlek. Nem tudom, honnan tudsz róla, de csak mellékesen jegyzem meg, hogy a te érdekedben is történt, ha nem jöttél volna még rá azzal a hangyányi elméddel - mondta Brigitte, akinek kezdett rendesen felforrni az agyvize.

- Van elég bajom, hidd el! Először megtiltjátok, hogy elhozzam az egyik gyerekemet, ezzel halálra ítélve őt, most meg meghal a testvérem miattatok! Hát hadd viselkedjem már úgy, ahogy jónak látom!

- Tőlem fel is robbanhatsz, de engem hagyj békén! Megyek is vissza, Chanel nehogy felébredjen itt a rikácsolásodra. Mindenkinek fáj Chris elvesztése, de lehet csendben is gyászolni. Chanel különben is eldöntötte, hogy a holttestet elvisszük magunkkal, és majd eltemetjük méltóképpen a Földön.

- Na, legalább egy jó ötlete volt annak a nőnek! Persze azon kívül, hogy az öcsémet választotta férjének, hiszen jobbat úgysem

talált volna, és rá sem volt képes vigyázni! - vágta még oda Ellie, majd elviharzott.

Mikor újra felébredtem, már késő délután volt. Eszembe jutott megint, hogy mi történt, és ismételten elkezdtem a sírást.

- Chanel, nyugodj meg kérlek, és szedd össze magad a gyerekeid érdekében! Szegények már el sem tudják képzelni, mi lehet a szüleikkel. Én azt javaslom, tedd rendbe magad, és menjünk el értük.

Igaza volt, úgyhogy hallgattam rá. Lezuhanyoztam és tiszta ruhát öltöttem, majd elindultunk Aurorához. Ott a lányok azonnal, repülve a nyakamba ugrottak. Nagyon hiányoltak már, szegényeket sajnáltam, legszívesebben sírva fakadtam volna, de tartottam magam. Megöleltek jó szorosan, majd következett az elkerülhetetlen kérdés. Hol van apa?

Brigitte azonnal kivágta magát, amiért örökké hálás leszek neki, mert én meg sem tudtam szólalni.

- Édesapátok elég rosszul érzi magát, és most *egy* időre el kellett mennie, hogy a doktor bácsik meggyógyítsák.

- Mikor gyógyul meg? - tette fel a kérdést Charlotte.

- Azt még nem tudjuk sajnos - válaszolta Brigitte és megsimította nagyobbik lányom fejét. - Gyertek, most hazamegyünk, én is ott alszom ma nálatok.

- Komolyan? Ez nagyon jó! - lelkesedett Charlotte, aki imádta őt.

- Igen. Hazamegyünk, és játszunk egy jót.

Otthon a gyerekek rögtön boldogan birtokba vették a szobájukat, Brigitte pedig leült velük puzzle-t kirakni.

Én csak merengtem, mennyire meg fog változni az egész életem mostantól. Egyedül kell majd felnevelnem ezt a két csöppséget. Olyan picik még, fel sem fogják, mi történt az édesapjukkal.

Fura természete volt Chrisnek, de én szerettem és kitartottam mellette végig.

Tisztán emlékeztem, hogy húsz évvel ezelőtt, amikor még tinédzser voltam, Chris pedig fiatal felnőtt, milyen véletlen folytán találkoztunk. Elmentem az utcánkban lakó barátnőmhöz, aki osztálytársam is volt, és pont akkor ment a barátnőm bátyjához az ő egyik legjobb barátja is, aki nem volt más, mint Chris. Amint megláttuk egymást, rögtön fellángolt bennünk valami. Beszélgettünk is pár szót, bár én eléggé izgultam, mert sosem ismerkedtem még előtte pasival, főleg nem egy hét évvel idősebb, érett férfival. Nagyon szimpatikusnak és helyesnek találtuk egymást.

Másnap az iskolában elkezdtem faggatni a srácról a barátnőmet, és mint utólag kiderült, ugyanígy tett Chris is a barátjával, próbált minél több információt begyűjteni rólam.

Ezek után igyekeztük minél többször úgy összehozni a találkozókat, hogy pont akkor menjek én is a barátnőmhöz, amikor Chris a barátjához.

Néhány ilyen találkozó után elmondtam otthon a szüleimnek, hogy van egy fiú, aki tetszik nekem. Ezt nagyon rosszul tettem, mivel a szüleim természetesen azonnal megtiltották a további randevúkat, nehogy ez az ismeretlen férfi megrontson engem, az édes kislányukat. Mivel mintatanuló voltam, ezért féltek, hogy a tanulás rovására menne az, hogy belépett az életembe.

Chris egyébként nem sokkal ezelőtt szakított a menyasszonyával, és nem bírt sokáig várni rám, fiatal volt, és a csalódás után kalandokra vágyott.

Ezután négy évig egyáltalán nem is találkoztunk. Engem lefoglalt a továbbtanulás, hiszen Modorany City legjobb, leghíresebb gimnáziumába nyertem felvételt és ott aztán igazán strébernek kellett lenni. Chris is élte az életét, csajozott, diszkókba járt

szórakozni. Majd mikor fiatal felnőtt lettem, ugyanilyen véletlen folytán, ugyanott összefutottunk. Most már jóval erősebb akaratúvá váltam, és kiharcoltam az őseimnél, hogy engedjenek el randizni Chrisszel. Nagy nehezen belementek, de mintha a fogukat húzták volna.

Pár randevú után Chris hazavitt engem bemutatni a családjának, majd én is ugyanezt tettem itthon.

Nem sokkal később édesanyám hirtelen, az eltitkolt betegségében, nagyon fiatalon meghalt.

Chris végig mellettem állt a nehéz időben, támogatott engem és édesapámat is, és ezt sosem felejtettem el neki, a hála örökké a szívemben élt.

Évek múlva is együtt maradtunk, mert nagyon szerettük egymást. Aztán hat év elteltével Chris végre-valahára megkérte a kezem, következett az esküvő és jöttek a gyerekek.

Még mindig nem fogtam fel, hogy vége mindennek. Annyira hihetetlen, hogy megtörténhetett ez. Pedig már csak egy lépésre vagyunk attól, hogy meglegyen a hatásos ellenszer.

- Beszélte ma Peabodyval, hogy áll a kutatás? - törtem meg hallgatásomat, visszatérve az emlékekből a valóságba.

- Ma nem voltam a labor közelében. Ha holnap jobban érzed magad, majd együtt elmegyünk.

- Rendben. Megfürdetem a gyerekeket és megyek is aludni. - Nehéznek éreztem a fejem és jobbnak láttam az álmovilágba menekülni, ott legalább még történhetett jó dolog is.

- Segítek neked - mondta Brigitte, és fel is pattant, hogy elkészítse a lányoknak a fürdővizet.

Miután a gyerekek elaludtak, még beszélgettünk néhány órát, nagyon jólesett, hogy itt van velem ebben a nehéz időben és segítséget nyújt, de végül minket is legyőzött a fáradtság.

Tizenegyedik nap az úrhajó nélkül

Reggel Brigitte-tel elvittük Aurorához a lányokat, majd siettünk a laborba.

- Minden a legnagyobb rendben. Az összes kísérleti állat él és virul. Igen, a majom is, mielőtt megkérdeznéd, Chanel - nevetett rám felszabadultan Peabody. Irigyeltem a jókedvéért és biztos voltam benne, hogy mindenkin hasonló érzések uralkodnának, ha nem történt volna ekkora tragédia. Bárcsak én is örülni tudtam volna a sikereknek, de a fájdalommal mindent elnyomott bennem.

- Végre valami jó hír - tört ki Brigitte-ből. - Mit csinálunk ma? Egyszerűen pezseg bennem a tettvágy!

- Ti ketten gyártjátok ezt az új, hatásos ellenszert, én pedig menet közben kitaláltam, hogy előállítok egy levegőszűrőt is Michael segítségével, amibe beépítek olyan molekulákat, amelyekhez a Gelanimaco hozzákötődik, aktiválódik, és emiatt kicsapódik. Ha sikerül illet létrehoznom, ezt is nagy tételben elkezdjük majd gyártani otthon, hogy az egész Föld levegőjét átszűrjük, és akkor egyszer csak megtisztul teljesen a Gelanimacotól.

- Ez nagyon jó ötlet. Gondolom, van is már terved ilyen molekulára, amit a szűrőbe építesz. - Brigitte jókedvűen gombolta a köpenyét, alig várta, hogy elkezdhesse a munkát. Neki ez a néhány nap, amit otthon töltött velem, már felért egy kínzással, mert a munka nélkül telt idő tétlenkedésnek és elvesztegetett óráknak tűnt számára.

- Persze, hogy van - mosolygott Peabody. - Ja, és jut eszembe! Ha már az állatkísérleteknek ilyen jó eredménye lett, lennél szíves te is kipróbálni az ellenszert, Brigitte? A másik tesztalanyunk is szólok, és akkor mindjárt be is lélegezhetitek.

- Természetesen, állok elébe! - válaszolta, és büszkeséggel töltötte el, hogy ilyen fontos feladat szerves része lehet.

Peabody elrohant, és néhány perc múlva visszatért az egyik emberével.

Előhozta az ellenszert, és a két kísérleti alany be is lélegezte.

- Ha nem lép fel nálatok semmilyen mellékhatás pár napon belül, akkor kipróbáljuk úgy is, hogy először az általam kiszámolt, hatásosnak tűnő dózisban belélegezitek az ellenszert, majd utána a Gelanimacot. Elvileg ebben az esetben az ellenszer hamarabb odakötődik a fehérjéhez, és nem jut hely a Gelanimaconak, amit aztán a szervezet falósejtjei el tudnak távolítani a tüdőtökből. Megfelel ez nektek, ezt is vállaljátok majd?

Mindketten igent mondtak. Az új anyag belélegeztetése után Peabody embere elment, Brigitte pedig folytatta a munkát.

Egész nap szintetizáltuk az ellenszert, Peabody pedig a szűrőanyag előállításán dolgozott Michaellel.

Délután én egy kicsivel hamarabb leálltam, hogy elhozhassam a gyerekeket a foglalkozásról. Nem volt már Chris, aki ezt megtegye. Megint sírva fakadtam, ahogy beugrott ez a gondolat. Még mindig nem tudtam, hogy mihez fogok kezdeni ezután. Ilyen állapotban sétáltam el a pékség előtt, ahonnan utánam kiabált Gerald.

- Chanel, várj! - direkt nem álltam meg. - Borzalmasan sajnálom a férjedet, őszinte részvétem!

Végül csak megálltam, és próbáltam gyorsan eltüntetni a könnyeimet a kezemmel. Gerald beért engem, és megölelt. Finom illata volt, pézsma és cédrus keveréke, amit mindig imádtam beszívni, amikor testközelbe kerültem vele, és jól is esett a szeretetteljes ölelése, de most soknak éreztem ezt az egészet.

- Ha bármiben a segítségedre lehetek, szólj nyugodtan! - jóindulatúan szorított és úgy éreztem, hogy nem is akar elengedni.

- Nagyon kedves vagy, de Brigitte mindenben támogat, még oda is költözött hozzánk ideiglenesen, hogy mindig segíthessen - mondtam és kiszabadultam a karjaiból.

- Ezt örömmel hallom. Nem is jó ilyen helyzetben egyedül lenni. - Láttam rajta, hogy nem esett jól neki, hogy elhúzódtam.

- Nagyon nem. Most megyek is, várnak a gyerekek! Szia! - ráztam le teljesen.

Kedveltem nagyon ezt a férfit, mindig szívesen beszélgettem vele, kerestem a társaságát, de most hozzá sem volt türelmem sajnos. Kicsit lelkiismeret-furdalásom is lett ettől, és csak még rosszabbul éreztem magam.

A gyerekek már nagyon vártak, persze rögtön faggattak, mit tudok az apukájukról. Hárítottam, amennyire csak erőmből tellett.

Otthon is alig bírtam megállni, hogy ne kezdjem el a sírást, ha megláttam Chris egy-egy holmiját, de a kicsik miatt tartanom kellett magam.

Brigitte is hamarosan megérkezett, már nagyon vártam, annyira megnyugtató volt, hogy nálunk tartózkodott ezekben a napokban. Szerintem neki is jólesett, hogy nem kell magányosan eltöltenie a délutánokat, hiszen még mindig nem tette teljesen túl magát a szakításon. Szerettem volna még jobban támogatni, de túlságosan el voltam foglalta a saját veszteségemmel.

Tizenkettedik nap az úrhajó nélkül

Brigitte kicsattanó formában jött velem reggel dolgozni. Sem nála, sem a másik tesztalánynál nem jelentkezett semmilyen mellékhatás. Peabody elővigyázatosságból az orvosokkal egy átfogó analízisnek vetette alá őket még a délelőtti folyamán. Mondanom sem kell, hogy Davidnek, mint tüdőgyógyásznak kellett a

legalaposabban megvizsgálja őket, és Brigitte nagyon nehezen kezelte ezt a szituációt, hisz annak a férfiak kellett őt látnia félmeztelenül, aki nemrég szakitott vele. Kellemetlen volt, de legalább annyi előnnyel járt, hogy megtudtuk, teljesen tiszta a tüdejük, semmi zörej nem hallatszik, ami esetleg bármilyen nem kívánt tünetre utalhatna.

A munka természetesen folyt a megszokott mederben. Peabody és Michael sikeresen előállították a szűrőt, ami megfogja a Gelanimaco molekulákat. Meg is mutatták nekünk, hogyan működik. Otthon első dolga lesz Peabodynak ezt is nagyobb tételben elkezdeni gyártani, az ellenszer mellett természetesen. Én csak ámultam, hogy ez az ember tényleg mekkora zseni, hogy ilyen fantasztikus ötletek pattannak ki a fejéből, és nem elég, hogy megszületnek benne ezek a gondolatok, hanem pikk-pakk meg is valósítja őket!

- Peabody, szerinted merre járhat a Gelanimaco? Már az egész bolygót betérítette? - tette fel Brigitte a kérdést, mert pont ezt vitattuk meg mi is kettesben otthon tegnap, és egyikünk sem tudta biztosra a választ.

- Szerintem, ha jók a számításaim, mostanra biztosan több mint hetven százalékát elérte már a Földnek. Hacsak egy merész, vállalkozó szellemű egyén meg nem állította idő közben a pusztítást. Ha volt esze valakinek, akkor kinyírta a manust, aki ezt elindította. Ugye, ha nincs irányító, a drónok sem működnek. Bízunk benne, hogy történt valami ilyesmi. Vagy csak magától kipurcant a pasas, hiszen biztos sokan elátkozták. Nagyon kíváncsi vagyok, mi zajlik most a Földön, de hamarosan megérkeznek az úrhajóval, és akkor kapunk ízelítőt az otthoni helyzetből. Már amennyit a rövid ott tartózkodásuk alatt láthattak. - Monológja alatt nem csak állt és

beszél, hanem a szűrő szerkezetét tökéletesítette a mikroszkóp fölé hajolva.

Munka közben ehhez hasonló témákat boncolgattunk. Már közel volt az úrhajó visszatérése, ezért meglehetősen izgult mindenki, hogy meg- jön-e épségben, vagy landol-e egyáltalán. Chris nekem is beültette a bogarat a fülembe a félelmeivel, és gyakran kalandoztak el a gondolataim szörnyű teóriái felé.

- Felesleges volt hazaküldeni tápanyagdús oldatért az úrhajót, hiszen időközben meglett az ellenszer! - mérgelődött Peabody a kémcsövek fölött.

- Hát igen, de ezt egyikünk sem tudta előre - válaszolt Brigitte, aki szintén elmerült a munkában.

Annyira beleloalltam magam a „Mi lett volna, ha...” kezdetű elképzeléseimbe, hogy megint sírógörcsöt kaptam. Peabody nagyon megsajnálta, és azt vettem észre, hogy szinte napról napra empatikusabb emberré változott, ami miatt még inkább tiszteltem, és mondta, hogy menjek inkább haza.

Rögtön el is indultam, és azt találtam ki, hogy mivel otthon szintén csak a saját kegyetlen gondolataimban fulladoznék, egy hirtelen ötlettől vezérelve fogtam magam, és bementem a pékségbe.

Gerald nagyon megörült nekem. Órákon át beszélgettünk, nagyon jól éreztük magukat egymás társaságában, úgy, mint a régi szép időkben és én boldog voltam, hogy nem neheztelt rám amiatt, hogy tegnap elég csúnyán leráztam magamról. Bezzeg, ha tudtam volna, hogy mi játszódik le benne... Ugyanis legbelül önelégültség és nyugalom töltötte el, hogy végre nem állhat senki sem közénk. Most úgy tűnt, talán ilyen jókedvűnek még sosem láttam, én ennyit érzékelttem mindebből. Olyan gyorsan telt az idő, hogy észre sem vettük, és már késő délután volt.

Elmentem a gyerekekért, akik szintén el tudták terelni a gondoláimat, amint megláttam vidám kis arcocskájukat.

Brigitte elég későn ért haza, és nagyon fáradt volt. Igazán sajnáltam, hogy ennyire áldozatkész és mindent megtesz a munka sikerének érdekében. Természetesen én is ilyen buzgó lettem volna, ha nem uralkodott volna el rajtam a katatónia állapota, és nem éreztem volna semmisnek és belül üresnek magam.

Ezen az estén egyedül altattam el a kicsiket, és megbeszéltük Brigitte-tel, hogy holnap szólunk Tatjánának, ha tud, pár órára jöjjön be dolgozni, mert elkélne a segítség az ellenszer gyártásához. Peabody azt mondta, jó lenne addigra már megfelelő mennyiségben előállítani, mire visszaér az úrhajó, hogy minél hamarabb el is indulhassunk haza.

Tizenharmadik nap az úrhajó nélkül

- Hú, elég ramatyul nézel ki! - bókolt Brigitte Tatjánának. - Jó korán kelhettél!

Karikás szemekkel, beesett arccal, de boldogan nézett ránk.

- Ne is mondd, Zosjana állandóan éber, mindegy neki, hogy nappal van, vagy éjszaka. Zombi- nak érzem már magam mellette.

- Nem állsz távol tőle.

- Jaj, Brigitte, ne szekáld már szegényt! - nevettem el magam, és viccesen belecsíptem a karjába.

Tatjana megígérte, hogy bejön pár órára a délelőtti folyamán, amikor Zosjana majd méltóztatik pihenni. Edward még annyira sem bírja a kialvatlanságot, mint ő, úgyhogy csak akkor bízta férjére a picit, ha az éppen aludt, és akkor Edward is tudott pihenni.

Peabody már izgalommal telve várt minket.

- Na, Brigitte, nincs semmi panaszod, ugye?

- Nem, nincsen semmi - húzta ki magát, hogy mutassa, mennyire kicsattanó formában van.

- Ez remek! A másik tesztalany sem számolt be semmi szokatlanról. Akkor ma megejtjük élesben a tesztelést.

- Rendben - vágta rá Brigitte tettere készen.

Peabody elment, és visszatért az emberével. Elvégezte a kísérletet mindkettőjükön. Először az ellenszert lélegezték be, majd fél óra múlva a Gelanimacot. Most már csak az eredményt kellett várnunk.

- Ha néhány nap múlva sem lesz semmi bajotok, akkor kijelenthetjük, hogy megtaláltuk az ellenszert - lelkesedett Peabody. - Addig viszont minden nap megvizsgálnak benneteket az orvosok, hogy a lehető leghamarabb kiszűrjék az esetleges mellékhatásokat.

Persze egy új vegyület tesztelése sokkal hosszabb folyamat, de most sem elegendő időnk, sem tesztalanyunk nem volt hozzá.

A pihenőidőben Brigitte elmondta, hogy tegnap munka után volt Geraldnál a pékségben, aki csak rólam tudott beszélni, hogy mennyire sajnál engem és mennyire aggódik értem. Én pedig elárultam, hogy magam is jártam nála tegnap, és elég sokat cseverésztünk. A barátnőm felettébb örült ennek a hírnek, hiszen tudta jól, hogy előnyös hatással van rám a férfi társasága.

A nap további részében mindenki izgult, hogy ne legyen semmi baja a tesztalanyoknak, és az ellenszer kellően hatékony legyen, hogy a Gelanimaco ne tudja kifejteni a szervezetükben a hatását. Én különösképpen aggódtam a barátnőmért, mert még egy sorscsapást biztosan nem tudtam volna elviselni.

Tizennegyedik nap az úrhajó nélkül

A reggeli átfogó orvosi vizsgálat után Peabody kijelentette, hogy ebben a koncentrációban az ellenszer nagy valószínűséggel biztonságosan és hatásosan alkalmazható. Ugyanakkor Michael- lel sikeresen tesztelték a szövetmintákon, hogy a hatása körülbelül egy hétig tart, ezért hetente kell majd megismételni a bevételét. És el is nevezte Anti- Gelanimaconak.

Égész nap szintetizáltuk serényen az ellenszert, amibe Tatjana is besegített néhány órán keresztül. Igazi felüdülésnek érezte, hogy néha kimozdulhatott otthonról és örömmel vetette bele magát a laboratóriumi munkába. Hiányzott neki ez a változatosság, akármennyire is szeretett gyermeket nevelni, jólesett a ténykedés és a tudat, hogy kezei közül mennyire fontos anyag kerül ki.

Délután, amikor már készülődtünk hazafelé, Peabody azt mondta, lassan szedjük össze a holminkat, amiket azonnal haza akarunk vinni. Később újra eljön a Zoritefre pár embere, és az itt maradt dolgokat is elviszik. Most viszont csak a legszükségesebbeket készítjük össze, mert amint lesz megfelelő mennyiségű ellenszer, illetve az úrhajó is visszatér, akkor azonnal indulhatunk.

A mai este már kicsit vidámabb hangulatban telt, mindenki meglátta a fényt az alagút végén, hogy hamarosan visszatérhet saját otthonába.

Még én magam is jókedvűen pakolgattam a gyerekekkel, készítettük össze a csomagokat. Nem tudtam, pontosan miért, de én is napról napra nehezebben viseltem azt, hogy ezen a bolygón kell lennem és kézzel-lábbal menekültem volna már innen. Ez az érzés Chris halála óta fokozatosan erősödött bennem.

Brigitte is hazament, ő is készülődött, majd később visszatért hozzánk, mert éjszakára még nem mert egyedül hagyni engem.

Tizenötödik nap az úrhajó nélkül

Reggel munkába menet, mikor elhaladtunk a pékség előtt, Gerald már ott várt minket, és a kezembe nyomott egy aprócska, szív alakú kalácsot.

- Fogyaszd el nyugodtan, ez nem tesz kárt az alakodban - somolygott rám, és csak úgy csillogott a szeme.

Visszamosolyogtam, hiszen rögtön melegség járta át a szívem kedves arcának látványától, elvettem a kalácsot és mentünk is tovább.

- Megmondtam, vagy megmondtam? - kezdte a szokásos szöveget Brigitte, mikor Gerald már hallótávolságon kívül volt.

- Jól van, elismerem, már ezer éve rájöttem, hogy tetszem neki. Nekem is szimpatikus. DE! Az esélyét már akkor eljátszotta, amikor réges-régen találkoztunk a koncerteken, és nem mert lépni. Szóval téma lezárva.

- Értettem, főnök - vágta rá Brigitte -, de én már lassan kikészülök azt látva, hogy ti mennyit szerencsétlenkedtek.

A laboratóriumban Peabody azzal a hírrel fogadott minket, hogy kiszámolta, ha Tatjana is tudna jönni minden nap pár órát dolgozni, akkor három-négy napon belül meglenne az az előállított ellenanyag mennyiség, amit magunkkal tudnánk vinni a Földre, és mindenkinek a landolás előtt pár órával be tudnánk adni.

Aztán az egy hét múlva esedékes adagot pedig már a földi laboratóriumban hamar elő tudjuk állítani.

El is mentem szólni Tatjánának, ha tud, jöjjön be dolgozni. Mivel Edward el tudta vállalni pár órára a pici Zosjana felügyeletét, ezért már együtt jöttünk vissza a laborba, és csatlakoztunk Brigitte-hez, Peabodyhoz és Michaelhez. A mester a szűrőanyag további

előállítását fel is függesztette, és úgy gondolta, hogy majd a Földön gyorsabb, automatikus gyártásra áll át.

Ez a nap is hamar elszaladt. Sem Brigitte-nél, sem a másik tesztalánynál semmi mellékhatás nem lépett fel eddig, mindenki kezdett megnyugodni, hogy valóban megtaláltuk a tökéletes ellenszert.

Az este a tegnapihoz hasonló jókedvvel telt minden családnál.

Tizenhatodik nap az úrhajó nélkül

Amint felébredtem, izgatottan szaladtam az ablakhoz, hogy megnézzem, visszatért-e az úrhajó. Igaz, hogy meglehetősen hangos lett volna az érkezése, de úgy éreztem, olyan mélyen aludtam, hogy biztosan nem ébredtem volna fel rá. Ám sajnálatos módon a helye még mindig üresen állt.

Miután Brigitte is felkelt, elmondtam neki a rossz hírt.

- Lehet, hogy tényleg adódott valami gubanc - válaszolta aggódó arccal.

- Remélem, csak késnek valamiért, és nem az történik, hogy egyáltalán nem jönnek vissza. - Féltem, hogy a végén még Chrisnek lesz igaza és itt ragadunk örökre.

A laboratóriumban is rögtön előkerült a téma munka közben.

- Még nincsenek egyáltalán elkésve - jelentette ki Peabody -, hiszen itt a napok rövidebbek és gyorsabban telnek, viszont, ha még holnap sem érkeznek meg, akkor kezdetünk aggódni.

Igazat adtam neki ebben, hiszen nem vettem figyelembe, hogy itt kicsit másabb az időszámítás. Ugyanakkor ez a nap már lassabban telt, mindenki feszült volt, nem is nagyon szóltunk egymáshoz a délután folyamán. Tudtuk, ha úgy adódna, a másik úrhajóra

semmiképpen sem számíthatnánk, hiszen Peabody ellenségnek tekintett mindenkit, aki azzal érkezett.

Este, miután a lányok elaludtak, jobbnak láttam bevenni egy altatót, hogy ne kattogjon az agyam alvás helyett azon, miért nem tért még vissza az úrhajó. Pedig nem szerettem, mert akkor másnap mindig kótyagos volt a fejem. Félttem, hogy holnap is befolyással lesz majd a munkára, bár nem voltam biztos benne, hogy akkor hatékonyabban tudnám előállítani az ellenszert, ha teljesen kialvatlan vagyok.

Tizenhetedik nap az úrhajó nélkül

Reggel Brigitte felriadt álmából. Hirtelen azt sem tudta, merre az arra, hol is van valójában. Aztán mikor összeállt a kép, rohant az ablakhoz.

Sajnos még mindig sehol semmi.

Ő, aki mindennek azonnal meglátta a napos oldalát, most magába roskadt. Kezdte elveszíteni a reményt, hogy valaha is elhagyhatjuk ezt a bolygót. Ha nem tudunk hazamenni, feleslegesen dolgoztunk itt majdnem egy évig az ellenszeren.

Belé sem mert gondolni, mi lenne, ha élete végéig itt kellene élnie. Chrishez hasonlóan ő is mindig tevékenykedett valamin, állandóan úton volt, sosem ült otthon. Most ez a kutatómunka lefoglalta, de mivel már nincs újabb feladat előtte, ő is kezdte borúsan látni ezt az egészet.

Aztán eszébe jutott, hogy Peabody azt mondta, a vízkészlet körülbelül öt évig lenne elég. Egy év már eltelt. Szóval még maximum négy évig tudnánk itt élni, aztán szomjan halnánk, tehát meg sem élné, hogy megöregedjen.

- Hát... öröndetes kilátások - morogta az orra alatt.

- Na, van valami újság? - jöttem elő én is álmosan a hálósobából.

- Semmi... biztos, hogy történt velük valami. Remélem csak egy kis akadályba ütköztek, nem pedig kinyírták őket. Szeretnék hazamenni. Nem csoda, hogy Chris megkattant, lassan én is érzem, hogy el kell jutnom innen, bármi áron.

- Hátha ma megérkezik - próbáltam pozitív lenni, bár éreztem, hogy egyre kevesebb az esély arra, hogy valaha visszatérjen.

Kedvtelenül és reményvesztetten mentünk el dolgozni, egész nap gyártottuk az ellenszert, de sajnos belül éreztük, hogy nagy valószínűséggel már hiába.

- Ha minden igaz, akkor holnapután már meglesz a szükséges mennyiség, ami elég mindenkinek, aki most itt tartózkodik. Reméljük, hamarosan az úrhajó is visszatér, és akkor holnapután este elindulhatnánk haza. - Peabody egyáltalán nem aggódott, nyugalom járta át a hangját.

Erre senki sem tudott mit felelni, mert a Je- tan2055-nek már több napja vissza kellett volna érkeznie. Peabodyn kívül már mindenki elvesztette a reményt.

Az összes házba beköltözött a nyomasztó hangulat, rettegtek az emberek, hogy itt kell leélniük hátralévő életüket, ahol szinte csak nélkülöznek, mert sajnos az alapanyagaink végesek.

Brigitte-t annyira felzaklatták lassan örületbe hajló gondolatai, hogy egész éjszaka nem tudott aludni. Valamikor hajnalban végül csak elnyomta az álom.

Élménybeszámoló

Reggel, amint felkeltem, félálomban tettem meg az ablakig az utat, hogy megállapítsam, még mindig nem tért vissza az űrhajó.

Viszont amint kinéztem, láttam, hogy már ott a sziluettje a messzi távolban.

Kiáltottam Brigitte-nek, aki a kialvatlanságtól megint nem tudta hirtelen, hol is van, de ő is rohant mellém. Egymás nyakába borultunk a boldogságtól. Nem is tudtam, hogy örömben kezdtem sírni, vagy bánatomban, hogy Chrisnek csak eddig kellett volna kitartania, hiszen holnap este, egy év után végre hazatérhetünk. Ahhoz képest, hogy több évre készültünk, nem is tűnt olyan hosszú időnek.

Felvillanyozva adtuk be Aurorához a gyerekeket.

A laborban Peabody már a legfrissebb hírekkel várt minket.

- Pár órája érkezett meg az űrhajó. Azt a két emberemet, akikre az oldatokat bízam, sajnos megölték az éhes túlélők, a testüket pedig elhurcolták. A két tartalék emberem, az asztronauták, a karbantartók és Tatjana öccse viszont épségben visszatértek, és majd elmesélik részletesebben a történeteket. Mindjárt jönnek, csak kifújják magukat.

Tatjana is beért időközben, és mikor az öccse és a többi utazó megérkeztek, azonnal Arnold nyakába ugrott. Amaz a viszontlátás öröme után el is kezdte mesélni a történeteket:

- A hazafelé tartó út eseménytelenül telt. A Földhöz közeledve láttuk, hogy van még mozgólódás, igaz, nem olyan intenzív, mint a

Gelanimaco pusztítása előtt. Sikeresen landoltunk a fordale-i úrrállomáson. Sajnálatos módon az úrbázis teljesen kihalt volt, ahogy azt Volodimirovics megjósolta. Mindannyian felvettük a védőmaszkot, amit Peabody adott nekünk. Tájékoztattott, hogy mivel Fordale-en nagy valószínűséggel már végigsöpört a Gelaminaco, ezért túlnyomórészt már nem a levegőben, hanem leüledve a földön lehetnek a részecskéi, és így kisebb az esélye, hogy belélegezzük, ugyanakkor a maszk nem nyújt tökéletes védelmet, ezért próbáljunk nagyon vigyázni. A két megbízott el is indult a laboratóriumhoz beszerezni a kívánt oldatokat és eszközöket, mi a többiekkel pedig a fedélzeten maradtunk, próbálva megvédeni az úrhajót az esetleges támadástól. Én sokszor kinéztem, hogy mi a helyzet. Vártunk, várakoztunk, de csak nem érkeztek vissza még órák múlva sem, pedig nincs akkora távolság az úrrállomás és a laboratórium között, hogy ilyen hosszú távolmaradást igényelt volna a megtétele. A több órás várakozás után felkészülve a legrosszabbra, elhagytam az úrhajót és elindultam a laboratórium irányába. Alig sétáltam két utcasaroknyit, szembe találok egy négytagú bandával, akik soványak, éhesek voltak, és éppen végeztek Peabody két emberével. Nem késlekedhettem, előkaptam a fegyveremet és lelőttem őket. Rohantam vissza az úrhajóhoz, amilyen gyorsan csak tudtam, és ezt utólag visszagondolva nagyon jól tettem, mert másik két túlélő éppen ostromolni készült a Jetan2055-öt. Gondolkodás nélkül megöltem őket is. Szerintem ők is a támadó bandához tartoztak, akik valamilyen módon tudomást szereztek rólunk, hogy mi elhagytuk a Földet, és sejtették, hogy valamikor vissza fogunk térni. Mintha direkt vártak volna minket, mert látszott, hogy felkészülten cselekedtek. Akik az úrhajó fedélzetén maradtak, sértetlenül megúszták az incidenst. Még vártunk egy rövid ideig, de több támadást nem akart végrehajtani

senki. Megbeszéltük, hogy lassan leóvakodunk. Amilyen éberen csak tudtam, figyeltem a rövid séta során, nehogy megint rajtaütés érjen minket. Hamarosan elértük azt az utcát, ahol az áldozatok feküdtek élettelenül. Szegények már útban voltak vissza az úrhajó felé, és a szükséges anyagok, eszközök mind ott heverték a holttestük mellett szétszórva. Néhány össze is tört, mikor viaskodtak a gyilkosokkal. Az ép flakonokat és eszközöket összeszedtük, és felvittük a fedélzetre. Siettünk volna vissza, de így is nagyon sok időt veszítettünk. Induláskor a távolban láttunk még néhány túlélőt, de azok nem voltak olyan szakadtak, mint a támadóink. Felszállás után még figyeltük az embereket és úgy tűnt, hogy a megszokott kerékvágásban élnek az életüket.

- Akkor nem is volt olyan nagy a pusztítás? - ámult el Brigitte.

- Nagynak nagy volt, az tény, de szerencsére nem halt ki az emberiség... csak kicsit megritkult - válaszolta Arnold.

Peabody az utazókat hazaküldte pihenni, minkét és Michaelt pedig megkért, folytassuk az ellenszer gyártását. Egész nap dolgoztunk, de még mindig volt egy kevés hía az előírt mennyiségnek.

- Ma estére összehívok mindenkit a közösségi házba, aztán megbeszéljük a holnap estére tervezett visszaindulást. Ti pedig még bejöttök reggel, és a hiányzó mennyiséget előállítjátok, rendben?

Mind a négyen helyeseltünk.

Otthon Brigitte-tel örömmámorban úsztunk, alig vártuk, hogy másnap legyen, és indulhassunk haza.

A mai estén összegyűlt a bolygó piciny lakossága. Peabody bejelentette, hogy sikeresen megtaláltuk a Gelanimaco ellenszerét, az Anti-Gelanimacot, ami az eddigi, sajnos még kis esetszámú vizsgálat során szerencsére nem okozott nem kívánt

mellékhatásokat, ráadásul ezen felül ő kitalált egy szűrőanyagot is, amivel majd a Föld levegőjét fogjuk szűrni.

Az ellenszerből holnapra meglesz az elegendő mennyiség mindenki számára, amit majd közvetlenül a földet érés előtt kapunk meg.

Egy hét múlva újabb adagot kell majd bevenni, de azt ő előállítja az otthoni laboratóriumában. Már gyorsan fog menni, az automata gyártósor miatt. A szűrőanyagot is ott fogja majd nagy tételben gyártani.

Mivel megvan az ellenszer, ezért semmi akadálya, hogy holnap este végre elinduljunk haza. Ezt a kijelentését üdvrivalgás és taps fogadta. Mondta, hogy csomagoljon össze mindenki, és legyenek készen a holnap esti indulásra. Megbeszélte a NASA és a Kormány embereivel, hogy nekik is ad az ellenszerből és ők majd csak a Jetan2055 felszállása után induljanak el, mivel a mi űrhajónk gyorsabb és nagy valószínűséggel beérné a másikat. Nem volt ínyükre, hogy csupán másodlagos szerepet kapjanak a Földön való landolás során, de természetesen elfogadták, hiszen megszerezték az ellenszert, ezáltal garantált a túlélésük, és most ez mindennél fontosabb volt. El sem akartam hinni, hogy a végén fegyverszünetet kötnek Peabodyval hálájuk jeléül.

Mindenkivel madarat lehetett fogatni. Senkinek sem volt kedve aludni, mindenkinél sokáig égett a villany. Mi is hajnalba nyúlóan beszélgettünk, nagy nehezen sikerült csak elaludnunk.

Reggel siettünk a laborba, hogy végezzünk a munkával. Egész délelőtt megfeszített tempóban dolgoztunk, és délutánra sikeresen

készen is lettünk a szükséges mennyiséggel.

- Na, én is azonnal összepakolok mindent. Gyere Michael, segíts nekem! - szólt Peabody sűrűn a helyettesének.

- A majmot tényleg elvihetem? - kérdeztem.

- El hát, ott van a szállító doboza is a ketrec mellett. - Peabody szinte oda sem figyelt rám.

- És mi lesz ezzel a tucatnyi egérrel meg patkánnyal? Őket már biztosan nem tudom elvinni - aggódva tekintettem körbe a helyiségben.

- Üsse kő! Ilyenfajta rágcslóim úgysem voltak még. Hazaviszem őket én, legalább lesz társaságom otthon - nevetett Brigitte felszabadultan.

- Peabody, még annyit szeretnék mondani, hogy elvinném Thomas hamvait. Tartozom Chris- nek ennyivel, hogy a barátját örök nyugalomra helyezem, ha már ő nem tudja megtenni. - Nyomatékosítva szavaimat, a vállára tettem a kezem, hogy biztosan rám figyeljen.

- Rendben, mindenképpen hazavisszük - válaszolt most már felém fordulva.

Mi Brigitte-tel összeszedtük újdonsült állatainkat, majd hazamentünk. Otthon Charlotte és Christine el voltak ájulva, hogy kaptak egy majmot. Már most szeretgették volna, de mondtam nekik, hogy majd csak az utazás után, a földi házukban szelídíthetik.

A délután hamar eltelt, majd este elkezdtek gyülekezni az emberek a csomagjaikkal az úrhajó mellett.

A fedélzeten Peabody összeszámolta, megvan-e mindenki. Chris holttestét is hozták egy nagyobb hűtőládában.

A népszámlálás után végre elindultunk. El sem hittem, hogy eljött ez a pillanat az életemben.

Gerald és George az elmúlt napokban alig aludtak, éjjel-nappal készítették az útra a kenyereket, péksüteményeket, emiatt el is aludtak a felszállás után nem sokkal.

Felettébb oldott hangulatban telt az út eleje, mindenki jókedvű volt, ugyanakkor kellően izgultunk, milyen körülmények várnak majd minket a Földön.

Az idő csigalassan telt, mindenki szeretne volna átugrani ezt az egy hetet, amíg az utazás tartott.

Peabody elvonult saját kis fürkájébe, hogy ne zavarja az emberek beszélgetése, és szokásához híven egész úton ki sem dugta az orrát, mindenféle őt érdeklő szakíratot olvasgatott.

Brigitte feszélyezetten érezte magát, zavarta, hogy egy légtérben kell tartózkodnia az exével. Pedig érezhetően vibrált közöttük a levegő és gyanítottam, hogy belül egyikük sem zárta még le teljesen ezt a kapcsolatot. Végül addig kerülgette őt David doki, hogy nagy nehezen csak rábólintott, hogy béküljenek ki, és ad még egy esélyt a férfinak.

Ellie és Nick gyermekeikkel foglalkoztak, Aurora és Bili Rosalie mellett természetesen Gwendolinnal is. Minden apróság nehezen viselte a bezártságot és a helyhez kötöttséget.

Tatjánának és Edwardnak alig maradt idejük Johnra, mert Zosjana állandóan sírt, folyamatosan nyugtatgatni kellett, és már fontolóra vették, hogy igénybe veszik a kábítását, amit végül nem tettek meg, mert úgy elfáradt a hisztizésben, hogy magától kidőlt.

Engem is teljesen lefoglaltak a lányok, hiszen most már egyedül kellett törődnöm velük, de szerencsére elég jól viselték a helyzetet.

Gerald is elvult a maga világában bátyja társaságában, nem nagyon mutatott érdeklődést irányomba. Gondolom így, hogy mások is voltak körülöttünk, már nem mert közeledni, nehogy lenézzék azért, mert egy friss özvegynek csapja a szelet.

Mikor közeledett a végállomás, már mindenki nagyon nyugtalan lett. Az űrhajót kezdte megtölteni a növekvő feszültség. Én magam is rettentően rosszul lettem, akárhányszor arra gondoltam, hogy mi vár majd otthon.

A kezdeti boldogságot felváltotta a veszekedés, az összes utazónak pattanásig feszültek az idegei. Még Gerald is többször összeszólalkozott bátyjával. Ezt az oldalát egyáltalán nem ismertem eddig. Gyanítottam, aggódik a barátnőjéért, hogy várja-e még őt. Nagyon drukoltam, hogy minden rendben legyen a lánnyal, mert a magam bőrén már megtapasztaltam, milyen az, amikor az ember elveszíti a társát.

Mikor már jól látható volt a Föld, Peabody sorban odament mindenkihez, és beadta az embereknek a kiszámolt dózisban az ellenszert.

Pár óra múlva landoltunk a fordale-i űrállomáson.

Először vártunk egy ideig, hogy mindenki kellően akklimatizálódjon a földi légkörhöz, valamint, hogy-nem tűnnek-e föl megint elvadult gyilkosok. Mikor biztonságosnak ítéltük a helyzetet, Tatjana öccse ment le először, hogy biztosítsa a terepet, majd szépen sorban mindenki leszállt a fedélzetről.

Aki autóval utazott ide, annak a járműve látszólag sértetlenül állt ott, ahol hagyta. Mindenki bepakolta a holmiját, és elkezdtek szállingózni haza, ki-ki a saját otthonába.

Peabody előtte mindenkit figyelmeztetett, hogy egy hét múlva jelenjünk meg nála a laborban az újabb adag ellenszert beadása miatt.

Élet a pusztítás után

Peabody szokásához híven nem haza, hanem a laboratóriumába ment. A gyárban szétküldte az embereit, és mindenkinek kiosztotta a feladatot az ellenszer és a szűrőanyag gyártásához. Nem adott pihenésre időt, úgy volt vele, ez az egy hét bőven felért egy szabadsággal, amit az úrhajóban töltöttünk. A beosztottjai már megszokták az általa diktált tempót, ezért boldogan kapcsolták be az automata gépeket, hogy indulhasson is az előállítás.

Tatjana és Edward azt sem tudták, hogyan vigyék haza a gyerekeket, mert Arnold is velük utazott volna, ráadásul az autóban csak egy gyerekülés volt. Akár szabályellenes, akár nem, Zosjanát ölben vitték, és John vette birtokba a gyerekülést.

Ők nem laktak messze, ezért hamar hazaértek.

Arnold elment a saját lakásába, de Tatjánáék otthon újabb akadályokba ütköztek. Csak egy kiságyuk volt, így John ideiglenesen beköltözött a szülei közé, és Zosjana megörökölte John kiságyát.

- Majd szerzünk valahonnan Johnnak egy új ágyat, de már egy nagyobbat - nyugtázta Edward alvó gyermekeit csodálva, és lefeküdt feleségével, hogy jól kipihenjék ennek az egész nagy kalandnak a fáradalmait. Őket ez az élmény még közelebb hozta egymáshoz és egy tökéletes, boldog családdá kovácsolódtak.

Aurora, Bili, Rosalie és Gwendolin is elindultak.

Útközben megbeszélték, hogy először Ingridet, Gwendolin édesanyját keresik fel, hátha túlélte ezt az örületet.

Nekik hosszabb ideig tartott az út, amely alatt a gyerekek álomba is szenderültek.

Mikor megérkeztek, a felnőttek nem akartak kiszállni, nem akartak szembesülni a tényekkel. Végül Bili erőt vett magán és lassan elhagyta az autót. Odament az ajtóhoz, és becsengetett. Semmi. Próbálkozott többször is, de nem szólt ki senki.

Az ajtó nyitva volt, ezért be is ment a házba.

Minden szobába benézett, hogy melyikben találja Ingridet. Szólongatta is, de nem érkezett válasz. Végül a nappaliban lelt rá. Ingrid a kerekesszékekben ült mozdulatlanul, élettelenül. Bili rosszul lett a látványtól, és amilyen gyorsan csak tudott, kitámolygott a házból. Szerencsére a gyerekek még nem ébredtek fel és nem észleltek semmit ebből.

Aurora látta, hogy elkél a segítség, ezért kiszállt az autóból.

- Meghalt? Szegény Ingrid meghalt? - törtek elő a kérdések belőle.

- Szerencsétlen asszony! Borzalmas látvány volt! - ennyit bírt kinyögni, és átkarolta a feleségét, mert úgy érezte, most támaszra van szüksége.

Percekig álltak így, végül Bili törte meg a csendet.

- Mi lesz most a kislánnyal?

- Felneveljük mi. Megígértem Chanelnek is, hogy gondját viselem, ha így alakul a helyzet. Szegény Gwendolin, olyan okos kislány, nagyon a szívemhez nőtt. Annyi szörnyűséget láttam, amikor még a

gyámügynél dolgoztam, hogy most nagyon megkönnyebbülne a lelkem, ha örökbe fogadhatnék én is egy árvát. Remélem te sem vagy ellene, hogy velünk éljen.

- Dehogyan. Én is nagyon megkedveltem - nyugtatta meg Bili, és hangjából szeretet csengett.

- Menjünk haza, mielőtt felébrednének.

Kézen fogva sétáltak vissza az autóhoz és elindultak. Otthon, mikor kipakoltak, és a gyerekekkel bevonultak a házba, próbálták Gwendolinnak elmagyarázni, hogy ezentúl már velük fog élni, nem csak átmenetileg.

- Meghalt az édesanyám, igaz? - kérdezte.

- Nem kellene ennyire fiatalon ilyen híreket hallanod, nagyon sajnálom, hogy ez történt, de sajnos igen, az édesanyád elment - szegte le a fejét Aurora.

- Tudtam, hogy ez lesz. Hallottam, hogy sokat beszéltetek valami anyagról, ami a Földön élő embereket megtámadta. Ebből gondoltam, hogy aki itt maradt, az meg fog halni, mire mi hazaérünk.

Aurora tisztában volt vele, hogy Gwendolin nagyon okos, de mindig meglepte, hogy a kislány milyen ügyesen kikövetkezteti a dolgokat, és korához képest mennyire érett a felfogása.

Ellie és Nick is felkészítette az autókázásra két gyermekét, és ők is elindultak a relatíve hosszú útra.

Először mindenképpen Ellie édesapjához akartak elmenni, megnézni, hogy ő és Amy lányuk túléltek-e a légszennyezést.

Nagyon feszült volt a hangulat, senki sem mert megszólalni, csak a gyerekek próbáltak néha harcolni, de minden kísérlet során Ellie hamar letörte a szárnyaikat.

Nagy sokára megérkeztek Ellie édesapjának házához. Furcsa volt, mert az autója a ház előtt parkolt. Mindenki felcsillant a remény.

Ellie amilyen gyorsan csak tudott, futott a házhoz. Becsengetett, és nem sokkal később édesapja kinyitotta az ajtót. Nagyon megviselt volt, de élt és csak ez számított.

Ellie azonnal a nyakába ugrott.

- Papa, te élsz? - és sírni kezdett örömeiben.

- Élek hát! Mit gondoltál? Nem fog ki rajtam egy ilyen aprócska semmiség! - nevetett a mindig jókedvű Stephan. Nagyon megörült elsőszülött gyermekének, hogy itt áll előtte egészségesen.

- Amy? Ő hol van? - Ellie próbált édesapja mellett betekintgetni a házba, hátha meglátja csemetéje arcát.

- Hát... Hogy is mondjam el, drága kislányom, nem tudom kimondani... - harcolt a szavakkal, és látszott, hogy nagyon megviseli az, amit mondani készül. - Amy sajnos meghalt egy hónappal ezelőtt.

- Micsoda? Nick gyere! - ordított magából kikelve Ellie.

A férfi kiszaladt a nagy lármára, a két gyermeket az autóban hagyta.

- Meghalt! Amy meghalt! Nick segíts, nem bírom! - rogyott azonnal térdre, kezét a szívére szorítva.

Teljesen összeomlott a hír hallatán. Zokogott, Nick sem bírta, nem tudott tovább erős maradni, ő is sírva fakadt. Egymás nyakába borultak, így próbálták meg enyhíteni a fájdalmat, ami rájuk telepedett. Erősítették egymásban a hitet, hogy ők igaz társak, a nehéz időkben is ki kell tartaniuk.

- Vigyük be a házba - javasolta végül Nick, amikor látta, hogy felesége nem képes megmozdulni. Apósával megfogták az áléit Ellie-t, és lefektették az ágyra.

Nick gondolta, hogy egyhamar nem indulnak el, ezért kivette a gyerekeket a kocsiból, és őket is bekísérte, közben próbált nyugalmat erőltetni magára.

Bent a fiúk elfoglalták magukat régi játékaikkal, közben nézegettek erre-arra, hátha felbukkan a nővérük, de megkérdezni nem merték, hol van Amy. Érezték a szülőkből áradó feszültséget és ez akaratlanul is fegyelmet erőltetett rájuk.

Nick és Stephan Ellie-t vigasztalták, amennyire tudták ebben a helyzetben. A két kisfiú látva édesanyjuk sírógörcsét, inkább hallgatott.

Mikor Ellie végre egy kicsit megnyugodott, a felnőttek elkezdtek beszélgetni. Nick faggatta apósát, mi történt Amyvel és hogy mekkora pusztítást végzett a Földön a Gelanimaco. Stephan elmondta, képtelen Amy haláláról beszélni, talán majd idővel, ha enyhül benne a fájdalom és sikerül valamennyire feldolgoznia a tragédiát. Nagyon sokan meghaltak, de akadtak szép számmal olyanok is, akik meg sem érezték belőle semmit, főleg az olyan stramm emberek, mint amilyen ő.

- Chrisék hogy vannak? - tette fel a kérdést az öreg.

- Na, igen... - Nick nem tudta, hogy mondja el a szomorú hírt -, a lányok jól vannak, viszont Chris... ő... ő sajnos meghalt a Zoritefen.

- Micsoda? Mégis mi történt vele? - sápadt el az após, az újabb felfoghatatlan tragédia hallatán.

- Egyik napról a másikra bekattant, borzalmas módon inni kezdett, és a saját hányásában fulladt meg. Legalábbis Chanel ezt mondta mindenkinek.

- Ez, hogy a fenébe történhetett meg? Chanel hol volt, hogy nem vigyázott rá, ha látta rajta, hogy nincs jól?

- Chanel éjjel-nappal dolgozott az ellenszeren. Napközben történt a haláleset, amikor ő nem volt otthon. Chris reggel elvitte a gyerekeket a szokásos napi foglalkozásra, majd a pálinkához nyúlt, amiből jóval többet nyelt le a kelleténél.

- Az én fiam sose tenne ilyet - jelentette ki magabiztosan. - Mi lett a testével?

- Chanel hazahozatta, el szeretné majd temetni itt.

- Ez az egy jó döntés volt. Meg persze az, hogy hozzáment a fiamhoz. Bár most belegondolva, ha egy gondosabb asszonyt talált volna, még biztosan élne... - kezdte volna a szapulást.

Ez valami családi vonás volt náluk, hogy mindig, minden helyzetben valaki más volt a hibás, sosem ők maguk.

- Azért nem kellene így beszélned Chanelről. Ne felejtsd el, hogy ha ő nincs, akkor már mi sem élnénk, mert nem vittek volna magukkal, ráadásul nekik köszönhetjük az ellenszert is. Akkor nemcsak a fiad, hanem a lányod és az összes unokád halott lenne.

- Hm... valóban - dünnyögte az após beismerve, hogy kivételes esetben Nicknek van igaza.

Ellie nem nagyon tudott megnyugodni, hiszen először a testvérét, most meg a gyermekét veszítette el. Lassan kezdte megérteni, mit érezhet a Föld többi lakója, mert biztosan minden családban volt olyan, aki belehalt a Gelanimaco pusztításába. De mégis saját fájdalma volt a legnagyobb, nem tudott másra gondolni, csak hogy Amy már nincs többé. Ráadásul magában azt fontolgatta, hogyan lehetséges az, hogy az édesapja mégis túlélte. Nagyon örült neki, nem arról volt szó, de azért a kérdés ott motoszkált a fejében.

- Maradjatok itt nálam pár napig! Sajnos nincs nagy választék az ételekből, mert rettentően felment mindennek az ára, ahogy egyre

nehézkesebbé vált a beszerzés, de akad itthon egy-két finom falat, amiből tudtok választani, és azt megfőzőm nektek.

Majd neki is fogott elkészíteni egy nagy adag chilis babot, ahhoz mindig tudott konzerv alapanyagot beszerezni, darált hús meg általában akadt a fagyasztóban, bár a boltban már annak is az egekbe szökött az ára.

A gyerekek játszottak, Nick és az apósa tovább beszélgettek, Ellie pedig lepihent.

Brigitte és a doki útjai elváltak a leszállás után.

David elment szülőfalujába felkutatni, hátha élnek még a rokonai, Brigitte pedig csatlakozott hozzánk, és együtt mentünk haza autóval.

Én vezettem, a lányok hátul ültek a gyereküléseikben. Brigitte pedig az anyósülésen egész úton szóval tartott, ami most nagyon is jól jött, hogy elterelje a gondolataimat arról, milyen borzalmas állapotban fogom megtalálni otthon az édesapámat.

A kétórás út elég lassan telt, de végre valahára megérkeztünk a házhoz. Brigitte segített abban, hogy az autóban maradt a lányokkal, amíg bementem felmérni a terepet.

Lassan elindultam a kapu felé. A szívem rettentően dobogott, majdnem kiugrott a helyéről. Beillesztettem a kulcsot a zárba, elfordítottam, majd benyitottam.

Az udvaron nem láttam nagy változást. Talán csak annyit, hogy Bob, a nyuszi nem ugrált oda hozzám a kapu nyitásának hangjára.

Az ajtót is próbáltam kulccsal kinyitni, de az nyitva volt. Hirtelen nem tudtam, hogy ez most jó jel, vagy sem. Még be sem léptem a

házba, amikor Marge, a törpe tacsónk kirohant édesapám szobájából, és örömtáncot kezdett járni a lábamnál. Lehajoltam hozzá, megsimítottam a fejét, majd inkább felemeltem, és hagytam, hogy szétnyalja a fejemet ez a bolondos apróság.

Az előszobából rögtön apa szobája felé vettem az irányt. Csukott szemmel nyitottam ki az ajtót. Majd nagy nehezen sikerült felnézniem. Szokásos helyén, a számítógépasztal előtt ült, nekem háttal, és így csak a kopasz feje búbját láttam. Halkan elkezdtem szólítani.

- Apa, apa!

A teste megrázkódott. Nem tudtam mire vélni ezt, gondoltam, hogy valamelyik macska lehet az ölében.

Lassan odamerészkedtem, hogy szemből is megnézzem, közben lelkileg készültem a legszörnyűbb látványra. Mikor odaértem, hatalmasat sikoltottam.

Egy összetöpörödött, sovány, ezerévesnek tűnő arc nézett rám.

Édesapám gyönyörű halványkék szeme kikerekedett.

- Azt álmodtam, hogy szólítottál.

- Az nem álom volt, itt vagyok! Apa, te élsz? - és azonnal a nyakába vettem magam.

Percekig öleltük egymást, hatalmas zokogásban törtem ki, és még apa szeméből is kicsordult egy-két könnycsepp.

- Chanel, el sem hiszem, hogy itt vagy! Annyi mesélnivalóm van!

- Jaj, apa, nekem is! De várj, behozom a lányokat! - boldogan kirohantam az autóhoz.

Brigitte is elsírta magát, mikor megtudta, hogy apukám él, mert ő is nagyon kedvelte világ életében. Megbeszéltük, hogy barátnőm hazaviszi a csomagjait, pihen, és másnap eljön hozzánk, hogy együtt menjünk el Chris holttestéért.

Megfogtam a lányaim kezét, Charlotte a másik kezecskéjében hozta a majmot, és bevonultunk a házba.

A kicsik azonnal nagyapjukra vetették magukat, nagyon örült mindenki a nagy találkozásnak. Majd apa feltette az elkerülhetetlen kérdést:

- Chris hol van?

- Majd elmesélem, ha a lányok elaludtak - súgtam oda neki remegő szájjal, mert a sírás rögtön elkezdett kerülgetni. - Chris sajnos meghalt.

Erre a hírré még édesapa sem tudott mit mondani, pedig ő minden szituációt rögtön képes volt lereagálni.

Amint elnyomta a gyerekeket az álm, belemerültünk a beszélgetésbe, kivel mi történt az elmúlt egy év alatt.

- Kezdd először te, apa!

- Jó, de hol is kezdjem? Olyan régen elmentetek már, azt sem tudom mi történt ennyi idő alatt - nevetett és rágyújtott egy cigarettára. - Szóval, mikor elmentetek, még hónapokig éltem itt a megszokott életemet, és nem történt semmi. Ültettem a kertben néhány zöldséget, kertészkedtem, tévéztem, olvastam. Aztán a hírekben egyre többször került szóba ez a hirtelen elhalálozás, ami körülbelül két hónapja ért az ország keleti feléhez. Egyre több esetről számoltak be, idősek, fiatalok egyaránt voltak az áldozatok között. Persze rögtön elkezdtek kutatni, mi állhat a háttérben, de sokáig nem jöttek rá. Csak nemrég sikerült izolálniuk a levegőben ezt az apró részecskét, ami a fulladásokat okozza. De erről gondolom, hogy ti tudtok a legtöbbet. Meglett az ellenszere, ugye?

- Meg, persze. Ismered Peabodyt, hiszen rengeteget meséltem neked róla az egyetemi évek alatt. Ő már el is kezdte itthon a gyártását nagy tételben.

- Szóval erről tudósítottak, ráadásul most már a Föld legtöbb részét érinti. Egyre nagyobb lett az éhínség, nagyon felmentek az élelmiszerek árai, szinte minden megfizethetetlen lett. Szerencse, hogy volt itthon éltévé rengeteg befőtt, lecsó, és tudtam főzni köménymag levest, ezeken éltem. A húsról nem költöttem, nem is nagyon futotta volna. Boltba is ritkán mentem, sajnos előfordult sok helyen, hogy fosztogatták az embereket. Azok ritka esetek voltak, hogy házakba, portákra betörték volna, de az utcai zsákmányolás nagyon elterjedt már az utóbbi időben. Úgyhogy amennyire csak tettem, bezárkóztam, vártam a halált. Ami látod, értem valamiért megint nem jött el.

- De mégis hozzávetőlegesen mennyien haltak meg, ezt tudtad valamennyire követni?

- Körülbelül az emberiség tíz százaléka. És azt sem tudják még, hogy aki túlélte, miért élte túl. Ezt is kutatni akarják majd. De lehet, Peabody erre is hamarabb rájön.

- A számból vetted ki a szót - mosolyodtam el.

- Úgyhogy éldegéltem itt csendben, vigyáztam az állatokra, amennyire csak tudtam.

- Ezt, hogy érted? - kaptam a szón, és felvontam a szemöldököm, rosszat sejtve.

- Amint láttad, Marge megvan. A négy örült macskád is megvan még. Viszont Bob...

- Tényleg furcsálltam, hogy Bob nem jött rögtön üdvözölni. Öreg volt már szegénykém, végelgyengülésben halt meg, ugye?

- Jaj, Chanel, bárcsak úgy lenne. De sajnos egyik reggelre szőrén-szálán eltűnt a kertből. Gondolom, hogy valami húsról éhező vadbarmok elvitték és megették. Sajnáltam szegényt.

- Charlotte biztosan keresni fogja majd. - Fájdalom hasított a szívembe. - Most kicsit úgy érzem, mintha kitéptek volna egy

darabot belőlem. De, hogy mondjak egy jó hírt is, mi hoztunk egy majmot.

- Jól hallottam? Még egy állat?

- Nem hagyhattam a laboratóriumban - hajtottam le a fejemet, nem mertem apa szemébe nézni. - Szegény annyi kísérletet túlél, nagyon megsajnálta a végére.

- Azt mindjárt gondoltam. Úgyhogy szerencsétlen Bobunkkal ez történt. Pedig tényleg nagyon öreg volt már, szinte csont és bőr. Rettentően mérges voltam, amikor eltűnt, elhiheted. Tudod, hogy nehezen mutatom ki az érzéseimet, de szerettem azt a hatalmas szőrmókot, na. De mesélj te is, veletek mi történt?

- Nekünk is nagyon kalandos volt ez az egy év... - kezdtem bele a történetbe, elmondtam mindent, a bolygóra érkezéstől kezdve a rejtélyes haláleseteken és az ellenszer feltalálásán át egészen a hazautazásig.

- Nem tudom elhinni, hogy ez megeshetett Chrisszel - édesapa csak ennyit bírt kinyögni -, pedig mennyi terve volt! Mesélte, hogy alig várja, hogy a lányok már nagyobbak legyenek, és akkor még erősebb gokartot fog összerakni, aztán azzal száguldozhatnak a kertben. Erre ez történik... Nagyon szomorú, felfoghatatlan.

- Ne is mondd, bennem még mindig nem tudatosult igazán, hogy nincsen többé. Holnap kell visszamennem az úrhajóhoz, hogy elhosszom a holttestét, mert itthon szerettem volna eltemetni. Szólni kell Ellie-nek is, hogy majd jöjjön el a temetésre. Ráadásul Thomas hamvait is hazahoztuk, őt is én helyezem el majd valahol. - Már annyira felemésztett ez a folytonos pityergés, amikor Chrissről volt szó, hogy szerettem volna más irányba terelni a beszélgetést. - Ha nem gond, holnap vigyáznál a lányokra?

- Persze, semmi akadálya. Már úgyis nagyon hiányoztak. De hogy mennyit nőttek! El sem tudtam képzelni, hogy már ilyen nagyok

lehetnek! - Édesapám szeme csak úgy csillogott, miközben az unokáira gondolt.

- Igen, nőnek, mint a gomba. Most megyek, foglalkozom egy keveset az állatokkal is. Holnap a majomnak is kell szerezeni valamilyen nagy ketrecet.

Végre megszeretgettem az összes kedvencemet, nagyon kellett már nekem, hogy érezhessem a belőlük áradó végtelen, önzetlen szeretetet, a legjobb gyógyír volt a vérző, gyászoló szívemre. Tiggernek különösen örültem, hogy még mindig közöttünk van, a beharangozott betegsége ellenére. Majd elvonultam aludni. Annyira jó volt végre itthon, a saját ágyamban álomra hajtani a fejem! Erre vártam, ezért dolgoztam egy évig megfeszített tempóban.

Csak nagyon rossz érzés volt, hogy Chris nincs itt mellettem. Nem tudtam, meg fogom-e valaha szokni ezt az állapotot.

Másnap korán felkeltem.

Délelőtt Brigitte is megérkezett és ketten indultunk el Chris testéért és Thomas hamvaiért.

Az odafelé tartó úton elmesélte, hogy az egerek és patkányok, akiket hazavitt, milyen aranyosak, egyáltalán nem harapnak. Elég volt nekik, hogy a laboratóriumban minden nap látták őt, és teljesen megszokták a jelenlétét. Ráadásul egymással sem agresszívak, de majd szerezz több ketrecet, amiben elszeparálja külön a hímeket és nőstényeket, mert nem akar sok ezer apró rágcsálót a házába.

Utazás közben nézegettük, hogy rengeteg üzlet elhagyatott, de akadt pár, ami nyitva volt. Az úton sem volt olyan nagy forgalom, de azért láttunk egy-két autót.

Mikor megérkeztünk, Peabody már várt minket. Elmeséltem neki, hogy csodával határos módon édesapám túlélte a Gelanimaco támadását.

- Igen, figyelgettem én is az eseményeket, és nem végzett a Gelanimaco akkora pusztítást, mint amire számítottam, a legfrissebb adatok szerint 840 millió eddig a halottak száma. Viszont rettentő módon érdekelne, mi az, ami miatt az életben maradtak megúszták. Ezt fogom majd vizsgálni. Az embereim a gyárban ráálltak az Anti-Gelanimaco és a szűrőanyag gyártására, következésképpen lesz időm kinyomozni, hogy mi is a túlélés oka.

- Figyelj már, drága Peabody, édesapámnak hatásos lehet az ellenszer, vagy neki felesleges beadnunk, ha eddig nem lett baja a Gelanimacótól? - tettem fel a kérdést, miközben szétnéztem az irodában, hogy mennyi elismerés, oklevél díszíti a falakat.

- Biztos, ami biztos alapon beadhatjuk neki, baja nem hiszem, hogy lesz tőle. De ugye bárkinél előjöhetnek mellékhatások, nagyon kicsi az esetszámunk, akin kipróbáltuk. Természetesen, ha gondolod, adok egy adagot. Ma vegye is be, és egy hét múlva, ha újra találkozunk, akkor majd ismét meg fogja kapni.

- Viszont Christ és Thomas hamvait elvinnénk, ki tudnád hozatni őket az úrhajóból? - kérdeztem idegesen.

- Persze, máris szólok az embereimnek, hogy kísérjenek el titeket és segítsenek.

Hálás voltam neki, amiért ilyen segítőkész. Megvártuk, amíg Peabody alkalmazottai kijöttek a laboratóriumból, beültünk az autóba és együtt elmentünk az úrállomásra. Ott a férfiak

felmentek a raktérbe, lehozták a testet és betették a csomagtartóba, Thomas hamvait pedig a kezembe adták.

El is indultunk haza, minél hamarabb pontot akartam tenni az ügy végére.

Brigitte rettentően morbidnak tartotta, hogy egy holttesttel együtt utazunk az autóban, az meg csak hab volt számára a tortán, hogy hamvak is vannak velünk. Azt mondta, olyan, mintha egy gyilkosságban vennénk részt. Nem értettem, hiszen már az úrhajóban is ott voltak, és akkor miért nem zavarták. Azt mondta, reméli, nincsenek rendőrök az utakon, mert ő attól tart, ha most megállítanak minket, ugyan mivel magyaráznánk meg ezt az egészet. De végül akadályok nélkül hazaértünk.

Először Ellie-ékhez mentünk, de ott nem találtunk senkit, ezért hazavittük a holttestet és a hamvakat. Kicsit megpihentünk, majd délután elmentünk Ellie édesapjához, mivel gondoltam, kizárásos alapon csak ott lehetnek.

Fél óra múlva oda is megérkeztünk. Csodával határos módon apósom nyitott ajtót.

Röviden felvázolták nekünk az eseményeket, hogy Amy sajnos nem élte túl a Gelaminaco támadást, de a papa igen. Nagyon ledöbbentett a kislány halála. Ellie iránt mély sajnálatot éreztem a sok vesztesége miatt. Majd én is elmondtam, nálam otthon mik történtek, és aztán megbeszéltük, hogy Nick az apósánál marad a gyerekekkel, Ellie és az édesapja pedig átjönnek velünk a szertartásra.

Mivel minden temető tele volt friss sírokkal, és sehol sem akadt volna már hely Chrisnek, ezért úgy döntöttem, a kertünk végében temetjük el és a közelben helyezük el Thomas hamvait is a kereszttel, amit még Chris faragott.

Késő délután meg is volt a szomorú esemény, mindenki sírt, sajnáltuk nagyon Christ és Thomast. Még Chris édesapja is könnyezett, pedig ő világ életében laza ember volt, most viszont mégiscsak a fia halt meg, és ez akkora törést okozott az életében, hogy ő sem tudta kordában tartani az érzelmeit.

Bevallom, én belül megkönnyebbültem, hogy pontot tehattünk az ügy végére, és Chris földi maradványának nem esett baja, most már megpihenhet.

Apósom és sógornőm hazamentek, Brigitte pedig nálunk maradt.

Mivel itthon még a telefonok és az internet is ugyanúgy működött, újra tudtuk tartani egymással a kapcsolatot. Brigitte folyamatosan beszélgetett chaten keresztül a dokival, meg is beszéltek egy találkozót két nappal későbbre.

Én pedig odaadtam édesapának az Anti- Gelanimacot, hogy lélegezze be.

Mivel a mai napon már kellően elfáradtunk, áttettük a ketrecek megvásárlását másnapra.

Reggel ismételten megkértem apát, hogy vigyázzon a lányokra pár órát, amíg mi bemegyünk Modorany Citybe a majomnak és Brigitte rágcsálóinak ketrecet, eleséget és egyéb felszerelést venni. Apa természetesen örömmel vállalta az unokák felügyeletét.

Modorany Cityben eddig volt öt állatkereskedés, sorban felkerestük a boltokat, de szinte mindegyik elhagyatottan állt, csak a negyedik volt nyitva. Itt viszont mindent meg tudtunk venni, amire szükségünk volt.

Otthon a majom megkapta a legnagyobb ketrecet, és boldogan vette birtokba.

Az első hét hamar elszaladt, mindenki intézte ügyes-bajos dolgait.

A kiadott utasítás szerint egy hét múlva felkerestük Peabodyt, aki kiosztotta az Anti-Gelanimaco következő adagját, és biztosított minden túlélőt, hogy a következő adagot már gyógyszertárakban is megkaphatják.

A gyára nagy tételben tudja előállítani, így megkezdte hamarosan a külföldi országokba való szállítást is.

A szűrőanyagot is készíti továbbra is, amivel egy idő után a teljes légteret meg tudják tisztítani.

Elmondta, alaposan utánajár annak, hogy aki túlélte a támadást, hogyan, illetve miért sikerült életben maradnia. Az eredményekről pedig majd beszámol, addig is várjunk türelemmel és próbáljuk felvenni az itteni élet ritmusát, hiszen időbe telik megszokni, hogy ismét huszonnégy órából áll egy nap.

Vissza a régi kerékvágásba

Teltek a hetek, mindenki el tudta foglalni magát, hiszen rengeteg teendő összegyűlt ezalatt az egy év alatt. Akinek még megvolt a munkahelye, az visszament oda dolgozni, akinek pedig megszűnt, az könnyen talált magának újat.

A halottak száma már nem emelkedett olyan drasztikusan, de még mindig növekvő tendenciát mutatott, 870 millió, hiszen sajnos még rengeteg helyre nem tudtuk eljuttatni az ellenszert.

A kislányaim egy idő után már nagyon keresték az édesapjukat, ezért kénytelen voltam óvatosan körülírni nekik, hogy Chris sajnos már nincsen többé. Próbáltam a legkevésbé a lelkükbe tiporni. Charlotte még valamennyire fel is fogta, hiszen mégiscsak idősebb volt két és fél évvel, mint a húga, de Christine egyáltalán nem értette, mit is jelent ez pontosan. Charlotte ez után a hír után kissé szótlanabb lett, nem volt már az az önfeledt, cserfes, mindig nevető lány. Szerencsére Christine-en nem láttam viselkedésbeli változást, ráadásul édesapa amennyit csak tudott, segített nekem a gyermeknevelésben. Nem tudom, mit csináltam volna nélküle, de biztos voltam benne, hogy egyedül nem lettem volna képes az élet minden területén helyt állni.

Mivel Charlotte már az elutazás előtt is óvodás volt, ezért őt mindenképpen vittem volna újra az óvodába. Valamint Aurora és Ellie is szerette volna gyermekeit újra közösségbe járattatni.

Azonban megdöbbenve tapasztaltuk, hogy a gyerekek, csecsemőktől kezdve a fiatal tinédzserekig, szinte mind meghaltak,

és csak - pár kivételtől eltekintve - kizárólag felnőttek maradtak életben.

Borzalmas tragédiaként éltük ezt meg, hogy a világ majdnem összes gyermeke odalett. A legfiatalabb túlélők zöme is már kamaszkorú volt. Peabody feladata lesz arra rájönni, miért a fiatal korosztályt pusztította el a Gelanimaco legnagyobb részben.

Aurora, Ellie és én rettentően szerencsésnek tartottuk magukat, hogy a mi gyermekeink olyan kiváltságosak voltak, hogy velünk jöhettek, és ezzel megkapták az élettől azt az adományt, hogy túléltek ezt a borzalmas pusztítást.

Ellie már nem haragudott Peabodyra, hogy csak két gyermekét vihette el, hiszen legalább az a kettő él és egészséges. Szívében még mindig gyászolta Amyt, de megnyugtatta a tudat, hogy a két kisebb még itt van vele, és ők vigaszt nyújthattak neki.

Az árak is egyre csökkentek a boltokban, kezdett újra fellendülni a gazdaság. Végre ehettem főtt ételt is. Felemelő érzés volt újra változatosan étkezni.

- Édesapám, én világ életemben oda meg vissza voltam a kenyérért és a péksüteményekért, de mivel a Zoritefen csak azt ettünk szinte, így már a könyökömön jön ki - nevettem felszabadultan egyik nap az ebédnél, az ízletes falatok elfogyasztása közben.

- Ha minden nap ilyen finom fogások kerülnek az asztalra, akkor én lassan megint gurulni fogok. Pedig örültem, hogy végre le tudtam fogyni.

- De apa, ez már kóros soványság, átestél a ló túlsó oldalára. - Tényleg nagyon aggódtam érte, ám most örömmel töltött el, hogy repetázik.

A lányok is nagyon boldogok voltak, hogy újra változatos ételeket ehettek, főleg Charlotte, aki végre minden nap falatozhatott

kedvencéből, a sültkrumpliból.

Brigitte gyakran jött látogatóba, mert nagyon izgult, hogyan tudok talpra állni Chris halála után. Viszont én a lehető legjobb formában voltam, hiszen itt voltak a gyerekek és apa is, akik hatalmas erőt adtak nekem.

Ilyen alkalmakkor átbeszéltük, kivel mi történt azokban a napokban, amíg nem találkoztunk. Örökké hálás voltam neki, amiért kitartott a nehéz időkben is mellettem. Ő tényleg egy igaz barát jóban-rosszban.

Elterveztem, hogy néhány hónapig még itthon maradok Christine-nel, aztán visszamegyek napi pár órára dolgozni a gyógyszerértárba.

Brigitte pedig már vissza is tért a szállodába, hiszen úgy ítélte meg, hogy minél hamarabb dolgoznia kell, mert akkor érzi csak igazán értékes embernek magát.

Aztán elmondta a nagy hírt.

- Képzeld, úgy döntöttünk a dokival, hogy összeköltözünk! Sajnálom szegényt, mert a párja, akivel még az elutazásunk előtt együtt élt, sajnos meghalt.

- Ugye ő fog idejönni és nem te mész hozzá? - estem rögtön kétségbe.

- Nyugi, megegyeztünk, hogy nekem itt a nagy házam, amiben bőven el fogunk férni, és munkát is biztosan kap majd Modorany Cityben a kórházban. Úgyhogy pár héten belül idecuccol és elkezdjük közös életünket, végre normálisan. Na de mesélj, mi újság

veled meg Geralddal? - várakozón nézett rám. Már vártam, mikor kerül terítékre a téma.

- Fogalmam sincs, mi lehet vele, nem beszéltünk azóta, hogy eljöttünk a Zoritefről. Ráadásul Chris még csak pár hónapja halt meg, nem érdekel más férfi.

- Jól van, csak kérdeztem! - védekezőén maga elé tette a kezét, hogy elhárítsa a kirohanásomat. - Él a barátnője, aki itt maradt?

- Ezt sem tudom. Remélem él, és hogy legalább ők boldogok, ha már én Chris nélkül nem lehetek az.

A pasi-témán kívül sok mindenről beszélgettünk még, többek között arról is, hogy már tűkön ülve várjuk Peabody kutatásának eredményeit. Azt tudtuk, hogy rengeteg gyár beszállt a szűrőanyag és az ellenszer gyártásába, már több országban is rohamtempóban állítják elő ezeket, és sok helyen már működnek a kész szűrők.

Mikor Brigitte indulni készült, felvetette az ötletet, hogy menjünk el valamelyik nap kirándulni a város mögött elterülő hatalmas erdőbe. Támogattam az ötletet, hiszen nem is nagyon tudtam szebb látványt a kora tavaszi erdőnél.

A hétvégén nem dolgozott, ennek fényében el is tudtunk menni a kirándulásra. A lányokat addig apára bízta.

Nagyon kellemes sétának ígérkezett, mentünk egyre beljebb az erdőbe, elhaladtunk amellet a vendégház mellett is, ahol Brigitte tartotta tavalyelőtt a diplomaosztó buliját.

- Milyen jól éreztük magunkat akkor... - elevenítettük fel az emlékeket.

A túra közben nézegettük, mely virágok kezdtek már előbújni.

Mikor egy patak mellett haladtunk el, azt vettük észre, hogy a túloldalon valami mozog. Megálltunk, és csendben figyeltük a zaj forrását.

Egy hatalmas gímszarvas ment oda éppen a patakhoz inni. Csodálatos látvány volt ilyen közeliről. Percekig néztük némán az állatot, aki, mikor szomját már kellően csillapította, visszafordult az erdő sűrűjébe.

A séta további részében is láttunk számos állatot, többek között madarakat és néhány mókust.

Gyönyörű volt az egész napos kirándulás, amiben kellő mértékben elfáradtunk ugyan, de a Zoritef bolygó kietlen pusztasága után mindent megért az élettel teli erdő látványa.

Mindenre fény derül

Több hónap is eltelt, az emberek hetente bevették az ellenszert, és éltek megszokott életüket.

Közben a halálesetek lassan abbamaradtak.

Mindeközben a tavasz nyárba fordult, úgy döntöttem, visszatérek a munkahelyemre, hiszen Christine is már hároméves lesz hamarosan, járhat az óvodába, ahol imádott nővérével együtt lehet napközben is.

Aurorával találkoztam minden nap pár perc erejéig az óvodában, de sokszor összeültünk a tó partján álló kedvenc éttermünkben, ahol megint meg tudtuk vitatni a legfrissebb híreket úgy, mint a régi szép időkben.

Brigitte imádta a szállodai munkát, időközben odaköltözött hozzá David, aki már Modorany Cityben dolgozott a kórházban.

Ellie is élte életét férjével és két fiával, akik sok örömet okoztak neki.

Tatjánával sokat beszéltem interneten keresztül. Elmesélte, hogy Edwardnak sikerült elintéznie a munkahelyén, hogy kislányuk megkapja a születési anyakönyvi kivonatát, ahová be tudta íratni, hogy Fordale Cityben látta meg a napvilágot, nem pedig a Zoritef bolygón. Kiderült, hogy Zosjana itt, a Földön sem valami jó alvó, ezért elég sok éjszakát ébren töltenek vele még a mai napig.

A nyár közepén végre eljött a nap, amikor Peabody összehívott mindenkit - aki a Zoritef bolygón élt megközelítőleg egy évig - egy nagy, elegáns étterembe, hogy megossza velük vizsgálatának eredményeit.

Nagyon kíváncsiak voltunk, miket derített ki az elmúlt hónapokban. Mindenki jó színben volt, és a körülményekhez képest boldognak és kiegyensúlyozottnak látszott. Peabody önmagát meghazudtolva rendezetten, kisimultan nézett ki, nem a megszokott őrült tudós benyomását keltette.

Helyet foglaltunk Brigitte-tel az egyik szépen megterített asztalnál. Peabody szót kért:

- Szép jó estét kívánok mindenkinek! Örülök, hogy el tudtatok jönni. Amióta hazaértünk, meg sem állok, dolgozom a gyárban, az ellenszer és a szűrőanyag gyártását is felügyelem. Emellett szabadidőmben folyamatosan végeztem a kutatásokat, míg minden megválaszolatlan kérdésre sikerült választ kapnom. Először is, talán a legfontosabb. A Gelanimaco-támadást egy távol-keleti multimilliárdos indította útjára, pusztán szórakozásból. Mivel ilyen dolgok nem maradhatnak titokban, ezért idővel kiderült, hogy pontosan ki áll az egész ügy mögött, és merényletet követtek el ellene tavasszal, ami sikeres volt. Agyonlőtték. Ezután megállt a Gelanimaco permetezése - aminek a hivatalos neve Wilitaju-Mu -, mivel a megbízottak nem kaptak utasítást a további pusztításra. Ennek fényében tőlünk több ezer kilométerre nyugatra már nem ért el az anyag, ott nem is végzett pusztítást. Viszont a szél bármerre elviheti, ha nem is olyan tömény koncentrációban, mint ahogyan permetezték, ezért elővigyázatosságból azokban az országokban is megkezdődött az ellenszer és a szűrőanyag előállítás és alkalmazása. Gyanítom, hogy egy idő után az összes

részecskét sikerül majd kiszűrünk, mivel utánpótlást már nem permeteznek belőle. Idővel már nem lesz szükség az ellenszerre sem. A szűrőkön olyan indikátoranyagok is vannak, amik jelzik, mennyire telítődtek meg a szűrőberendezések, szóval, ha már több hétig nem szennyeződnek be, akkor tudjuk, hogy sikeresen kiszűrtek az összes mérgező részecskét. Persze ez számításaim szerint csak évek múlva fog bekövetkezni, addig az ellenszert alkalmaznunk kell a biztonság kedvéért.

Biztosan felmerül bennetek a kérdés, hogy a túlélők java része miért felnőtt. Több ezer emberrel végeztem el a kutatást, kifaggattam őket mindenről, és megdöbbentő eredményre jutottam. Az összes túlélő láncdohányos. Ennek fényében vizsgálatokat végeztem, és valóban, a nikotin is hozzákötődik a léghólyagocskákban ehhez a fehérjéhez, ezáltal, mint ellenszer funkcionál. Sosem gondoltam volna, hogy ilyen egyszerű dolog is megoldás lehet. Azt is vizsgáltam, ha valaki abbahagyná a dohányzást, azt ugyanúgy megölné-e idővel a Gelanimaco. A válasz igen, mert a nikotin sem nyújt örök védelmet, annak körülbelül csak egy-két napig tart a hatása, tehát csak ennyi ideig kötődik a fehérjéhez. Ezért nem éltek túl a támadást a gyerekek, vagyis jobban mondván a legtöbb gyermek. A legfiatalabb túlélők tinédzserek, akik legtöbbször titokban cigarettáztak, ezzel mentve meg akaratlanul is saját életüket. Ugyanakkor néhány száz gyermek életben maradt, nekik valószínűleg más a genetikai összetételük, mint az emberek túlnyomó többségének, az ő tüdősejtjeikből hiányzik ez a bizonyos fehérje, amihez a Gelanimaco kapcsolódik. Ezen információk birtokában a születendő csecsemőknek megelőzőképpen kötelezően be kell majd adni az Anti-Gelanimacot ugyanúgy, mint a többi embernek. Számukra már ki is fejlesztettem

egy mini-Anti-Gelanimacot, amihez a szülők a gyógyszertárakban hozzájuthatnak.

Én nem örültem még soha ennyire annak, hogy édesapa dohányzott. Mint ahogy apósom is, és az összes többi túlélő.

- Ez azt jelenti, hogy aki folyamatosan dohányzik, annak nincs is szüksége az Anti-Gelanimaco- ra? - tudakolta Brigitte.

- Igen, pontosan, de a biztonság kedvéért, ha beveszi, akkor sem lesz baja, ezért mindenkinek javaslom, hogy használja - válaszolta, és erősen gesztikulálva magyarázott tovább. - Ja, és még valami! Még egy kérdés nyitott maradt előttünk, mégpedig az, hogy a Zoritefen mi történt a két eltűnt emberrel. Engem nem hagy nyugodni, ezért mindenképpen a nyomukra szeretnék bukkanni. Ha itt a Földön minden rendeződik, és lesz időnk visszamenni, szívesen várok majd önként jelentkezőket a feladatra. De hát ez még a jövő zenéje - mosolygott sejtelmesen.

Ezután még sokáig ettünk-ittunk, szórakoztunk önfeledten.

Az este folyamán Geraldot és engem egymás mellé sodort a mulatság. A férfi belül úgy érezte, megérett arra, hogy végre magabiztos legyen és tegyen is az álmaiért, ne csak sodródjon az árral és úgy éljen, mint eddig, hogy nem tervezi meg alaposan a jövőjét.

- Hogy vagy? - kérdezte kedvesen.

- A körülményekhez képest jól. Újra elkezdtem dolgozni, teljesen lefoglal a munka és a gyerekek. Veled mi újság?

Végig mélyen a szemembe nézett.

- Köszönöm, én is jól vagyok. Sajnos a barátnőm nem élte túl. Most már tudom, hogy azért, mert sosem dohányzott. - Nekem úgy tűnt, ő könnyebben túltette magát a párja elvesztésén, mint én, és ezt kicsit furcsálltam. - De képzeld, felkerestem a volt együttesem

másik két tagját, és szerencsére ők tökéletesen jól vannak. Meg is beszéltük, hogy újra összeállunk egy-két koncert erejéig.

- Az fantasztikus lenne! - a hír nagy mosolyt csalt az arcomra.

- Nekik is hatalmas szerencsájuk volt, hogy mindketten cigarettáznak. Neville-nek sem sikerült letennie eddig, pedig sokszor megpróbálta. Ráadásul az előbb beszéltem Gilderoy-jal telefonon, és elmondtam neki, hogy a cigarettának köszönheti az életét. Azt mondta rá, még jó, hogy csak az alkohollal szakított, a bagóval nem.

- Na, igen, ez hatalmas szerencse - nevettem önfeledten, hiszen jó hatással volt rám Gerald társasága.

- Ja, és Chanel... köszönöm, hogy megmentetted az életemet. Rengeteg másik embert hívhattál volna helyettem, aki a Zoritefen pék lehetett volna, de te mégis engem választottál. Mivel sosem szívtam cigarettát, már én sem élnék. Szóval nagyon köszönöm! Örökké hálás leszek neked!

- Szóra sem érdemes. Amióta megismertelek, mindig izgalmas személyiségnek tartottalak, hiszen ritka az olyan ember, aki híres zenész és pék is egyszerre. Bármikor, amikor a pék kifejezést hallottam, mindig te jutottál eszembe, szóval nem volt kérdés, hogy először téged kereslek meg - pirultam el, és nem mertem a szemébe nézni. A távolban kerestem egy pontot, amit bámultam.

- Tudod, hogy nem iszom alkoholt, és nem is kávézom, de... lenne kedved meginni velem valamikor mondjuk egy kólát? - tette fel a kérdést, amit már több mint tíz éve fel szeretett volna tenni nekem.

SZEREPLŐK

Chanel Key, 35 éves, gyógyszerész

Chris Key, 40 éves, villanyszerelő, eladó

Charlotte Key, 3 éves

Christine Key, féléves

Gábor Peabody, 36 éves, gyógyszerész, tudós professzor

Brigitte Field, 34 éves, közgazdász, leendő biológus

Aurora Smith, 30 éves, óvónő, volt gyámügyi dolgozó

Bili Smith, 38 éves, vízműves

Rosalie Smith, 9 hónapos

Tatjana Roberts, 35 éves, gyógyszerész, egyetemi adjunktus

Edward Roberts, 38 éves, aneszteziológus szakorvos

John Roberts, 1 éves

Zosjana Roberts

Arnold Boggs, 32 éves, Tatjana öccse; rendőr, biztonsági őr

Stephan Key, 63 éves, nyugdíjas, Ellie és Chris édesapja

Frank Granger, 66 éves, nyugdíjas, Chanel édesapja

Gerald Wazowski, 37 éves, pék, zenész

George Wasowski, 40 éves, pék, Gerald bátyja

Gilderoy Miller, 41 éves, zenész

Neville Beán, 39 éves, zenész

Thomas Ward, 38 éves, ezermester, Chris legjobb barátja

Ellie Adams, 43 éves, felszolgáló, Chris nővére

Nick Adams, 43 éves, szakács

Amy Adams, 10 éves

Danny Adams, 4 éves

Sylvester Adams, 2 éves

Ingrid Hook, 36 éves

Gwendolin Hook, 4 éves, zseni

David Sullivan, 40 éves, pulmonológus szakorvos

Nyikolaj Volodimirovics, 56 éves, űrkutató-űrutazó

Michael Big, 28 éves, Peabody leendő helyettese

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Szeretnék köszönetét mondani barátnőimnek: Ildinek, aki minden percben segítőkész volt, bármikor számíthattam rá és mindent meg tudtam vitatni vele. Andinak és Sziszinek, akiknek szeretnék nagy meglepetést okozni ezzel a regénnyel. Évinek, aki sokszor eljött velem koncertekre, hogy kikapcsolódhassak. Na és persze Briginek, aki a könyv megírásában ugyan nem segédkezett, de a legnagyobb titkom őrzője a mai napig.

Kiadóvezetőmnek, Győrffy-Kiss Józsefnek, akihez bármikor, bármilyen problémával fordulhattam. Szerkesztőmnek, Mező Krisztinának, aki alaposan átolvasta többször is a kéziratomat, rengeteg tanácsot, segítséget nyújtva közben.

Köszönöm édesapámnak, aki kritikus szemmel többször végigolvasta ezt a regényt, és tippekkel látott el.

Köszönöm kislányaimnak, hogy kellően „segítették” a munkámat, és figyelmetlen pillanataimban összesen több ezer plusz karaktert írtak a szövegbe.

Hálával tartozom családom minden tagjának, hiszen folyamatosan érdeklődtek és izgalommal telve várták, mikor jelenik már meg az első könyvem. Nagymamámnak különösen, aki még a combnyaktörést is sikeresen átvészelte ezalatt az idő alatt, amíg könyv született a kéziratból.